Δ. ΤΡΙΚΕΡΙΩΤΗΣ

ΜΑΤΙΕΣ & ΣΚΕΨΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ 2011

ΓΝΑΘΟΛΟΓΙΟ

Εισαγωγή στο νοερό οδοιπορικό ενός χρόνου

Τα διαδικτυακά μέσα κοινωνικής δικτύωσης μας δίνουν την ευκαιρία να εκφράζουμε και να μοιραζόμαστε τις ιδέες και τις σκέψεις μας είτε εν θερμώ κι εν ριπή οφθαλμού είτε πιο ήσυχα και συλλογισμένα. Και ακόμα μας δίνουν την ευκαιρία να ξαναζήσουμε το οδοιπορικό του σώματος και του μυαλού μας πίσω στο χρόνο. Ένα τέτοιο προσωπικό γύρισμα στο χρόνο είναι η συλλογή από ματιές και σκέψεις που ανέβασα στο «Γναθολόγιο» τη χρονιά που μόλις έφυγε.

Φυσικά δεν νιώθουμε όλοι την ανάγκη να μιλήσουμε για τα ίδια πράγματα και με τον ίδιο τρόπο ακόμη κι αν μας πιέζουν οι ίδιες κοινωνικές συνθήκες. Αλλά παρά τους διαφορετικούς κώδικες χαρακτήρα και παιδείας του καθενός μπορούμε να καταλαβαίνουμε τους προβληματισμούς, τις ανησυχίες και τις αγωνίες του άλλου, να τις αξιολογούμε, να τις συγκρίνουμε και να τις εμπλουτίζουμε με τις δικές μας.

Το αποτέλεσμα αυτής της διαδικτυακής κοινής «τράπεζας» αλληλεπιδράσεων με την πραγματικότητα είναι κάτι δημιουργικό. Κάθε τέτοια αλληλεπίδραση καθρεφτίζεται στο αποτέλεσμα, όποιο κι αν είναι αυτό, από τις λίγες λέξεις στο twitter μέχρι κάποιο μακροσκελές κείμενο σε ιστολόγιο, από την απλή φωτογραφία μέχρι κάποιο επεξεργασμένο video. Όλα τους μας περιγράφουν, όλα τους μας καθρεφτίζουν, όλα τους αποτελούν υλικά κριτικής σκέψης και αυτοκριτικής, γνώσης ατομικής και ιστορικής και εν τέλει αυτογνωσίας.

Δεν έχει σημασία αν τα «ημερολόγια» είναι κοινωνικά, πολιτικά, πολιτιστικά, προσωπικά, ερωτικά. Όλες οι οπτικές γωνίες είναι συνήθως εκεί αλλά όχι όλες πάντα στραμμένες στο φως. Ο διαδικτυακός χρόνος κυλάει μες στη δυναμική ροή που σχηματίζει αυτή η αλληλουχία των ψηφιοποιημένων ανθρώπινων αλληλεπιδράσεων με την ατομική και κοινωνική πραγματικότητα.

Αυτό το ποτάμι ανανεώνει διαρκώς έναν ωκεανό που ξεφεύγει από τα όρια του ατομικού μας μέλλοντος. Παρ'ολ'αυτά μας γοητεύει το αδηφάγο χάος του, το υπηρετούμε και επικοινωνώντας το τροφοδοτούμε με τις προσωπικές μας ευαισθησίες, τις ιδεολογικές μας εμμονές, τις αμφιβολίες, τις αντιφάσεις και τις βεβαιότητές μας. Εκατομύρια κλικ για μια καλύτερη σκέψη, μια καλύτερη πράξη, έναν καλύτερο άνθρωπο, έναν καλύτερο κόσμο.

ΔΤ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Υπό το βλέμμα του Λούθηρου…

Το αδιέξοδο μονοπάτι της ανεκτικότητας…

Τρομοκράτη, έχεις μήνυμα!

Δικαίωση του Φανόν;...

Δυο ντόμινο, δυο πολιτισμοί…

Υπό το βλέμμα του Λούθηρου…

Η ιστορία γνωστή. Οι πολιτικοί μας άρχοντες, οι καθοδηγητές του γνωστού αχόρταγου περίδρομου, εξαναγκάστηκαν πριν λίγους μήνες από τους δανειστές να μιλήσουν για σπατάλη, έλλειψη οργάνωσης, τέταρτους και νιοστούς άλλους δρόμους αλλά οι φωνές και το κλάμα τους, μετά από τέτοιον περίδρομο, ακούστηκαν κι εξακολουθούν να ακούγονται περισσότερο σαν ερυγές και λιγότερο σαν αυτοκριτική και πολιτικός λόγος διεξόδου.

Και σε ποιόν άλλον άραγε να απευθύνονταν παρά σε εκείνους με τους οποίους θα είχαν κοινό οικονομικό και (δια)κομματικό συμφέρον, όταν μάλιστα δεν επρόκειτο ακριβώς περί διαδικασίας πειθούς αλλά περισσότερο για διαδικασία «συντροφικής» αλληλοκάλυψης και υπόσχεση προνομιακής μεταχείρισης μπροστά στην επαπειλούμενη οικονομική κατάρρευση των πολλών;

Πέρα όμως από την αποτυχία στην εσωτερική αγορά πειθούς και παρά την απλόχερη βοήθεια των ΜΜΕ, το τελικό προιόν φαίνεται ότι δεν πείθει ούτε τους δανειστές ούτε τους επενδυτές. Αρχίζει να διαφαίνεται ότι οι ευσεβείς πόθοι για ανάκαμψη σκοντάφτουν στην αλλαζονική ανικανότητα των πολιτικών μας αρχόντων, που, ως αμετανόητοι καθοδηγητές της διαφθοράς, συνεχίζουν να συγκαλύπτουν τις λαμογιές και ταυτόχρονα επιδίδονται σε έναν τυχοδιωκτικό «εισπρακτισμό» χωρίς κοινωνικά και αντικειμενικά κριτήρια και σε έναν προγραμματισμό που δεν λειτουργεί ούτε μέχρι την επόμενη επίσκεψη των δανειστών, παρ' όλες τις αλλεπάλληλες υποβαθμίσεις των προσδοκιών.

Αν στην αρχή, οι δανειστές προσπάθησαν να τους πάρουν στα σοβαρά, τώρα καταλαβαίνουν ότι δεν μπορούν πια να τους εξυπηρετούν στη διαχείριση της κρίσης. Τους περίμεναν ικανούς συνεργάτες και αυτοί τους προέκυψαν ασκούμενοι λογιστές και δούλοι. Κι έχοντας πλέον χάσει και την τελευταία τους αξιοπιστία λογικό είναι να τους κατευθύνουν στην αναδιάρθρωση και την αυστηρότερη επιτήρηση. Και προς αυτήν την κατεύθυνση να τους πιέζουν και για ευρύτερη συγκυβέρνηση με ή χωρίς εκλογές.

Η φθορά και η απομυθοποίηση των πολιτικών μας αρχόντων, έχουν πάρει πλέον τη μορφή επιδημίας. Ένας-ένας, οι κρυφοί άσσοι της κομματικής και διακομματικής διαδοχής εξευτελίζονται, οδηγώντας μέρα τη μέρα την κοινή γνώμη στην πεποίθηση ότι οι ξένοι είναι απαραίτητοι αν όχι οι μοναδικοί να καθοδηγήσουν αυτή τη χώρα στη διέξοδο από τη φθορά και τη διαφθορά.

Υπό το αυστηρό βλέμμα ενός σύγχρονου θηλυκού Λούθηρου που αντιστέκεται σθεναρά στην ιδέα για συγχωροχάρτια και προτάσσει την ιδέα της παραδειγματικής τιμωρίας ενός λαού που τον παρουσιάζει, πότε έμμεσα, πότε άμεσα, σαν ένα διεφθαρμένο συρφετό ανεύθυνων και ανίκανων πολιτών και πολιτικών. Μιας τιμωρίας που μπορεί να πραγματοποιηθεί με ένα απλό τράβηγμα του χαλιού που αυτή κρατά…

20/1/2011

Το αδιέξοδο μονοπάτι της ανεκτικότητας…

Όποτε κάποιος μεγάλος σεισμός χτυπά τη χώρα οι σεισμολόγοι καταλήγουν στο κλισέ «πρέπει να μάθουμε να ζούμε με τους σεισμούς», οι μηχανικοί συμπληρώνουν «οι οικοδομές πρέπει να χτίζονται με τις αναγκαίες προδιαγραφές» και οι πολιτικοί κατορθώνουν τελικά, μετά από πολλά χρόνια «σεισμικής» εμπειρίας, να πείθουν για το αναπόφευκτο, ότι δηλ. οι άστεγοι πρέπει να μάθουν να περιμένουν.

Και στο επόμενο ταρακούνημα, λες τίποτε δεν έγινε, ακούς τα ίδια λόγια από διαφορετικά, ίσως, χείλη, λες χρόνος δεν υπήρξε, σαν τίποτα στο βάθος να μην άλλαξε, παρ' ίσως το επίκεντρο, και συνεχίζεις έτσι ανεκτικός όπως οι πρωτόγονοι πρόγονοι σου, πού' ριχναν όλο το κακό στην ανεξέλεγκτη μανία της φύσης.

Και τώρα που τη σεισμογενή αυτή χώρα την χτύπησε μια μεγάλη οικονομική καταστροφή, η μακροχρόνια μύηση σου σ' αυτό το παράδοξο είδος στωικής ανοχής εκλήθη να αναβαθμιστεί σε ένα πιο εξελιγμένο επίπεδο «δικαιολογημένης» και αδιαμαρτύρητης αποδοχής, που σε ωθεί:

Να αποδέχεσαι να καθορίζουν την τύχη της εργασίας σου εκείνοι που στην πλειοψηφία τους δεν εργάστηκαν ποτέ.
Να αποδέχεσαι να καθορίζουν την τύχη της περιουσίας σου εκείνοι που στο σύνολο τους δεν σου επιτρέπουν να γνωρίζεις πώς απόκτησαν και πώς πολλαπλασίασαν τη δική τους περιουσία.
Να το αποδέχεσαι αυτό, ακόμη κι αν αυτή η περιουσία δεν είναι μόνο ατομική αλλά συλλογική, κοινωνική και εθνική.
Να αποδέχεσαι ότι αυτοί που ασκούν εξουσία δεν επιτρέπεται να κρίνονται όπως εσύ κρίνεσαι, ούτε για την αξιοπιστία τους, ούτε για τις παρανομίες τους.
Να αποδέχεσαι ότι μπορούν να υπογράφουν, να θεσπίζουν και να εφαρμόζουν νόμους για τους οποίους δεν τους έχεις εξουσιοδοτήσει με την ψήφο σου.
Να αποδέχεσαι την υποβάθμιση κάθε έννοιας ποιότητας στην καθημερινότητα, την πνευματική ζωή, το περιβάλλον.
Να αποδέχεσαι να πληρώνεις, και με δυσμενώς άνισο τρόπο, για ένα κόστος που είναι κατ' ελάχιστον δικό σου.

Στη χώρα που δίδαξε σοφία, πολιτισμό, δημοκρατία και την έννοια δικαίου στον υπόλοιπο κόσμο, αυτή η ανεκτικότητα δεν μπορεί να θεωρείται αρετή. Και ο εθισμός σε αυτήν δεν εμπνέει καμμία δύναμη για δημιουργική ζωή. Καμμία ελπίδα. Ισοδυναμεί με το «να ζεις χωρίς να ζεις».

Σε παλαιότερη ανάρτηση, η οποία αναφερόταν στο χαρακτήρα των Αθηναίων στα χρόνια της τουρκοκρατίας, από το έργο του Ακαδημαϊκού Δημήτρη Καμπούρογλου «Ιστορία των Αθηναίων», μεταξύ άλλων αναφέρονταν τα χαρακτηριστικά:
«*το ανέχεσθαι άρχοντα βλακωδέστερον του εκλέγοντος αυτόν – αρκεί να ομιλή ολίγα, να έχη περιουσίαν, ήθος αρχοντικόν και ιδίως ανάστημα, να μειδιά ελαφρώς και προστατευτικώς, να βαδίζει σοβαρώς και να μην αναπτύσση ιδέας, πράγμα εύκολον αφού δεν έχη*», το «*ανάγκη αυθέντη*» και «*το προασπίζειν τον εγκληματία, το φιλύποπτον, το ζητείν πάντοτε υστεροβουλίαν και ιδιοτέλειαν*».

Άκουγα χθες το πρωί στο ραδιόφωνο έλληνα δημοσιογράφο να ωρύεται κάπως έτσι: «*αν θέλουν οι Γερμανοί να μας στείλουν και Βαυαρό αντιβασιλέα, ας τον στείλουν! Τι άλλο θέλουν τέλος πάντων για να μας αφήσουν ήσυχους!*». Το ίδιο βράδυ διάβασα ότι αυτός ο δημοσιογράφος προσελήφθη στην ΕΡΤ. Τα χρόνια, οι αιώνες περνούν αλλά κάποιες νοοτροπίες παραμένουν κυρίαρχες.

Έχει, πράγματι, διαχρονική αξία η θέση ότι το βασικό ζήτημα στη δημοκρατία δεν είναι το τι κάνουν οι ασκούντες την εξουσία αλλά κυρίως το τι κάνουν για αυτήν αυτοί που την υφίστανται. Το αν και πώς ελέγχουν αυτήν την εξουσία. Στη δική μας δημοκρατία αυτός ο έλεγχος ασκείται ελλειμματικά διότι το παιγνίδι της δικομματικής εναλλαγής τον ακυρώνει.

Το γνωστό παιγνίδι που κόβει και ξανακόβει την ίδια τράπουλα και μοιράζει πρώτα τα χαρτιά και μετά τα συγχωροχάρτια σε όσο το δυνατόν περισσότερους παίκτες. Το γνωστό παιγνίδι που το γύρισαν μπούμερανγκ οι δανειστές και τώρα κινδυνεύει να θυμίζει «funny games»…

Αυτό το παιγνίδι ανέδειξε, συντήρησε και γενίκευσε τη διαφθορά σαν μοχλού δανεικής «ανάπτυξης» που επέτρεψε τη σταδιακή αποσάθρωση της πραγματικής οικονομίας από την ορμητική ώσμωση της παγκοσμιοποιημένης ανταγωνιστικής αγοράς.

Αν αυτό το παγ(ι)ωμένο μόρφωμα δεν καταφέρει να ελευθερωθεί από τις, πιθανά εκβιαστικού χαρακτήρα, αγκυλώσεις του, ώστε να εφαρμοσθεί ένα, αυτοκριτικά, δικαιότερο update της ελληνικής κοινωνίας, κρίσιμο και αναγκαίο για την επιβίωση της στις σημερινές συνθήκες, τότε κανείς δεν μπορεί να αποκλείσει την ωρίμανση της ιδέας ότι «η Ελλάδα χρειάζεται τη βελούδινη επανάσταση της».

Όπως κι αν έχει, όπως κι αν πάει, το δίπολο «διαφθορά και ανεκτικότητα» δεν οδηγεί πουθενά παρά μόνο στην αποθράσυνση των διεφθαρμένων και την εξαθλίωση των ανεκτικών.

22/1/2011

Τρομοκράτη, έχεις μήνυμα!

Ο συγγραφέας και πρώην Πρόεδρος της Τσεχίας Βάκλαβ Χάβελ, σε Συνέδριο κατά της Διαφθοράς, το 2001 στην Πράγα, είχε πει: «η πάλη κατά της διαφθοράς είναι πάλη κατά της τρομοκρατίας!».

Τι συμβαίνει, τελικά, σήμερα, εδώ? Πώς γίνεται όλοι να γνωρίζουν και κανείς να μην μπορεί να απονείμει δικαιοσύνη. Κρατώντας ο ένας τον άλλο και όλοι μαζί τραβώντας κάτω τη χώρα? Σε μια παρωδία σιωπής. Κάπως Χάνεκε και «Λευκή κορδέλα». Στο μικρό χωριό, που «γνωρίζει», το έγκλημα έχει συντελεστεί και συντελείται κι ένα κλίμα ατιμώρητης ενοχής πλανιέται στην άρρωστη ατμόσφαιρα.

Το τελικό μήνυμα εδόθη? Μπορεί ένα δημοκρατικό πολιτικό σύστημα να εγκληματεί σε βάρος του φορολογούμενου πολίτη και να παραμένει ατιμώρητο? Ποιός είναι ο άλλος παραλήπτης αυτού του μηνύματος εκτός από την ανεκτικότητα του μέσου καταχρεωμένου Έλληνα? Μήπως ο τρομοκράτης που δεν έχει τίποτε να χάσει αν αυτοδικήσει και μάλιστα στο όνομα μιας αγανακτισμένης και αδρανούς κοινωνίας?

...Αν είναι αυτό το τελικό μήνυμα, τρέφει ή όχι την αυτοδικία και την τρομοκρατία?
Ποιος θα κατακρίνει την «επόμενη φορά» και ποιος θα πείθει τότε μιλώντας για πληγωμένη και ατρόμητη δημοκρατία? Και ποιόν τελικά πρέπει να φοβάται αυτή η δημοκρατία?

Μήπως τελικά πρέπει να φοβάται και αυτούς που οπλίζουν τα χέρια του τρομοκράτη?
Εκτός κι αν δεν τα οπλίζουν μόνο αλλά τα σφίγγουν κιόλας, λες και του αναθέτουν το ρόλο του εποχικού εκτονωτή ώστε να μπορούν κάποιοι ανενόχλητοι να συνεχίζουν να εγκληματούν σε βάρος του μη εκπροσωπούμενου, σήμερα, πολίτη.

Όχι! Δεν πρέπει να είναι αυτό το τελικό μήνυμα! Και η Νιγηρία, παρότι πιο διεφθαρμένη από τη διεφθαρμένη Ελλάδα μας, προχώρησε σε μηνύσεις και παρέπεμψε ενόχους. Ας είναι αυτό το κολοβό πόρισμα η αρχή! Για να μην αναδειχθεί η «συλλογική ξεφτίλα», επόμενο στάδιο της «συλλογικής ευθύνης»…

24/1/2011

Δικαίωση του Φανόν;...

Πριν 15 μέρες, ο συντάκτης του Al Jazeera, Larbi Sadiki, έγραφε: «Ο πραγματικός τρόμος, ο «Μπιν Λάντεν», που κατατρώει τον αραβικό κόσμο είναι η κοινωνικο-οικονομική περιθωριοποίηση».

Πράγματι, αυτές οι τελευταίες ημέρες της αραβικής οργής, με το ντόμινο της εξέγερσης να εξαπλώνεται στην Αίγυπτο και σε φιλοδυτικά καθεστώτα, φέρνουν στην επικαιρότητα τον Φραντς Φανόν και το βιβλίο του «Της Γης οι κολασμένοι».

Σε αυτήν τη σύγχρονη «γεωγραφία της πείνας» και της περιθωριοποίησης ο εξουσιάζων ιθαγενής, γράφει ο Sadiki, είναι ο νέος αποικιοκράτης. Σε αντίθεση με τους «μη έχοντες», οι ιθαγενείς της εξουσίας και οι οικονομικές μαφίες προστατεύονται όχι μόνο σε αρχοντικά και βίλες, αλλά και μέσα σ' ένα «σκληρό κέλυφος» που τους ανοσοποιεί από την «περιβάλλουσα φτώχεια».

Όπως στο «Της Γης οι κολασμένοι» με τις «φτωχές, υπανάπτυκτες χώρες, που ο κανόνας είναι ότι ο μέγιστος πλούτος περιβάλλεται από τη μέγιστη φτώχεια».

Ωστόσο, γράφει ο συντάκτης του Al Jazeera, για να χαρτογραφήσουμε αυτήν τη «γεωγραφία της πείνας» πρέπει να επισημάνουμε και τη «γεωγραφία του αυταρχισμού».

Πράγματι, τα πρόσφατα γεγονότα στην Αλγερία, την Τυνησία και την Αίγυπτο φαίνεται να επαληθεύουν την προφητεία του Φανόν ότι η διαπλοκή της εξουσίας με τη διαφθορά "αργά ή γρήγορα" θα μετατρέψει τους ηγέτες σε "αχυράνθρωπους στα χέρια του στρατού».

Και ο Sadiki καταλήγει «Με τους αριθμούς να οικοδομούν, επί χάρτου, ιστορίες ανάπτυξης και σταθερότητας που δεν ταιριάζουν με την πραγματικότητα της περιθωριοποίησης, για πόσο καιρό ακόμη αυτές οι χάρτινες δημοκρατίες των αχυρανθρώπων μπορούν να αντέξουν την κόλαση πυρός που πυροδοτεί η περιθωριοποίηση;»…

30/1/2011

Δυο ντόμινο, δυο πολιτισμοί…

Τους τελευταίους μήνες η έννοια «ντόμινο» κυριαρχεί στην καθημερινότητα και τις προοπτικές. Από τη μια, ο φόβος για την κορύφωση του ντόμινο της οικονομικής υπερχρέωσης των δυτικών κρατών. Από την άλλη, ο φόβος για την κορύφωση του ντόμινο της εξέγερσης των καταπιεσμένων αραβικών λαών.

Στην περίπτωση του «δυτικού ντόμινο», τα πράγματα είναι πλέον σαφή για τον μηχανισμό γένεσης και την προοπτική. Είναι πλέον αποδεκτό ότι η δυτική κοινωνία «κάνει ταμείο» για τα τελευταία, τουλάχιστον, τριάντα χρόνια και πληρώνει: α) για τις νοοτροπίες της υπερκατανάλωσης που κερδοσκοπικά καλλιεργήθηκαν, β) για την υπονόμευση της πολιτιστικής συνείδησης και του φυσικού περιβάλλοντος που συνόδευαν και συνάμα προϋπόθεταν αυτές οι νοοτροπίες, γ) για τις παραλείψεις της εξουσίας, δόλιες στην πλειοψηφία τους και δ) για την απολιτική συναινετικότητα των πολιτών στο βωμό μιας καλύτερης ζωής.

Συνολικά, πληρώνει για ένα νοσηρό και αναπόφευκτα ληξιπρόθεσμο πρότυπο ζωής που κάποια στιγμή οδηγήθηκε στην εντατική. Σε ένα τέτοιο περιβάλλον επείγουσας νοσηλείας δίνεται, σήμερα, η μάχη ώστε οι αναπότρεπτες εγκεφαλικές βλάβες μετά την ανάνηψη του συστήματος να μην εξελιχθούν σε ενίσχυση και συγκεντρωτισμό της αποτυχημένης ασυδοσίας ούτε να οδηγήσουν σε περισσότερο ασύδοτο πλούτο σε βάρος των ασθενέστερων και βαθύτερη οικονομική και κοινωνική αποδυνάμωση των μεσαίων στρωμμάτων και του κοινωνικού κράτους.

Στην περίπτωση του «αραβικού ντόμινο», μπορεί να ήταν αναμενόμενη η λαϊκή αντίδραση μετά από χρόνια απολυταρχικών καθεστώτων που οδηγούσαν τους Άραβες στην οικονομική εξαθλίωση και την περιθωριοποίηση, αλλά δεν ήταν εξίσου προβλέψιμη η ένταση και η γενίκευση των εξεγέρσεων.

Η δυναμική της αραβικής κοινωνικής εξέγερσης έχει πολλά από τα χαρακτηριστικά που αναφέρει ο Φραντς Φανόν στο βιβλίο του «Της Γης οι κολασμένοι». Είναι βαθύτερα αναγκαία και ζωτική από τη σημερινή αντίδραση του Δυτικού πολίτη για τη διατήρηση δικαιωμάτων, δίκαιων μεν, αλλά τα οποία ο μέσος Άραβας ούτε καν μπορεί να ονειρευτεί. Ο ένας είναι κυρίως αγώνας για μια αξιοπρεπή και ποιοτική ζωή σε μια βασικά ελεύθερη κοινωνία. Ο άλλος είναι αγώνας για την ίδια τη ζωή και την επιβίωση σε μια βασικά καταπιεστική και ανελεύθερη κοινωνία.

Ωστόσο, αυτά τα δύο σύγχρονα ντόμινο, τα συνδέουν από την άποψη του μηχανισμού γένεσης ένας κοινός παρανομαστής και από την άποψη της προοπτικής ένας κοινός συντελεστής, που μέρα τη μέρα φαίνεται να ενισχύεται, τυχαία ή σκόπιμα, ο ρόλος του. Ο κοινός παρανομαστής είναι η κρατική διαφθορά και ο κοινός συντελεστής είναι το ισλαμικό

στοιχείο με τη μεταναστευτική δυναμική και τη σημασία της. Στην πιο ανώδυνη του εκδοχή, ένα πρόβλημα κοινωνικής συνύπαρξης και πολυπολιτισμικότητας. Στην πιο ακραία του εκδοχή ένα πρόβλημα εθνικής διάβρωσης και αναταραχής, ένα σχέδιο εξάπλωσης και επικράτησης.

Το δυτικό ντόμινο αδυνατίζει τη κοινωνική συνοχή. Το αραβικό ντόμινο μπορεί μέσα από τη μεταναστευτική του δυναμική να την αποδιοργανώσει ακόμη περισσότερο. Αν το αίτημα στις αραβικές χώρες είναι ψωμί και περισσότερη δημοκρατία, το αίτημα στις δυτικές κοινωνίες είναι περισσότερος πολιτισμός και λιγότερη διαφθορά.

«Ο κόσμος δεν ζει μόνο με συμφέροντα ζει επίσης με πεποιθήσεις», δήλωσε σήμερα ο Σύριος Άσαντ. «Αν δεν καταλάβεις την ιδεολογική πλευρά της περιοχής, δεν μπορείς να καταλάβεις αυτό που συμβαίνει», πρόσθεσε. «Αν δεν καταλάβεις την ιδεολογική πλευρά της περιοχής, δεν μπορείς ούτε να προτείνεις ούτε να πετύχεις βαθιές αλλαγές στην κοινωνία της» θα μπορούσαμε και μεις να προσθέσουμε.

Δυο ντόμινο, δυο πολιτισμοί … Τι παράδοξο, όμως, ένας Άραβας να λέει αυτό που θα΄πρεπε να λέει κι ένας Δυτικός…

31/1/2011

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ημέρες οργής, αναχώρησης και σκέψης

Από τα κύτταρα της δημοκρατίας στους «ζωντανούς οργανισμούς» της τρόικα…

Μονάχα όταν αυτό το ρολόι σταματήσει, ο χρόνος θα' ρθει πραγματικά στη ζωή…

Μια συνέντευξη του Ελύτη, πριν από τριάντα χρόνια

Ημέρες οργής, αναχώρησης και σκέψης

Η Επιλογή του Ηρακλή (Annibale Carracci)

Την επιτακτική ανάγκη να γίνει αυτό που ο κάθε Έλληνας πολίτης εξαρχής αντιλαμβανόταν με την κοινή λογική πως «οι αριθμοί δεν βγαίνουν», οι πολιτικοί την αρνιόντουσαν σε κάθε ευκαιρία. Τώρα που η αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους μεθοδεύεται και η οποία, με βάση πάλι την κοινή λογική, θα συνοδευτεί από μακροχρόνια σκληρή πειθαρχία και στην ουσία επιμήκυνση της έξωθεν διακυβέρνησης της χώρας, μια τεκμηριωμένη αποτυχία διαπραγμάτευσης θα επιχειρηθεί να παρουσιαστεί, αμετανόητα, σαν επιτυχία.

Ωστόσο σε μια κοινωνία που λειτουργεί πλειοψηφικά και πρακτικά σαν εθισμένη στην αναξιοπιστία και την ανικανότητα των πολιτικών της, ούτε αυτή η παταγώδης αποτυχία θα μπορούσε να προκαλέσει σοβαρή αμφισβήτηση. Από την άλλη, «ο συνήγορος του διαβόλου» λέει ότι στις συνθήκες της σημερινής κρίσης, ο ρόλος των κοινοβουλίων έχει περιοριστεί, στη «δημοκρατικότερη» περίπτωση, στην επικύρωση Μνημονίων και Συμφώνων που σχεδιάζονται με γνώμονα το συμφέρον των ισχυρών.

«Βρισκόμαστε εδώ για το συμφέρον της ηγεμονίας μας και όσα θα πούμε τώρα σκοπό έχουν τη σωτηρία της πολιτείας σας, επειδή θέλουμε και χωρίς κόπο να σας εξουσιάσουμε και για το συμφέρον και των δυο μας να σωθείτε», έλεγαν οι Αθηναίοι στους Μιλήσιους. Σήμερα, περίπου 2500 χρόνια μετά, στις ανταγωνιστικές συνθήκες...
του σημερινού παγκόσμιου οικονομικού πολέμου για επιβίωση, ανάπτυξη και επικράτηση, ακόμα «οι δυνατοί κάνουν ό,τι τους επιτρέπει η δύναμή τους κι οι αδύναμοι υποχωρούν κι αποδέχονται». Διότι οι εθνικοί εγωισμοί και οι αλλαζονείες της εξουσίας είναι διαχρονικές πραγματικότητες στις οποίες οι ηθικές αναστολές και το αισθήματα δικαίου δεν υπολογίζονται.

Η δυνατή Γερμανία για να συμβάλλει οικονομικά στην εξυγίανση της οικονομικής κρίσης στην ευρωζώνη, θέτει σαν προυπόθεση την αποδοχή των όρων σχετικά με το Σύμφωνο Ανταγωνιστικότητας που θα παρουσιάσει με τη Γαλλία. Μέσ' απ' αυτό το Σύμφωνο η Μέρκελ φιλοδοξεί να ηγηθεί μιας πιο ισχυρής Γερμανίας και μιας πιο ανταγωνιστικής Ευρώπης απέναντι σε χώρες όπως η Κίνα, η Βραζιλία και η Ινδία, αδιαφορώντας αν αυτό μπορεί να ισοπεδώσει πολιτικά και οικονομικά τις αδύναμες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ένας άλλος Γερμανός, ο Alexander Dibelius, κορυφαίος τραπεζίτης της Goldman Sachs, δήλωσε χθές ότι η Ελλάδα χρειάζεται οπωσδήποτε «ένα μείγμα βοήθειας, πειθαρχίας και πίεσης προκειμένου να επιστρέψει στην οδό της αρετής - *Pfad der Tugend*».

Δεν είναι, όμως, μόνο οι συνθήκες στην Ευρώπη οριακές και ρευστές αλλά και στη γειτονιά μας το πολιτικό και οικονομικό περιβάλλον μοιάζει ανασφαλές και αχαρτογράφητο. Στην Αίγυπτο, τις μέρες της οργής και των μαζικών διαδηλώσεων μπορεί να τις διαδεχθούν μέρες

πραγματικής αναχώρησης από τον απολυταρχισμό του παλιού καθεστώτος και μετάβαση σε καλύτερες μέρες για τη δημοκρατία και το βιοτικό επίπεδο. Ωστόσο η προοπτική στην Αίγυπτο και τις άλλες αραβικές χώρες συνδέεται με την ταραγμένη παγκόσμια οικονομική κατάσταση, τα γεωπολιτικά και ενεργειακά συμφέροντα, το μέτωπο της τρομοκρατίας, το μεταναστευτικό, την πρόσφατη επιδείνωση του επισιτιστικού προβλήματος.

Μπορεί ο ισχυρισμός των αρχαίων Αθηναίων «Γιατί όσοι στους ίσους δεν υποχωρούν, στους δυνατότερους φέρνονται φρόνιμα και στους κατώτερους δείχνονται μετριοπαθείς, αυτοί πιο πολύ προκόβουν» να ακούγεται σήμερα ακραίος.

Ωστόσο, σα σύγχρονη Ελλάδα, μέσα σ' όλες αυτές τις παγκόσμιες εντάσεις και προκλήσεις, δεν έχουμε τίποτε το εναλλακτικό να επιδείξουμε παρά να δίνουμε απλά το δικαίωμα να μας αποκαλούν χώρα των «Τσουκάτων» και των «Βοσκόπουλων», στην οποία οι υπουργοί αντί να αυτοκτονούν από ντροπή μπορούν να ισχυρίζονται ότι «τελειώνει η ατιμωρησία για τους επωνύμους» και στην οποία οι διάφοροι υπάλληλοι παπαγαλίσκοι μπορούν να χαίρουν ακόμα εκτίμησης αντί να αντιμετωπίζονται σα διασκεδαστές που τους πετούν δεκάρες και λεπτά…

5/2/2011

Από τα κύτταρα της δημοκρατίας στους «ζωντανούς οργανισμούς» της τρόικα…

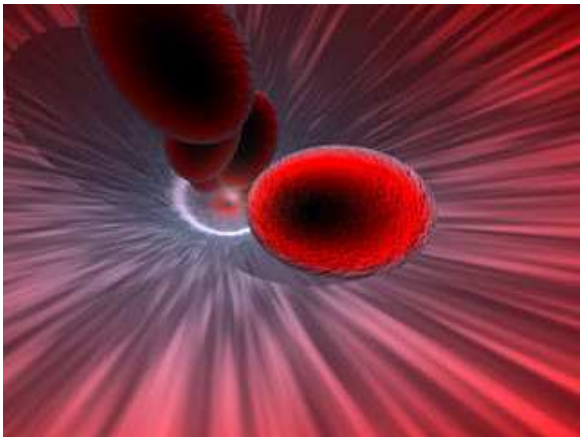

"*Blood Cells*" του *Chris Harvey*

Η Ελλάδα και οι θεσμοί της, όπως δεν θα τη γνωρίζουμε στο άμεσο μέλλον. Πρόσφατα ο κ. Βενιζέλος έθεσε το ερώτημα «*αντέχει το Σύνταγμα υπό συνθήκες κρίσης; Η αλήθεια είναι ότι υφιστάμεθα σημαντικούς περιορισμούς σε όλες τις όψεις της εθνικής κυριαρχίας - άρα και στη συνταγματική μας κυριαρχία*». Ερώτημα που πριν λίγους μήνες ο κ. Παπακωνσταντίνου το είχε απαντήσει «*όταν χρωστάς δεν είσαι ελεύθερος*».

Τώρα, πώς γίνεται οι Γερμανοί, που μας χρωστούν το μισό χρέος, να είναι ελεύθεροι και μέσω των εντολέων τους να μας εκβιάζουν, είναι ένα από τα πολλά ερωτήματα που δεν απασχολούν τους αμοραλιστές πολιτικούς μας. Διότι αν σε μια δημοκρατική χώρα η δικαιοσύνη δεν μπορεί να λειτουργήσει για τις ανομίες των πολιτικών όταν αυτοί ταυτίζονται με την εκπροσώπηση οικονομικών συμφερόντων που εξαθλιώνουν την καθημερινότητα και υποθηκεύουν ή ξεπουλούν την προοπτική, τότε σε αυτήν τη χώρα η δημοκρατία είναι προσχηματική και ασκείται με μεθόδους αμοραλιστικές, που δηλ. αδιαφορούν για ζητήματα ηθικής τάξης.

Τώρα όμως τα χρονοδιαγράμματα της άνευ όρων εκχώρησης της εξουσίας στους εκπροσώπους των δανειστών ανανεώνονται συνεχώς, αποκτώντας πλέον στρατηγική... σημασία και καταπίνοντας το μέλλον των σημερινών Ελλήνων όλων των ηλικιών και της χώρας, όπως την γνωρίζουμε, συνολικά.

Τώρα όμως η ύφεση βαθαίνει και οι προσδοκίες για τακτικές διαχείρισης και ανάπτυξης διαψεύδονται η μία μετά την άλλη. Χωρίς επενδύσεις και ενίσχυση της ρευστότητας αλλά με πληθωρισμό, λουκέτα και ανεργία. Και πάντα χωρίς διελεύκανση των υπαίτιων σκανδάλων.

Τώρα όμως κι αυτόν τον ίδιο τον πρωθυπουργό αυτοί που τον στήριζαν και τον τιμούσαν αρχίζουν να τον εκθέτουν και να τον αδειάζουν (ευρωομόλογα, επιμήκυνση, Αίγυπτος) και να τον μετατρέπουν, αν εκείνος βέβαια συμφωνήσει, σε αξιολύπητο επαίτη και μαζί του όλην τη χώρα.

Τώρα όμως η αποθρασυμένη τρόικα, από την υποτακτικότητα της εξουσίας και την ανεκτικότητα του λαού, διαλαλεί το πρόσταγμα για γενικό ξεπούλημα και αναγκάζει ως και τους υποτακτικούς της να προβαίνουν σε δηλώσεις του τύπου «*Οι εκπρόσωποι της τρόικας ξεπέρασαν τα όρια. Τα όσα είπαν χθες είναι απαράδεκτα και αποδοκιμαστέα*».

Τώρα είναι, που θα' λεγε κι ο ποιητής μας Μανώλης Αναγνωστάκης, «*Το θέμα είναι τώρα τι λες*»

Αν όλο αυτό που συμβαίνει στη χώρα, τους τελευταίους δέκα μήνες, γίνεται βάσει σχεδίου ή λόγω απλής ανοησίας και ανεπάρκειας δεν έχει σημασία. Σημασία έχει το αποτέλεσμα, δηλ. το γεγονός ότι πλέον συστηματικά και καθημερινά καλλιεργούνται το μίσος και η εμπάθεια ανάμεσα στο λαό κι ένα άμορφο και τυχοδιωκτικό «μείγμα» πολιτικών, εκπροσώπων των δανειστών, προπαγανδιστών και στυγνών οικονομικών συμφερόντων. Αλλά και μια έχθρα ανάμεσα στις κοινωνικές ομάδες και ανάμεσα στους Έλληνες και τους μετανάστες. Κι έτσι αποδιοργανώνεται η κοινωνική συνοχή και υπονομεύεται η αναγκαία συστράτευση για την ανάκαμψη της χώρας.

Η κυβέρνηση πατώντας πάνω στην ανεκτικότητα που της προσφέρουν οι κομματικά εξαρτημένοι, ευνοούμενοι και «ασύλιοι» χώροι των δημοσίων υπαλλήλων και των συνδικαλιστών, επιχειρεί να διευρύνει την υποτακτικότητα στους υπόλοιπους, πραγματικά μη προνομιούχους, με την οικονομική τους εξόντωση, την απειλή της δικαστικής δίωξης και την κρατική καταστολή που πάντα επικουρείται από το γνωστό-άγνωστο και ασύλληπτο παρακράτος.

Αλλά όπως σιγά και σταθερά ξεδιπλώνεται, ο βασικός στόχος είναι η υφαρπαγή του πλούτου της χώρας από τους ξένους και μάλιστα σε τιμή ευκαιρίας και η ιδιωτική υπαλληλοποίηση του εργαζόμενου Έλληνα, επίσης με μισθούς ευκαιρίας, από συμφέροντα που θα αγοράζουν φτηνά και στη συνέχεια θα ισοπεδώνουν κάθε εργατικό δικαίωμα. Χωρίς να αποκλείεται η ενδεχόμενη χρησιμοποίηση των απόλυτα εξαθλιωμένων μεταναστών, μετά από τη σταδιακή τους νομιμοποίηση, για την εδραίωση της συμπεριφοράς και των αποδοχών σε βαλκανικά επίπεδα.

Στη μεγάλη διαδήλωση του Μαίου, το παρακράτος απάντησε και σκότωσε, ατιμώρητα, για παραδειγματισμό και συμμόρφωση, τρεις αθώους συμπολίτες μας. Είναι φανερό ότι χωρίς καταστολή και τρομοκρατία δεν είναι δυνατό να ολοκληρωθεί η εξαθλίωση και το ξεπούλημα μιας χώρας, όσο ανεκτικοί οι πολίτες της κι αν δείχνουν ότι είναι. Ούτως ή άλλως κάποιες πολιτικές ανακατατάξεις θα επιβληθούν στο άμεσο μέλλον από τις εξελίξεις. Το ζήτημα είναι αν αυτές θα βοηθήσουν στην εκπροσώπηση και των εκατοντάδων χιλιάδων Ελλήνων πολιτών που σήμερα δεν εκπροσωπούνται.

Ο πρωθυπουργός πρέπει αυτό να το καταλάβει βαθιά. Δεν είναι δυνατό μια περήφανη κοινωνία να εξαναγκάζεται να διολισθαίνει αδιαμαρτύρητα σε αυτό το μονοπάτι που την οδηγεί από την ατιμωρησία των ενόχων στην τιμωρία των αθώων. Από το πάρτυ των εμπόρων των εθνών στην ερήμωση και το ξεπούλημα. Με πυξίδα όχι τη δημοκρατία αλλά τον «ζωντανό οργανισμό» της τρόικα που, όπως χθες μας ανακοίνωσαν, διαρκώς θα προσαρμόζεται και θα τροποποιείται αναλόγως…

12/2/2011

Μονάχα όταν αυτό το ρολόι σταματήσει, ο χρόνος θα’ ρθει πραγματικά στη ζωή…

Είναι ή όχι αντιφατική η θέση του πρωθυπουργού ότι δεν πουλά σπιθαμή γης όταν έχει ήδη υπογράψει το μνημόνιο που υποθηκεύει όλην την ελληνική επικράτεια; Τόσον καιρό πού ήταν αυτή η εθνική ευαισθησία που τώρα θέλει να δείξει; Πρόκειται για μια έμπρακτη αυτοκριτική ή για μια στάση πολιτικής αυτοσυντήρησης μετά από τις αποκαλύψεις των συμφωνημένων στη συνέντευξη της τρόικα; Ή μήπως, τελικά, πρόκειται για μια έμμεση ομολογία πολιτικής ήττας για την αναποτελεσματικότητα του προγράμματος που επωμίζεται ο έλληνας φορολογούμενος τους τελευταίους δέκα μήνες;

Έχοντας ήδη χωθεί βαθειά στη ζούγκλα συναντούμε πλέον τον κίνδυνο να συρθούμε και σ’ένα χορό τύπου Σαλώμης στον οποίο οι δανειστές και οι εκπρόσωποι τους θα αξιώνουν στη θέση του γιγαντούμενου χρέους την ίδια την κεφαλή της χώρας. Αλλά ίσως να βρισκόμασταν και μπροστά σε μια ευκαιρία αν μπορούσαμε να την αξιοποιήσουμε προς όφελος της χώρας.

Εξαρχής και περισσότερο τώρα, μετά τη δεκάμηνη εμπειρία, φαίνεται ότι στο δρόμο που ακολουθούμε, το έργο θα εξελίσσεται από περικοπή εις περικοπή κι από... εισπρακτισμό σε εισπρακτισμό και στο εξής, ενδεχομένως, με την οικονομική αξιοποίηση τμήματος από την, ούτως ή άλλως, υποθηκευμένη δημόσια περιουσία. Σε τι συνθήκες όμως θα συνέβαινε αυτό το τελευταίο;

Μέσα σ’ ένα αδηφάγο κλίμα που θα ενθαρρυνόταν από τους γνωστούς-άγνωστους μεσάζοντες και τα τρωκτικά; Μέσα σ’ ένα νέο κύκλο διαπλοκής και διαφθοράς και μάλιστα ενισχυμένο με το νωπό προηγούμενο της ατιμωρησίας; Ποιος θα διασφάλιζε τη διαφάνεια των εμπορικών συναλλαγών και την εξασφάλιση των συμφερόντων της χώρας; Αυτοί που δεν άφησαν σκάνδαλο χωρίς να το συγκαλύψουν;

Αυτοί που δεν μπορούν να επιβάλλουν παρά ασήμαντους περιορισμούς στη δημόσια σπατάλη όταν επιτρέπουν στον ιδιωτικό τομέα να σπαράσσεται και να πλιατσικολογείται για να βγαίνουν οι μισθοί και να συντηρούνται τα ελλείμματα εκείνων των ημετέρων που θά΄πρεπε ήδη να έχουν σπρωχθεί ευγενικά αλλά και γενναία προς την παραγωγική εργασία;

Αυτοί που υπονομεύουν την υγιή επιχειρηματικότητα με απροκάλυπτες παραλείψεις, με προστασία των φοροφυγάδων και με φορολογική τρομοκρατία των νομοταγών, στα όρια της επιβίωσης ελευθεροεπαγγελματιών και μικρομεσαίων επιχειρηματιών;

Ίσως ετούτος να είναι και ο πιο σημαντικός λόγος που κάνει αυτόν το δρόμο να δείχνει αδιέξοδος. Ότι δηλ. η τύχη των αναγκαίων ανατροπών βρίσκεται στα χέρια εκείνων που είχαν μετατρέψει τον παρασιτισμό σε τρυβλίο του πολιτικού συστήματος και βεβαίως εκείνων που αδυνατούν ν’ αλλάξουν νοοτροπία.

Αλλά χωρίς υγιή επιχειρηματικότητα δεν μπορούν να δημιουργηθούν παραγωγικές (όχι δουλικές) θέσεις εργασίας και χωρίς αδιάφθορους και αδέκαστους μηχανισμούς (χωρίς πολιτικές σκοπιμότητες) δεν πρόκειται να υπάρξουν φορολογικά έσοδα. Και το πιο βασικό, χωρίς υγιή επιχειρηματικότητα δεν μπορούν να υπάρξουν ούτε ανάπτυξη, ούτε ανταγωνιστικότητα.

Εφόσον λοιπόν, κατά τα φαινόμενα, είναι αδύνατον να δοθεί προοπτική σε αυτόν τον αδιέξοδο δρόμο, κάποια μορφή σημαντικής αναδιάρθρωσης του χρέους φαίνεται αναπόφευκτη στο άμεσο μέλλον προκειμένου ν'αποτραπεί η συνολική στάση πληρωμών.

Όταν ούτε η έκδοση ευρωομολόγων, ούτε η επιμήκυνση με ευνοϊκότερα επιτόκια είναι επιλογές που φαίνεται να συμφέρουν τους δανειστές. Αλλά και όταν η ευνοϊκότερη εξαγορά τμήματος του χρέους με νέα δανεικά ή μέσω της όποιας αξιοποίησης της δημόσιας περιουσίας μάλλον μικρό τελικό όφελος θα αποφέρει και πολύ μεγαλύτερο τίμημα για τη χώρα.

Ο Γουίλιαμ Φώκνερ έγραφε στο έργο του «Βουή και Μανία» «Επειδή ο Πατέρας είπε τα ρολόγια σκοτώνουν τον Χρόνο. Είπε ο Χρόνος είναι νεκρός όσο χτυπιέται μες στους μικρούς τροχούς του ρολογιού. Μονάχα όταν το ρολόι σταματήσει ο χρόνος έρχεται πραγματικά στη ζωή». *Κάπως ανάλογα, τα αδιέξοδα χρονοδιαγράμματα και τα φθαρμένα γρανάζια του πολιτικού συστήματος λεηλατούν στην κυριολεξία τον πολύτιμο χρόνο που χρειάζεται η χώρα για να τινάξει την πολύχρονη παρασιτική λαθροβίωση και να επανέλθει πραγματικά στη ζωή…*

17/12/2011

Μια συνέντευξη του Ελύτη, πριν από τριάντα χρόνια

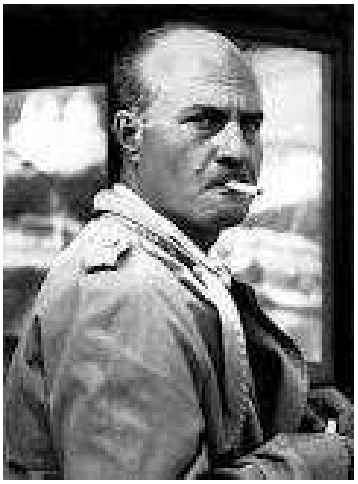

Ο Οδυσσέας Ελύτης σε συνέντευξή του για την τηλεοπτική παραγωγή της ΕΡΤ «Εδώ γεννήθηκε η Ευρώπη» των Γιώργου & *Ηρώς Σγουράκη* υ Οδυσσέα Ελύτη το 1980 μεταξύ άλλων είχε πει:

«…Κάποτε θα ερχόταν η στιγμή για την Ευρώπη να συνειδητοποιήσει τις ρίζες της, αφού δεν μπορεί να υπάρξει σαν αυτόνομη μονάδα, χωρίς κάποιο θεωρητικό υπόβαθρο. Αλλά και για την Ελλάδα η στιγμή, να αποφασίσει αν θα μείνει απομονωμένη στις δικές της αξίες ή θα ενταχτεί σε ένα ευρύτερο σύνολο με οφέλη πρακτικής φύσεως αναμφισβήτητα, αλλά και με τον κίνδυνο να αλλοιωθεί η φυσιογνωμία της.
Απ' αυτή την άποψη, το ομολογώ, είμαι απομονωτικός. Μια ζωήν ολόκληρη αγωνίστηκα για αυτό που λέμε Ελληνικότητα και που δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένας τρόπος να βλέπεις και να αισθάνεσαι τα πράγματα. Είτε στην κλίμακα τη μεγάλη, είτε στην ταπεινή. Θέλω να πω, είτε σ' ένα Παρθενώνα, είτε σ' ένα λιθάρι. Το παν είναι η ευγένεια, η ποιότητα, σε αντίθεση με το μέγεθος και την ποσότητα που χαρακτηρίζουν τη Δύση.
Γιατί, εκεί βρίσκεται η διαφορά. Οι Ευρωπαίοι, αντλήσανε από τις Ελληνικές αξίες για να φτάσουν στην Αναγέννηση. Αλλά, η Αναγέννηση η δική τους είναι κάτι πολύ διαφορετικό απ' αυτό που θα μπορούσαμε να είχαμε κάνει εμείς, εάν δεν μας σταματούσε η τουρκοκρατία. Το βλέπουμε αυτό στην ταπεινή κλίμακα, τη μόνη άλλωστε όπου μπορούσαμε ακόμα να εκδηλωνόμαστε. Από την άποψη ότι, μια εσωτερική αυλή νησιώτικου σπιτιού, κατά την ταπεινή μου γνώμη, ή ένας περίβολος μοναστηριού, είναι, σαν αντίληψη εννοώ, πολύ πιο κοντά στο πνεύμα που έκανε τους Παρθενώνες και τις Θεομήτορες, παρά όλες οι κολόνες κι οι μετώπες των ευρωπαϊκών ανακτόρων. Που σημαίνει ότι, αν συνέχισε κάποιος την αισθαντικότητα την ελληνική και τη διατήρησε, είναι αποκλειστικά ο λαϊκός μας πολιτισμός. Μόνον που και αυτός στις ημέρες μας κινδυνεύει.
Οι αστοί στην πλειοψηφία τους, βέβαια υπήρξαν και εξαιρέσεις, μιμήθηκαν τους ευρωπαίους. Δηλαδή την παραποιημένη αίσθηση της Ελληνικότητας και στη συνέχεια οι ανερχόμενοι από το λαό μιμήθηκαν τους αστούς. Έτσι φτάσαμε σ' ένα σημείο που αναρωτιέται κανείς σε τι πια μπορεί να ωφελεί η απομόνωση, τι πάει να προστατέψει. Και με κίνδυνο να φανώ αντιφατικός, οδηγούμαι στο άλλο άκρο: Λέω μήπως είναι σωφρονέστερον να μην αντιταχτούμε στο ρου της ιστορίας. Μήπως μια διαφορετική στρατηγική θα μας βοηθούσε να διακριθούμε από έναν άλλο δρόμο.
Ο ελληνισμός, έδειξε ανέκαθεν μια καταπληκτική ικανότητα να αφομοιώνει, να προσαρμόζεται και να δραστηριοποιείται μέσα στα ξένα σύνολα. Έχουμε μια πλειάδα ελλήνων που διακρίθηκαν την εποχή της διασποράς στα μεγάλα κέντρα του εξωτερικού και στην Ευρώπη και στην Ανατολή. Και πότε αυτά; Την εποχή που η Ευρώπη ήταν στην ακμή της και τα κράτη ήταν ισχυρά και σκληρά. Πόσο μάλλον σήμερα, που όπως και να το κάνουμε, είναι γηρασμένα, είναι εξασθενημένα και θα έλεγα ότι έχουμε ανάγκη από το σφρίγος νεοτέρων αιώνων. Αυτό με κάνει λοιπόν, να κατασιγάζω μέσα μου τον αισθηματία Έλληνα που κρύβω και να σκέπτομαι ότι ίσως είναι πιο σωστό, να μη φοβηθούμε τη σύγκριση και την άμιλλα, αλλά να προχωρήσουμε φυσικά πάντοτε με την προοπτική να διακριθούμε στην ποιότητα, που σημαίνει στο πνεύμα. Γι' αυτό επιμένω πολύ στο θέμα της Παιδείας. Χρειαζόμαστε Παιδεία σοβαρή, βαθιά, όχι αυτή την τεχνική που συχνάζει στις ημέρες μας, γιατί μόνο μ' αυτή θα μπορέσουμε και να διακριθούμε και να πορευτούμε σ' ένα καινούργιο δρόμο αλλά και να διατηρήσουμε τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της φυσιογνωμίας μας...»

Τριάντα χρόνια μετά οι φόβοι του Ελύτη βγαίνουν αληθινοί. Ο κίνδυνος να αλλοιωθεί η φυσιογνωμία της Ελλάδας βγαίνει αληθινός γιατί πράγματι οι αξίες του μεγέθους και της ποσότητας κυρίευσαν τις σκέψεις και τις πράξεις της εξουσίας και του λαού και περιθωριοποίησαν τις αξίες της ευγένειας και της ποιότητας.

Τριάντα χρόνια μετά, οι ίδιες αλλοτριωτικές νοοτροπίες, σε ένα πλέον κυρίαρχο παγκοσμιοποιημένο πλαίσιο, δείχνουν να καταφέρνουν τη χαριστική βολή σε αυτό που ο Ελύτης εννοεί «Ελληνικότητα». Και αυτό γίνεται με τη συμμετοχή όχι μόνο του... αλλοτριωμένου πλέγματος λαού και πολιτικής εξουσίας αλλά και της πλειοψηφίας του πνευματικού κόσμου της χώρας.

Ο Έλληνας αποκόβεται από τις ιδεολογικές του ρίζες και χάνει την ταυτότητα του. Αδυνατεί να αντιληφθεί ότι η ατομική διάσωση δεν είναι θέμα μόνο οικονομικής φύσης αλλά κυρίως έχει να κάνει με τη διάσωση, την προβολή και την εφαρμογή των θετικών αυτών αξιών στις οποίες αναφέρεται ο Ελύτης και οι οποίες συνθέτουν το στίγμα της «Ελληνικότητας» στο πέρασμα των αιώνων.

Όπως ο ίδιος έγραφε στο «AD LIBITUM»: «*συ ο μικρός / να τα βάλεις με τα φυσικά φαινόμενα / μεγεθυμένος μόνο από τη σκέψη*».

26/2/2011

ΜΑΡΤΙΟΣ

Ο Λόγος του Αυλικού: προς τα «κάπου»…

Ξέρεις τα σπίτια πεισματώνουν εύκολα, σαν τα γυμνώσεις…

Τρεις απολύσεις, ένα λουκέτο κι ένα ζεϊμπέκικο…

Γιατί χαίρεται ο Γιώργος και χαμογελά η Άνγκελα, πατέρα;

Μέρες ρευστές και πολυδύναμες, σα βλαστοκύτταρα

Το παν είναι η ρότα σου κόντρα στην κοινωνία τούτη…

Για τις αγωγές κατά του Fimotro

Κανένα βήμα μπρος, πολλά βήματα πίσω…

Από τον αυταρχισμό της εξουσίας στον αυτοματισμό της κοινωνίας…

Ο Λόγος του Αυλικού: προς τα «κάπου»…

Προς τα «*κάπου*», δήλωσε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος «…μέσα απ` αυτή τη μεγάλη προσπάθεια, που σαφώς *δεν έχει εγγυημένα*αποτελέσματα, αλλά δείχνει *έναν τρόπο* και *μια κατεύθυνση*, αυτή η κυβέρνηση βγάζει *κάπου* τη χώρα...». Ένα μοναδικό δείγμα αδιέξοδου, πρόχειρου και ασυνάρτητου πολιτικού λόγου, γαρνιρισμένου από διαψευσμένους όρους όπως «*πυξίδα*», «*πυγμή*», «*βούληση*» αλλά και παλινωδίες όπως «*δεν σημαίνει ότι δεν γνωρίζουμε πού πηγαίνουμε*».

Όμως η αλήθεια είναι ατίθασο άλογο και δεν «πεταλώνεται». Κάθε μέρα γίνεται πιο φανερό ότι βαδίζουμε προς την κορύφωση του δράματος των τελευταίων μηνών, δείχνοντας ολοένα και πιο ανήμποροι όχι μόνο ν' αντιδράσουμε αλλά και να αποδείξουμε με τη συμπεριφορά μας, εξουσία και πολίτες, ότι θέλουμε να αλλάξουμε αυτό που συνέβαινε στη χώρα και ότι γνωρίζουμε προς τα πού και από ποιους οδηγούμασταν και οδηγούμαστε.

Αλλά πώς ν'αλλάξουμε όντας τόσο μοιραίοι και αδρανείς και ωθούμενοι μόνον απ' τις ώσεις των διεθνών συσχετισμών προς τα «*κάπου*»;

Όταν στον κόσμο των ανεπάγγελτων της διαπλοκής χρέη εκατομμυρίων ευρώ χαρίζονται σε τέως και νυν συνεργάτες του αποτυχημένου συστήματος κι αυτός ο επαίσχυντος «*τρόπος*» πολιτικής συνεχίζεται το ίδιο αναξιόπιστος, το ίδιο άξιος περιφρόνησης και αηδίας.

Όταν στον πραγματικό κόσμο της εργασίας και της παραγωγής, «ο*τρόπος*», είναι το φορομπηκτικό κυνήγι των μικρομεσαίων και οι απολύσεις. Και σε ευθεία αντιστοιχία με τα λουκέτα, εκατό και πλέον συμπολίτες μας απολύονται καθημερινά. Στην πλειοψηφία τους νέοι.

Και stand-by το τσουνάμι της εγκληματικότητας, ποινικής και πολιτικής, να αποδεκατίζει τα θύματα. Τον Αλέξη, την Παρασκευή, την Αγγελική, τον Επαμεινώνδα, τον Σωκράτη, τον Γιώργο και προχθές τον Γιάννη κι έναν ακόμη Γιώργο.

Αλλά και όλους εκείνους τους λιγότερο γνωστούς αυτόχειρες που δεν μπόρεσαν ν' αντέξουν την οικονομική πίεση. Ποιος φταίει; «*όλοι*…». Πού πάμε; «*κάπου*…».

Όταν η ατιμωρησία και η εύνοια των «ημετέρων» βαφτίζονται εθνική συνεννόηση και γίνονται «ο *τρόπος*» του δικομματικού κυκλώνα που εξακολουθεί να σαρώνει ό,τι πρωτοβουλιακά παραγωγικό αντιστέκεται ακόμη σε αυτήν την όμορφη χώρα.

Όταν το μπάχαλο και η αδράνεια γυρίζουν μπούμερανγκ, όπως το μπαλάκι της «αναστολής πληρωμών» στο εσωτερικό, που εναλλάσσεται ανάμεσα στο κράτος και τον πολίτη ή όπως η «αναστολή εντολών» όπου οι ΔΕΚΟ αγνοούν τις επιστολές του υπουργείου Οικονομικών, τα

νοσοκομεία αγνοούν το esy.net και το taxis.net συλλαμβάνεται «εκτός λειτουργίας» εν καιρώ «πολέμου».

Προς τα «*κάπου*» και με «*μια κατεύθυνση*», λοιπόν, αλλά για ένα «*κάπου*» ορατό και ρεαλιστικό και όχι ένα «*κάπου*» που παραπέμπει σε θεολογική πίστη. Με μια συγκεκριμένη «*κατεύθυνση*» που να οδηγεί με δέσμευση για την επιτυχία της προσπάθειας και να εμπνέει αυτόν που ακολουθεί. Για να γίνει ο λόγος του αυλικού, λόγος πραγματικού και αισθαντικού ηγέτη. Αλλιώς η σιωπή είναι καλύτερη. Μια κατεύθυνση που θα μπορούσε να έχει τα παρακάτω απλά αλλά σταθερά χαρακτηριστικά:

Εθνική ομοψυχία στη βάση της κοινωνίας και όχι κομματική υποκρισία που απλώς θα αναβιώνει το διαχωρισμό ανάμεσα σε «ημέτερα, εκλεκτά» παιδιά του δημόσιου τομέα, και σε παιδιά «ενός κατώτερου θεού» του ιδιωτικού τομέα.
Συγκυβέρνηση όλων των πολιτικών δυνάμεων με ελάττωση των υπουργείων αλλά και σύσταση ανεξάρτητου Υπουργείου Διαφάνειας που θα ηγηθεί στον αγώνα κατά της διαφθοράς που αποτελεί το υπ' αριθμόν Ένα εμπόδιο για την ανάπτυξη της χώρας.
Προετοιμασία και οργάνωση της κοινωνίας για μια δεκαετία σκληρής προσπάθειας με πρώτες αξίες την αξιοκρατία, την εργατικότητα και το εθνικό συμφέρον.
Διαπραγμάτευση με την τρόικα για την απόσβεση μέρους του χρέους σαν μοναδικής βιώσιμης λύσης για την εκλογίκευση της αριθμητικής του χρέους έτσι ώστε να δοθεί μια νέα ευκαιρία στη χώρα να αναπτυχθεί σε νέες βάσεις.
Γενναία συρρίκνωση του κράτους με τη συναίνεση όλων των υπαλλήλων - και μάλιστα παραδειγματική μεταξύ εκείνων της Βουλής, από τον Πρόεδρο μέχρι τον τελευταίο κλητήρα.
Ελεγχόμενη ενίσχυση των τραπεζών προς όφελος της υγιούς επιχειρηματικότητας και της ρευστότητας στην αγορά.
Τροποποίηση της φορολογικής πολιτικής με στόχο την ανάπτυξη και όχι την αδιέξοδη διαχείριση του χρέους.
Αποφυγή συνταγματικών δεσμεύσεων και εκβιαστικών συμπορεύσεων με τις επιλογές των ισχυρών της Ευρώπης.
Ξεκαθάρισμα της μεταναστευτικής πολιτικής και εποικοδομητική αξιοποίηση των νόμιμων μεταναστών για την ανάταξη της οικονομίας.

3/3/2011

Ξέρεις τα σπίτια πεισματώνουν εύκολα, σαν τα γυμνώσεις…

Πρόσφατη Ανάπλαση Νεοκλασικού στην Πατησίων (πλατεία Αμερικής)Πατήσια, Κυψέλη. Περιοχές της Αθήνας που μέσα σε λίγες δεκαετίες σαρώθηκαν από δυο διαδοχικά κύματα. Το φαιό κύμα του τσιμέντου και του καυσαερίου και το μαύρο κύμα της άναρχης μετανάστευσης. Βαλκάνιοι, Ασιάτες και Αφρικανοί είναι η συντριπτική πλειοψηφία των κατοίκων της περιοχής που ζουν στριμωγμένοι στα υπόγεια και τους ορόφους φαιών κτιρίων περιτριγυρισμένων από στενούς βρώμικους κι επικίνδυνους δρόμους–πάρκιν.

Οι περισσότεροι Έλληνες, κάτοικοι κι επαγγελματίες, πούλησαν, νοίκιασαν, δανείστηκαν γι' αλλού και σιγά σιγά εγκατέλειψαν την περιοχή. Σε λιγότερο από μισό αιώνα, μια τελείως διαφορετική πόλη μέσα στην ίδια πόλη, μια τελείως διαφορετική ανθρώπινη σύνθεση. Ένας ανανεωμένος ζωντανός οργανισμός, αλλά σκεπασμένος από μια τεράστια μεμβράνη που μήνα το μήνα βαραίνει πιέζοντας και φθείροντας περισσότερο κατοίκους και κτίσματα. Μια κατάσταση που μοιάζει επεκτεινόμενη και χωρίς επιστροφή.

Γι’ αυτό, όποτε συμβαίνει κάτι, έστω μικρό, αλλά και απροσδόκητα διαφορετικό που να δείχνει έναν άλλο δρόμο, έναν άλλον τρόπο, πρέπει να προβάλλεται. Ό,τι... εναντιώνεται στην αδράνεια, την εγκατάλειψη και την εμμονή στα παλιά λάθη. Κάθε δημιουργική ιδιωτική πρωτοβουλία που αντικειμενικά μάχεται την ανικανότητα και τις σκοπιμότητες των πολιτικών.

Όπως αυτή η όμορφη ανάπλαση ενός νεοκλασικού κτιρίου (φωτογραφία), σε κτίριο καταστημάτων και γραφείων, μες στην καρδιά της περιοχής, την πλατεία Αμερικής, που, λόγω της συγκυρίας, την αποκαλούν και «πλατεία Αφρικής». Μια ανάπλαση, πρακτική ρουτίνας στις Ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, που όμως όταν συμβαίνει στην Αθήνα, σταματάς, κυττάζεις και δεν χορταίνουν τα μάτια σου.

Μες στο παγωμένο τοπίο αυτών των ημερών, κυριολεκτικά και μεταφορικά, που κάποιοι εγχώριοι και αλλοδαποί ονειρεύονται κι εκβιάζουν φωτιές και χάος, κάποιοι άλλοι Έλληνες, κοσμοπολίτες ενός πολιτισμένου κόσμου, θεωρούν ότι η πραγματική επανάσταση για την Ελλάδα είναι αλλού. Στην κοινωνική ανάπλαση μεσ’ απ’ τη σκληρή και γόνιμη ιδιωτική και συλλογική προσπάθεια. Με εθνικό πείσμα. Με όλα τα ρίσκα. Με την αυτογνωσία που έγραφε, ο Σεφέρης, στο ποίημα του «Το σπίτι κοντά στη θάλασσα» : «…*Ξέρεις τα σπίτια πεισματώνουν εύκολα, σαν τα γυμνώσεις…* »

8/3/2011

Τρεις απολύσεις, ένα λουκέτο κι ένα ζεϊμπέκικο…

Όσο διαρκεί ένα ζεϊμπέκικο, τέσσερα λεπτά και κάτι…

Κείμενα σαν αυτό κι εκατοντάδες άλλα, φωτογραφίες σαν αυτή και χιλιάδες άλλες, βίντεο κι ό,τι άλλο οπτικοακουστικό παράγεται στις μέρες μας και καταναλώνεται εν ριπή οφθαλμού κι ερμηνεύεται ως φυσικό ή παράλογο με τις κρατούσες αντιλήψεις, θ'αποτελέσουν ένα εκρηκτικό υλικό για τους ιστορικούς και πολιτικούς επιστήμονες αλλά και τους ψυχιάτρους του μέλλοντος.

Ούτε ο Γιώργος τώρα, ούτε ο Κώστας πριν, είναι και ήταν, τόσο ανάλγητοι παρότι φαίνεται πως έκαναν και κάνουν πολλά προς αυτήν την κατεύθυνση. Ούτε προδότες. Ούτε απλά ανόητοι κι ανεπαρκείς. Κανείς από τους δυο δεν είχε οικονομική ανάγκη πέρα από μια θεμιτή και ίσως υπερβολική φιλοδοξία. Που κι αυτή τους ήρθε μπούμερανγκ. Ο ένας ήδη ευτελίστηκε κι ο άλλος βασανιστικά ευτελίζεται, μέρα τη μέρα.

Θ' αναρωτιούνται, όμως, οι ερευνητές και θ'αναζητούν απαντήσεις για τα ήθη, τις συμπεριφορές και τις καταστροφικές εμμονές. Και θα ταξινομούν και θ' αναλύουν τον, ευτυχώς γι'αυτούς, ψηφιακό πληροφοριακό πλούτο. Αλλά παρότι θα' χουν... ασυγκρίτως πολλαπλάσια στοιχεία για να κρίνουν, δεν θα'χουν ζήσει αυτήν τη περίοδο που εμείς ζούμε. Αυτήν τη σύγχυση, αυτόν τον πληθωρικό σουρεαλισμό.

Ας πούμε για τη σύγχυση με τις πολιτικές έννοιες. Με την ερμηνεία εννοιών όπως «φιλελεύθερος σοσιαλισμός» ή «κοινοβουλευτικός αυταρχισμός». Ή με την οριοθέτηση εννοιών όπως «λαϊκισμός», «εθνική προδοσία», «δοσιλογισμός», «εθνικισμός», «ρατσισμός».

Ή ας πούμε για τη σύγχυση με τον τρόπο ζωής. Γιατί πολύ πριν χορέψει ο Γιώργος, χόρευε ο Άκης. Κι ακόμη πιο πριν, χόρευε ο Ανδρέας. Και βέβαια όχι εκείνος που τον κτυπούσαν ένα βράδυ στην ταράτσα. Και θ'αναρωτιούνται. Πώς ένας λαός με έντεχνα είδωλα κατέληξε ν'ακολουθεί Bon viveur πολιτικούς της μίζας και των δανεικών και μαζορέτες βουλευτίνες που τα' σπαγαν στα μπουζουκομάγαζα;

Πώς προετοίμαζαν τους εγκεφάλους των πολιτών, με περιοδικά και τηλεοπτικά προγράμματα life-style; Πώς μεθόδευαν το πλιάτσικο πρώτα των δανεικών και μετά των μικρομεσαίων κοινωνικών στρωμμάτων κυρίως αυτών που δεν συμμετείχαν ψυχή τε και σώματι σε κείνο τον καρνάβαλο που κράτησε κοντά μισόν αιώνα; Πώς όλοι μαζί οι καθεστωτικοί κρατικο-υπάλληλοι κολλούσαν σα βδέλες στο σώμα της χώρας μέχρι την τελική πτώση;

Κι όσες μελέτες καταπιάνονται με τις ρίζες των γεγονότων της εποχής θα στέκονται στον όρο «φαινόμενο πασόκ», όχι στην αυστηρή έννοια των αρχικών αλλά στην έννοια του τί αυτό αντιπροσώπευε στη συνείδηση των τότε κατοίκων της χώρας. Και θα θέτουν υπό συζήτηση το χαρακτηρισμό-του ως κινήματος σχεδόν στα όρια του «φανατικού», ως ενός επίμονου κι αξεπέραστου τρόπου ζωής και αντιλήψεων που αφομοίωσαν και ξεπέρασαν το συντηρητισμό, την τότε «δεξιά», και εξουδετέρωσαν κάθε άλλου τύπου καθεστωτική λύση, την τότε «αριστερά».

Ενός ανίκητου τρόπου που βασιζόταν στην αξία της ήσσονος προσπάθειας, στον τυχοδιωκτικό πλουτισμό στο όνομα του νόμου και της τάξης, στην έλλειψη σεβασμού προς τους μη καθεστωτικούς και τη μεθοδική οικονομική τους εξόντωση, στην καθολική έλλειψη της αξιοκρατίας στην κοινωνική ανέλιξη του πολίτη, σε σημείο που ν' αποτελεί βασική προϋπόθεση γι' αυτήν, και στην ανάδειξη της ενασχόλησης με την πολιτική σ' επάγγελμα με αυστηρά συντεχνιακά χαρακτηριστικά που η διασφάλιση των κεκτημένων του σε κομματικό, βουλευτικό ή συνδικαλιστικό επίπεδο να ήταν υπεράνω κάθε κοινωνικού και εθνικού συμφέροντος.

Κι ενώ θα τους είναι όλ'αυτά αδιανόητα και θα κουνούν απορημένοι το κεφάλι για την πολιτική ιστορία και την καθημερινή ζωή των προγόνων τους, θα τους φαίνεται ακόμη πιο αδιανόητο ότι, παρ'όλ'αυτά, αυτοί εξακολουθούν να μιλούν ελληνικά, ότι η χώρα αυτή, παρ'όλ'αυτά, εξακολουθεί να υπάρχει κι ότι αυτό που τελικά έβγαινε σαν κραυγή και φόβος από κάτι κείμενα σαν αυτό, τελικά διαψεύστηκε από την ιστορία. Και κείνο το παλιό «φαινόμενο πασόκ» ήταν τελικά μια απαραίτητη παρένθεση στην πορεία αυτογνωσίας ενός λαού μέσα στη μακρόχρονη ιστορία του.

ΥΓ. Ο τίτλος, μια απλή αναγωγή των επίσημων στοιχείων της οικονομικής ύφεσης, σ' όσο, περίπου, διαρκεί ένα ζεϊμπέκικο, τέσσερα λεπτά και κάτι…

9/3/2011

Γιατί χαίρεται ο Γιώργος και χαμογελά η Άνγκελα, πατέρα;

Πάλι οι ισχυροί της Ευρώπης κάνουν τα στραβά μάτια. Όχι, βέβαια, επειδή μας συμπαθούν ή επειδή μας βλέπουν σημαντικό εταίρο που μπορεί ν'ανατάξει την κακοδιοίκηση ή «την απάτη που πάει σύννεφο» και να βάλει τάξη στα οικονομικά του, συνεισφέροντας έτσι σε μια ανταγωνιστική ΕΕ.

Κάνουν τα στραβά μάτια γιατί «καλωσορίζουν την πρόδο από την εφαρμογή του μνημονίου(1)» ενώ γνωρίζουν όχι μόνο τα «φευγάτα» στοιχεία των δύο πρώτων μηνών του 2011 αλλά κι όλες τις εσωτερικές στάσεις πληρωμών του Ελληνικού κράτους, τις απεγνωσμένες και τυχοδιωκτικές αγορακτόνες περαιώσεις, το πάγωμα όλων των διαρθρωτικών αλλαγών, τη «γείωση» των εντολών για μισθοδοτική εξυγίανση από τις διοικήσεις των ΔΕΚΟ. Κι όταν πληροφορούνται ακόμη και για νέες προσλήψεις στο Δημόσιο, πάλι ισχυρίζονται ότι η δημοσιονομική εξυγίανση προοδεύει.

Ας μη γελιόμαστε. Οι Ευρωπαίοι ηγέτες δεν διαφέρουν από τις αγορές. Κανείς από τους δανειστές δεν προσδοκά ανάταξη της ελληνικής οικονομίας υπό αυτές τις συνθήκες διακυβέρνησης και νοοτροπίας λαού. Και το κυριότερο, κανείς Έλληνας. Άρα τι συμβαίνει; Γιατί μας βοηθούν; Αν μας «βοηθούν». Ποιός κοροιδεύει καλύτερα τον άλλο; Εμείς ή αυτοί;

Μέρος της απάντησης βρίσκεται στο γιατί μας βοήθησαν εξαρχής να μπούμε στην...
ΕΕ, παρότι, ούτε και τότε, πληρούσαμε τις προδιαγραφές. Εκ του αποτελέσματος μπορούμε να κρίνουμε ότι ο λόγος ήταν εξαιρετικά επικερδής: η μετατροπή ενός λαού σε παθητικό καταναλωτή των προϊόντων τους μέσ' απ' το δανεισμό, ο οποίος έγινε στη συνέχεια, από μόνος του, το εργαλείο για την ολοκληρωτική και ισόβια οικονομική εξάρτηση των πολιτών και των πολιτικών της χώρας.

Γνωστά πράγματα. Τώρα τί συμβαίνει; Τώρα όλοι καταλαβαίνουν ότι οι αξιώσεις για «structural reforms (διαρθρωτικές αλλαγές)(1)» και «strict and stable fiscal (αυστηρή και σταθερή δημοσιονομική πολιτική)(1)» είναι απλώς οι γαρνιτούρες. Αυτά δεν πρόκειται να συμβούν. Και ούτε τους ενδιαφέρουν να συμβούν στην Ελλάδα. Δεν μας θεωρούν συνεταίρο στην ανάπτυξη και την ανταγωνιστικότητα. Μας αντιμετωπίζουν απλά σαν καταναλωτές και τη χώρα σαν πηγή εύκολου και γρήγορου κέρδους. Τους διδάξαμε τον τυχοδιωκτικό πλουτισμό. Και τώρα τον εφαρμόζουν σε μας.

Το κυρίως γεύμα, τώρα ονομάζεται «fully and speedily complete the € 50 bn privatization and real estate development programme it has announced (1)». Δηλ. «πλήρης και ταχύτατη ολοκλήρωση του προγράμματος ιδιωτικοποιήσεων και real estate των 50 δις, που έχει ανακοινωθεί». Και tosummer wine που συνοδεύει αυτό το γεύμα είναι πραγματικά μεθυστικό

και κάνει τα μάτια σου, όχι μόνο στραβά και θολά, αλλά και λάγνα και γλυκά και πονηρά κι ας βλέπεις μέσ' από «σύννεφα απάτης», «κοπρίτες» και «φαγωμένα σκατά».

Αν όμως, αυτή η θεμελιώδης δέσμευση του Γιώργου δεν εφαρμόζεται πιστά και απαρέγκλιτα, τότε το 2013, η Ανγκέλα θα μας στήσει απέναντι στους ιδιώτες πιστωτές με τους οποίους θα διαπραγματευτούμε την επίσημη αναδιάρθρωση του χρέους και όχι αυτή τη χθεσινοβραδινή, την mini και άτυπη με την επιμήκυνση και το κούρεμα του επιτοκίου. Κι αν εκείνη η επίσημη αναδιάρθρωση είναι βιώσιμη για την εξυπηρέτηση του συνόλου του χρέους που θα έχει συσσωρευτεί, τότε θα χρηματοδοτηθούμε και πάλι σε ένα πλαίσιο ελεγχόμενης χρεοκοπίας στο όνομα της διάσωσης του ευρώ.

«*In the unexpected event that a country would appear to be insolvent, theMember State has to negotiate a comprehensive restructuring plan with its private sector creditors, in line with IMF practices with a view to restoring debt sustainability. If debt sustainability can be reached through these measures, the ESM may provide liquidity assistance… This would enable the creditors to pass a qualified majority decision agreeing a legally binding change to the terms of payment (standstill, extension of the maturity, interest-rate cut and/or haircut) in the event that the debtor is unable to pay*(1).»

Αν λοιπόν αποδειχθούμε «αφερέγγυοι» και δεν παραχωρήσουμε σε ιδιωτικά συμφέροντα ό,τι πιο δυναμικά παραγωγικό διαθέτει σήμερα η χώρα, το 2013 θα χρεοκοπήσουμε ελεγχόμενα. Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει ότι αν συμβεί το αντίθετο, τότε οι αριθμοί «βγαίνουν». Σε κάθε περίπτωση, όμως, το δίλημμμα πρέπει να μεταφερθεί με κάποιο τρόπο στο λαό, μετά την παγίωση του, στη Σύνοδο Κορυφής. Το ζητούμενο είναι να αναλυθούν, πρώτα, όλες οι παράμετροι και ν' αποφασίσουν οι πολίτες, κυρίως για τις τύχες των νέων αυτής της χώρας.

(1) CONCLUSIONS OF THE HEADS OF STATE OR GOVERNMENT OF THE EURO AREA OF 11 MARCH 2011

12/3/2011

Μέρες ρευστές και πολυδύναμες, σα βλαστοκύτταρα

μεταξύ Παράδεισου και Κόλασης (Yacek Yerka)

Στο ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (25/11/2009) σχετικά με τον Χώρο Ελευθερίας, Ασφάλειας και Δικαιοσύνης (πρόγραμμα της Στοκχόλμης) μεταξύ άλλων αναφέρεται «…σε πολλούς τομείς της δικαιοσύνης και της εσωτερικής πολιτικής δεν επαρκούν πλέον εθνικές λύσεις, και κατά συνέπεια υπάρχει ανάγκη να αναπτυχθούν ευρωπαϊκές απαντήσεις στις διεθνείς προκλήσεις στους τομείς της μετανάστευσης, ασφάλειας και τεχνολογιών…», όπως επίσης ότι «…τα κοινά μέτρα πρέπει να κινούνται εντός του πλαισίου αρμοδιοτήτων της Κοινότητας και οι ευρωπαϊκές προσεγγίσεις πρέπει να εγκρίνονται μόνο όταν υπόσχονται μεγαλύτερη επιτυχία από εθνικές δράσεις…». Είχε προηγηθεί η Απόφαση-Πλαίσιο του Συμβουλίου (28/11/2008) «για την καταπολέμηση ορισμένων μορφών και εκδηλώσεων ρατσισμού και ξενοφοβίας μέσω του ποινικού δικαίου» την οποία ο κ. Καστανίδης επιχειρεί σήμερα να προσαρμόσει στα ελληνικά δεδομένα με πρόσφατο νόμο.

Στην Ευρωπαϊκή Απόφαση-πλαίσιο αναφερόταν μεταξύ άλλων ότι «Κάθε κράτος μέλος λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα ώστε να εξασφαλίσει ότι τιμωρούνται οι ακόλουθες εκ προθέσεως τελούμενες πράξεις: α) η δημόσια υποκίνηση βίας ή μίσους που στρέφεται κατά ομάδας προσώπων ή μέλους ομάδας, που προσδιορίζεται βάσει της φυλής, του χρώματος, της θρησκείας, των γενεαλογικών καταβολών ή της εθνικής ή εθνοτικής καταγωγής, β) η τέλεση πράξης που αναφέρεται στο στοιχείο (α) με δημόσια διάδοση ή διανομή φυλλαδίων, εικόνων ή άλλου υλικού,…».

Στο Ελληνικό σχέδιο νόμου η «υποκίνηση» διευκρινίζεται σαν «πρόκληση» και «διέγερση» και το «μίσος» γενικεύεται σε «εχθροπάθεια», η οποία διευκρινίζεται σαν «καλλιέργεια και εξωτερίκευση αισθημάτων μίσους και αντιπαλότητας». Επιπλέον στα αξιόποινα μέσα γίνεται ειδική αναφορά στο «διαδίκτυο» και στα υποκείμενα της προσβολής προστίθενται οι περιπτώσεις του «γενετήσιου προσανατολισμού».

Ο κ. Καστανίδης, όπως και όποιος άλλος στη θέση του, είναι υποχρεωμένος να εναρμονίσει την ελληνική στην ευρωπαϊκή νομοθεσία. Από την άλλη, η ΕΕ, όντας σε συνθήκες οικονομικής κρίσης, εξαναγκάζεται, μπροστά στην έκρηξη του μεταναστευτικού ρεύματος αλλά και τις διαμαρτυρίες των Ευρωπαίων πολιτών να νομοθετεί με στόχο την εξισορρόπηση, την εκτόνωση αλλά και τον έλεγχο της αναπόφευκτης έντασης. Βέβαια, ούτε ο Χάρης Καστανίδης είναι ο Τζόζεφ Ρέιμοντ Μακάρθι, ούτε ο Νίκος Μιχαλολιάκος είναι ο Ουίλιαμ Μακ Αντού της Κου Κλουξ Κλαν.

Ωστόσο μπροστά στην καθημερινότητα της ύφεσης η παραπάνω κοινοτική κατεύθυνση ότι «*…οι ευρωπαϊκές προσεγγίσεις πρέπει να εγκρίνονται μόνο όταν υπόσχονται μεγαλύτερη επιτυχία από εθνικές δράσεις…*» αποκτά ιδιαίτερη σημασία. Το «*εθνικό*» δεν έχει σημασία μόνο για τον μετανάστη αλλά πρώτιστα για εκείνον που τον φιλοξενεί - και στη δική μας περίπτωση, ως επί το πλείστον, παράνομα και καταχρηστικά και σε βάρος της ασφάλειας των Ελλήνων πολιτών.

Επιπλέον οι δημοκρατικές ελευθερίες όπως η ελευθερία της έκφρασης είναι ακρογωνιαίοι λίθοι της ευρωπαϊκής ιδέας και ολοκλήρωσης. Και σαν τέτοιες συγκρούονται με το πνεύμα τέτοιων νομοθετημάτων «έκτακτης ανάγκης». Αλλά στην πρόσφατη ιστορία του δυτικού πολιτισμού οι περίοδοι της οικονομικής ύφεσης συνδιάζονταν με τον περιορισμό των ελευθεριών και την αυταρχικοποίηση των καθεστώτων. Η εποχή μας δεν δείχνει να εξαιρείται από τον κανόνα.

Νομίζω ότι το σχέδιο νόμου του κ. Καστανίδη επιβεβαιώνει αυτόν τον κανόνα. Όχι μόνο δεν αμφισβητεί τις ενδεχόμενες υπερβολές του ευρωπαϊκού νόμου-πλαισίου αλλά αντίθετα τις ενισχύει και τις επεκτείνει. Αν οι παρερμηνείες των εννοιών και η χρησιμοποίηση τους κατά το δοκούν και αναλόγως συνθηκών, υπάρχουν ήδη στο ευρωπαϊκό νομοθέτημα, τότε, στο ελληνικό, τα όρια γίνονται ακόμη πιο ασαφή.

Ακόμη και το να εκφραστεί κανείς ειρωνικά ή καθαρά επιπληκτικά για κάποιους παραβατικούς μετανάστες μπορεί να εκληφθεί, αναλόγως, ως εχθροπάθεια και άρα αξιόποινο. Μπροστά στα μάτια μου, απόγευμα Κυριακής στο Μοναστηράκι, Νιγηριανοί παρέμποροι κυνηγούν και ξυλοφορτώνουν δύο Ελληνόπουλα της Δημοτικής Αστυνομίας επειδή τους πήραν τις τσάντες που παράνομα πουλούσαν. Πώς θα κριθεί η αυστηρή κριτική εναντίον των συγκεκριμένων λαθρομεταναστών αν προκαλεί ή όχι, αν διεγείρει ή όχι την καλλιέργεια και εξωτερίκευση αισθημάτων μίσους και αντιπαλότητας; Και γιατί να κριθεί; Που σε περιπτώσεις τέτοιες κι άλλες πολύ πιο ακραίες η εχθρότητα είναι αναπόφευκτη και δίκαιη και ούτε πρέπει να καταπνίγεται!

Επιπλέον, είναι προφανές, ότι η συγκεκριμένη εμπλοκή του διαδικτύου γίνεται για λόγους ασφάλειας του τρέχοντος πολιτικού συστήματος και όχι για λόγους ευρωπαϊκής εναρμόνισης. Σε μια δημοκρατική Ελλάδα τέτοιοι νόμοι δεν προσθέτουν τίποτε. Ήδη το Σύνταγμα μας, στο άρθρο είναι 13, είναι σαφές: « (1) Η ελευθερία της θρησκευτικής συνείδησης είναι απαραβίαστη. Η απόλαυση των ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων δεν εξαρτάται από τις θρησκευτικές πεποιθήσεις καθενός. (2) Κάθε γνωστή θρησκεία είναι ελεύθερη και τα σχετικά με τη λατρεία της τελούνται ανεμπόδιστα υπό την προστασία των νόμων. Η άσκηση της λατρείας δεν επιτρέπεται να προσβάλλει τη δημόσια τάξη ή τα χρηστά ήθη. Ο προσηλυτισμός απαγορεύεται. (3) Οι λειτουργοί όλων των γνωστών θρησκειών υπόκεινται στην ίδια εποπτεία της Πολιτείας και στις ίδιες υποχρεώσεις απέναντί της, όπως και οι λειτουργοί της επικρατούσας θρησκείας. (4) Κανένας δεν μπορεί, εξαιτίας των θρησκευτικών του πεποιθήσεων, να απαλλαγεί από την εκπλήρωση των υποχρεώσεων προς το Κράτος ή να αρνηθεί να συμμορφωθεί προς τους νόμους. (5) Κανένας όρκος δεν επιβάλλεται χωρίς νόμο, που ορίζει και τον τύπο του.»

Οι ρευστές μέρες που ζούμε φαντάζουν πολυδύναμες, σα βλαστοκύτταρα. Το τι, όμως, θα γεννηθεί αύριο εξαρτάται κι από εμάς, πολιτικούς και πολίτες. Η δυναμική της οικονομικής ύφεσης καθιστά θαμπά κι ευμετάβλητα τα χρώματα τ' ουρανού την αυγή. Τα χρυσά, τα πράσινα και τα χρυσοπράσινα. Το μόνο σίγουρο είναι ότι δικαιούμαστε μιαν απλή και κανονική Αυγή…

17/3/2011

Το παν είναι η ρότα σου κόντρα στην κοινωνία τούτη…

Η συναίνεση δεν θα ήταν απλά ο μοχλός. Θα ήταν ο καταπέλτης που θα' ριχνε όσους ογκόλιθους χρειάζονταν για να πέσουν τα τείχη του κομματισμού, της διαφθοράς, της ευνοιοκρατίας, της λαμογιάς και του ωχαδερφισμού, και ν' απελευθερωθούν οι λίγες, στατιστικά, αλλά υπαρκτές υγιείς και παραγωγικές δυνάμεις.

Αυτές που θα μπορούσαν να θέσουν τη χώρα στην πορεία των αναγκαίων «εκβαθρώσεων» στη νοοτροπία και τη συμπεριφορά της εξουσίας και να φέρουν κοινωνικό όφελος και επαγγελματικό ήθος στην παραγωγή. Αυτές που θα μπορούσαν ν' απαλλάξουν τη χώρα από την εικόνα της απαξίας των αξιών που – τι ειρωνικό! – την ανέδειξαν διαχρονικά στον υπόλοιπο κόσμο – δημοκρατία, έρευνα της αλήθειας, δικαιοσύνη.

Αλλά για το κυρίαρχο δικομματικό πολιτικό σύστημα, με το εναλλασσόμενο κυβερνητικό του προσωπείο, έχουν οριστικά «κλειδώσει» οι πρακτικές της παραπληροφόρησης, της αναξιοπιστίας και της ατιμωρησίας, όπως έχουν και επ' αόριστον εξοβελιστεί η αυτοκριτική, η αλήθεια και ο σεβασμός έναντι των πολιτών – έμπρακτα και όχι στα λόγια.

Τελικά, και η τρέχουσα κυβέρνηση επέλεξε να πλαισιώνεται από τους εχθρούς της συναίνεσης και να παραμερίσει τις αναγκαίες προϋποθέσεις για αυτήν, παρά τις διαρκείς εκκλήσεις και την υποδειγματική υπομονή της κοινωνίας – μιας κοινωνίας πολιτών που πλέον αυτόνομα αντιδρά για λόγους αυτοσυντήρησης, αξιοπρέπειας και αίσθησης περί του δικαίου.

Και φυσικά με τρόπο καταστροφικό μέχρις ότου αξιωθεί να εκπροσωπηθεί πολιτικά στο σημερινό αδιέξοδο. Είτε με τρόπο εξωστρεφή με κινήσεις διαμαρτυρίας και αγανάκτησης, είτε με τρόπο ενδοστρεφή με ψυχοσωματικές διαταραχές και αυτοκτονίες.

Σε αυτήν τη σύγχρονη Ελληνική ζούγκλα της διαφθοράς, που με προσωπικό και καθημερινά αθροιζόμενο κόστος, επιχειρούμε το κυνήγι της επιβίωσης, η κοινωνικοπολιτική δραστηριότητα δεν μπορεί παρά να έχει την ανθρωπιστική κατεύθυνση σαν τη μόνη διέξοδο στο σημερινό αδιέξοδο. Τον Έριχ Φρομ, η απειλή της απανθρωποίησης του ατόμου τον ανησυχούσε το ίδιο με την προοπτική μιας θερμοπυρηνικής σύγκρουσης. Το πρόβλημα, βέβαια, είναι πώς θα μετατραπεί η ηθική απαίτηση σε αποφασιστική κοινωνική δύναμη.

Στο βιβλίο του «η Υγιής Κοινωνία» ο Φρομ γράφει: «Τι μπορούμε να κάνουμε; Ανάμεσα στην καπιταλιστική κοινωνία των διευθυντών και την ολοκληρωτική δικτατορία, υπάρχει ένας τρίτος δρόμος, ο δρόμος της δημιουργίας μιας υγιούς κοινωνίας, όπου κανένας άνθρωπος δεν θα χρησιμεύει σα μέσο για την επιτυχία των σκοπών ενός άλλου, όπου ο άνθρωπος θα είναι το κέντρο και όπου όλες οι οικονομικές και πολιτικές δραστηριότητες θα υποτάσσονται στο σκοπό της ανάπτυξης του».

Πιστεύω ότι αυτές οι ιδέες του «αφηρημένου ανθρωπισμού» του Ε. Φρομ, μετά την τεκμηριωμένη αποτυχία των μαρξιστικών και νεοφιλελεύθερων συστημάτων, εκφράζουν καλύτερα την πρώτη ύλη για το σύγχρονο ιδεολογικό ζητούμενο για μετάβαση σε πραγματικά βιώσιμες σύγχρονες συναινετικές και αναπτυξιακές κοινωνίες. Μπορεί να έχουμε την ατυχία να μην προλάβουμε αυτόν το νέο Διαφωτισμό. Αλλά αυτή μας η ατυχία δεν αφορά την ιστορία…

ΥΓ. Ο τίτλος είναι στίχος από το ποίημα του Ελύτη «*Το αμύγδαλο του Κόσμου*».

25/3/2011

Για τις αγωγές κατά του Fimotro

Οι αγωγές δημοσιογράφων του Mega κατά δημοσιογράφου του(?) Fimotro μας δίνουν την ευκαιρία να θυμηθούμε δυο χαρακτηριστικές απολυταρχικές φράσεις του Joseph Göbbels:
(1) «Φανταστείτε τον Τύπο σαν ένα μεγάλο πληκτρολόγιο πάνω στο οποίο η κυβέρνηση μπορεί να παίξει….»
(2) «Τα αστεία παύουν να είναι αστεία όταν ασχολούνται με τις πιο ιερές πτυχές του έθνους…».
Μας δίνουν, όμως, πολύ περισσότερο την ευκαιρία να θυμηθούμε την προτροπή του Bertrand Russell: «*Πρέπει να μάθουμε να ανεχόμαστε ο ένας τον άλλον, πρέπει να μάθουμε να ανεχόμαστε το γεγονός ότι μερικοί άνθρωποι θα λένε πράγματα που δεν μας αρέσουν. Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορούμε να συνυπάρξουμε…*»

27//3/2011

Κανένα βήμα μπρος, πολλά βήματα πίσω…

Αν η κυβέρνηση και το κυρίαρχο δικομματικό πολιτικό σύστημα παραδέχονταν έμπρακτα ότι παρουσιάζουν εγγενές «κινησιακό» πρόβλημα αφού στην ουσία ωθούνται με θαυμαστή αδράνεια στο αναπηρικό καροτσάκι που σπρώχνουν οι δανειστές, τότε μπορεί να έμπαιναν οι όροι για μια νέα αρχή, έστω επί ερειπίων, έστω επώδυνη, έστω με ρίσκο αλλά πιο στέρεη και αποφασιστική και το κυριότερο με την «σπασμένη πλάτη» της κοινωνίας.

Το τελευταίο δωδεκάμηνο έγινε φανερό ότι ακόμη και εν μέσω της οικονομικής χρεοκοπίας του κράτους και του κινδύνου διάλυσης της κοινωνικής συνοχής, το σημερινό πολιτικό σύστημα, δέσμιο της νοοτροπίας και των πρακτικών του ένοχου και υπεύθυνου παρελθόντος, δεν μπορεί να αντιδράσει. Δεν μπορεί να σηκωθεί από την αναπηρική του καρέκλα και δυστυχώς η επιστημονική θεωρία δεν προβλέπει αυτοίαση σε τέτοιες περιπτώσεις - εξόν από θαύμα, που όμως δεν αφορά την επιστήμη και την πραγματικότητα.

Εμείς τι κάνουμε; Και ο τελευταίος πολίτης αυτής της χώρας έχει καταλάβει ότι πλέον δεν αρκούν ούτε ο ανασχηματισμός της κυβέρνησης ούτε η συγκυβέρνηση με τον αντιπολιτευτικό της «κλώνο». Δεν αρκούν ούτε οι εκλογές. Διότι αυτό που έχει ανάγκη σήμερα η χώρα είναι ένας ανασχηματισμός του πολιτικού συστήματος, τέτοιος, που θα πείσει την κοινωνία για τα αναγκαία βήματα.

Και ας μη γελιόμαστε! Όταν αυτοκρατορίες εξαφανίστηκαν, δεν μπορεί μια μικρή και περιθωριακή χώρα να διασωθεί με το ζόρι. Αν η κοινωνία, πολίτες και πολιτικοί δεν το θελήσουν έμπρακτα, καμία αυταρχική εξουσία δεν πρόκειται να τους το επιβάλλει. Αλλά μπορούν άραγε, σήμερα, να υπάρξουν ριζοσπαστικές και ταυτόχρονα ομαλές και αποδεκτές λύσεις;

Προχωρώντας τη σκέψη, νομίζω ότι σήμερα χρειάζονται γενναίες τομές στον τομέα της πολιτικής εκπροσώπησης. Η μεταπολίτευση έκλεισε τον κύκλο της εμφύλιας πόλωσης που στοίχησε πολλά χρόνια οπισθοδρόμησης στην ελληνική κοινωνία. Από τη στιγμή της ένταξης στην ΕΕ τα προβλήματα έγιναν κοινά και οι λύσεις του δικομματισμού παραπλήσιες. Και στην ουσία αντί για αντιμαχόμενες τάξεις και κόμματα, επικράτησαν αντιμαχόμενες ομάδες προσωπικών συμφερόντων που σε επίπεδο ατόμων εναλλάσσονταν ωφελιμιστικά στο γυάλινο κάδρο του δικομματισμού. Η αριστερά, σαν εναλλακτικός πολιτικός λόγος είτε ενσωματώθηκε, είτε μουμιοποιήθηκε σαν έντομο μέσα στο κρύσταλλο.

Αλλά το γυαλί στο κάδρο άρχισε να ραγίζει και μέρα τη μέρα να κομματιάζεται διότι η κοινωνία, δηλ. οι πολίτες της, αρχίζουν να συνειδητοποιούν ότι δεν μπορούν πια να αναπαριστούν τη νεκρή φύση μες στο παγκόσμιο πολιτικό-οικονομικό γίγνεσθαι. Και αυτή η πορεία πολιτικής ωρίμανσης δεν είναι ελληνική αποκλειστικότητα. Είναι μια πανευρωπαική πραγματικότητα.

Η Ευρώπη με ηγέτιδα τη Γερμανία δείχνει το δρόμο. Όπως μας έδειξε το αρνητικό της πρόσωπο δανείζοντας τοκογλυφικά και εξαναγκάζοντας σε λιτότητα - που για λόγους εγχώριας διαφθοράς και ατιμωρησίας δεν γίνεται αποδεκτή - έτσι μας δείχνει τώρα και το θετικό της πρόσωπο. Τη διεκδίκηση ενός διαφορετικού προτύπου ζωής από αυτό που οδήγησε στη σημερινή κρίση μέσα από εναλλακτικές πολιτικές θέσεις, όπως αυτές των Πρασίνων, που κερδίζουν έδαφος εξουσίας στη χώρα-ρυθμιστή της σημερινής Ευρώπης.

Το πρόβλημα της ενέργειας, με τις πυρηνικές του επιπλοκές στον άνθρωπο και τις καταστροφικές στο περιβάλλον. Το πρόβλημα των εξεγέρσεων στον αραβικό κόσμο και η σχέση τόσο με το ζήτημα της ενέργειας όσο και το ήδη βεβαρημένο πρόβλημα της μετανάστευσης. Το ξεπέρασμα των προτύπων του δανεικού νεοπλουτισμού και της εθιστικής υπερκατανάλωσης. Το ασυμβίβαστο σφυροκόπημα της διαφθοράς. Η μάχη για τη Δημοκρατία και την ελευθερία της έκφρασης στις αντίξοες συνθήκες της ύφεσης που ευνοούν την καταπίεση του ατόμου.

Αυτές είναι οι μείζονες προκλήσεις του παρόντος και από την ετοιμότητα και το έργο μας για αυτές θα κριθεί το μέλλον των παιδιών μας και της χώρας. Και το κανένα πολιτικό βήμα μπρος, οδηγεί την κοινωνία σε πολλά βήματα πίσω - ειδικά στις σημερινές συνθήκες οι οποίες δρούν επιταχυντικά στην οπισθοδρόμηση. Με την οικονομική κρίση και την πυρηνική καταστροφή να επιβεβαιώνουν τη χρεοκοπία των κερδοσκοπικών προτύπων πορευόμαστε, αδρανείς και συρόμενοι, σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι για τις επιλογές και την επιβίωση του δυτικού πολιτισμού.

29/3/2011

Από τον αυταρχισμό της εξουσίας στον αυτοματισμό της κοινωνίας…

Όσο περισσότερο η απειλή της χρεοκοπίας αποκαλύπτει το τρομερό της πρόσωπο στην κοινωνία τόσο η αιτία του κακού - το κομματικό και σπάταλο κράτος - γιγαντώνεται. Αντί η κυβέρνηση να ελαττώνει και να συμπτύσσει υπουργεία και αρμοδιότητες, ακολουθώντας αυτό που εφαρμόζει και το τελευταίο ελληνικό νοικοκυριό, αρνείται πεισματικά να περικόψει τις δαπάνες της, αναγγέλλει νέες προσλήψεις και νέες αδηφάγες Γραμματείες - τη στιγμή που θα έπρεπε να είναι πρωτοπόρα και υποδειγματική σε αυτά που ζητεί από την κοινωνία.

Τελικά, το γεγονός ότι η κυβέρνηση εθελοτυφλεί για την κραυγαλέα αποτυχία της πολιτικής των τελευταίων μηνών και τα βάζει με τους πάντες εκτός από τον κακό της εαυτό, δεν είναι απλά παράδοξο. Αποκαλύπτει ότι η εξουσία στην Ελλάδα έχει πλέον παγιώσει μια αυταρχική και επικίνδυνη συμπεριφορά. Ζει σε έναν άλλο κόσμο από αυτόν που ζει η υπόλοιπη κοινωνία. Ενδεχομένως να επιδιώκει την κοινωνική αναταραχή σαν ύστατο μέσο ώστε στη συνέχεια να επιβάλλει σα μοναδική λύση, με τη λογική του μικρότερου κακού, την αδιέξοδη πολιτική της, την οποία ωστόσο μέχρι τώρα, με τις πράξεις της, δείχνει ότι ούτε η ίδια πιστεύει - και γι' αυτό δεν μπορεί ν' ασκήσει ούτε διαχειριστικό, ούτε ηγετικό ρόλο.

Η μικρή μας χώρα θα μπορούσε άμεσα και με απλή πρωθυπουργική βούληση, να εφαρμόσει ένα ολιγομελές υπουργικό σχήμα που θα αντανακλούσε τις οικονομικές ανάγκες και τις αντικειμενικές προτεραιότητες της συγκυρίας. Για παράδειγμα, ένα υπουργείο για την Οικονομία και την Ανάπτυξη στο οποίο θα υπάγονταν οι Υποδομές, ο Τουρισμός και η Γεωργία, ένα υπουργείο για την Ενέργεια και το Περιβάλλον, ένα υπουργείο για την Υγεία, την Κοινωνική Ασφάλιση και την Εργασία, ένα υπουργείο για την Παιδεία και τον Πολιτισμό, ένα υπουργείο για τη Δικαιοσύνη με κύριο αντικείμενο τη διαφθορά και τη διαφάνεια, ένα υπουργείο Εξωτερικών που θα αναλάμβανε και τον τομέα του μεταναστευτικού προβλήματος, ένα υπουργείο Εσωτερικών με κύριο μέλημα τον συντονισμό της ανάπτυξης των Περιφερειών του Καλλικράτη και ένα υπουργείο για την Εθνική Άμυνα και την Προστασία του Πολίτη. Όλα κι όλα οκτώ υπουργεία, πλαισιωμένα από Συμβούλους, προερχόμενους απ' ό,τι καλύτερο διαθέτει ο Ελληνισμός, εντός κι εκτός, κι επιλεγμένους μετά από αξιοκρατικές κρίσεις από διακομματικές επιτροπές στις οποίες θα συμμετείχαν και πανεπιστημιακοί, σχετικοί με το αντικείμενο του κάθε υπουργείου.

Η πρόταση αυτή και άλλες παρόμοιες μπορεί να ακούγονται γραφικές και επιεικώς ανέφικτες για τα πολιτικά ήθη που κυριαρχούν σήμερα αλλά ωστόσο επιχειρούν να σκιαγραφήσουν μια βασική ιδέα. Ότι δηλ. αυτό που, κατ' αρχήν, χρειάζεται η κοινωνία για να «συνεργαστεί» είναι ένας σύγχρονος ανασχηματισμός του πολιτικού συστήματος, τέτοιος, που θα πείσει την

υπνωτισμένη πλειοψηφία ότι αξίζει να εγερθεί και να κάνει τα αναγκαία βήματα, όσο πιο συλλογικά γίνεται.

Διότι όσο ο αυταρχισμός της εξουσίας εμμένει, σαν υπέργηρη και ανίατη αρρώστια της δημοκρατίας μας, θα οδηγεί αναπόφευκτα και στον αυτοματισμό της κοινωνίας, με αιχμή του δόρατος, τους κινδύνους της αυτοδικίας. *Κι όσο φαίνεται ότι η τρόικα υποβάλλει τη χώρα στο πείραμα της εσωτερικής υποτίμησης, άλλο τόσο φαίνεται ότι η τοπική εξουσία υποβάλλει την κοινωνία σε ένα πείραμα αυταρχισμού που θυμίζει την ιστορία πάνω στην οποία βασίστηκαν το βιβλίο του Todd Strasser και η ταινία του DennisGansel, «Το Κύμα»…*

30/3/2011

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Αποστολές και ανέφικτες και επικίνδυνες…

Όχι αναδιάρθρωση του χρέους χωρίς αναδόμηση της εξουσίας

Πάσχα 2011: Πολίτες και Πιλάτοι…

Αυτό το φάντασμα ποιος θα το ξορκίσει;

Κυνηγοί, Θηρία και θηράματα

Αποστολές και ανέφικτες και επικίνδυνες…

Όσο ανεβαίνει ο καπνός από το σιγοκάψιμο της κασέτας του μνημονίου και η μυρωδιά του καμμένου φτάνει στη Βόρεια Ευρώπη και την άλλην πλευρά του Ατλαντικού, οι «Διασώστες» αντιλαμβάνονται, μέρα τη μέρα, επίσκεψη την επίσκεψη, ότι η αποστολή που ανέλαβαν να φέρουν εις πέρας δεν είναι απλά ανέφικτη αλλά και επικίνδυνη.

Είναι ανέφικτη, διότι η ιδιότυπη κομματική πραγματικότητα που έχει ριζώσει στη χώρα τα τελευταία τριάντα χρόνια ξεπερνάει και την πιο τολμηρή τους τεχνοκρατική φαντασία. Διότι ενώ δεν δυσκολεύτηκαν να καταλάβουν τα όρια που θέτει στο πολιτικό σύστημα η οικονομική διαπλοκή, π.χ. στην καταπολέμηση της φοροδιαφυγής, αδυνατούσαν να χωνέψουν την καθοριστική επιρροή που ασκούσαν οι κομματικοί κρατικοί υπάλληλοι στο καθεστώς.

Αδυνατούσαν να καταλάβουν νοοτροπίες όπως, «εμείς σε βγάλαμε κι εμάς θ' ακούς αν δεν θέλεις να σε ρίξουμε», « εσείς μας διορίσατε αλλά τώρα εμείς είμαστε κράτος εν κράτει», «ας στερηθούν κάποιοι του δημοσίου κι ας ψοφήσουν όλοι στον ιδιωτικό τομέα, εμείς να' μαστε καλά».

Αδυνατούσαν ν' αντιληφθούν αυτήν την ιδιότυπη «Σοβιετία» που την χαρακτηρίζουν όχι μόνο η θρασύτητα και ο ατομισμός αλλά κυρίως η ανίατη μικρόνοια, που όμως ήταν και το βασικό κριτήριο του αρχικού της διορισμού - όχι τα προσόντα αλλά η κομματική ιδιότητα. Αυτά που τώρα τα πληρώνει στο ακέραιο, αυτό το κραυγαλέα και μακρόχρονα, αναξιοκρατικό καθεστώς. Ένας Κρόνος που δεν μπορεί να φάει τα παιδιά του πριν αυτά τον φάνε.

Αδυνατούσαν οι «Διασώστες» διότι για να πιάσεις το ρυθμό αυτής της απίθανης κοινωνίας θα' πρεπε να είσαι ενεργός της πολίτης τουλάχιστον τα τελευταία τριάντα χρόνια. Και τότε θα καταλάβαιναν ότι το πραγματικό αυτονόητο είναι ότι «το πρόβλημα δεν λύνεται με το ίδιο το πρόβλημα».

Αλλά αυτή η αποστολή άρχισε να γίνεται επικίνδυνη και για αυτούς. Διότι όντας επαγγελματίες δανειστές, και όχι μόνο για την Ελλάδα, δεν θέλουν η χώρα μας να τους χαλάει τις στατιστικές. Δεν θέλουν οι άλλοι πελάτες που περιμένουν στην ουρά ν' αμφισβητήσουν την αξιοπιστία των μεθόδων τους. Έτσι όλα δείχνουν ότι οι αναπόφευκτες λύσεις της αναδιάρθρωσης θα επιταχυνθούν.

«*Θέλει Αρετήν και Τόλμην η Ελευθερία» έγραφε ο Κάλβος. Είναι φανερό ότι, μέχρι τώρα, αυτή η κυβέρνηση και αυτός ο πρωθυπουργός δεν διαθέτουν κανένα από τα δύο...*

3/4/2011

Όχι αναδιάρθρωση του χρέους χωρίς αναδόμηση της εξουσίας

Πιθανόν αυτές τις μέρες να κυοφορείται και να μεθοδεύεται η τελική μορφή της αναδιάρθρωσης του δημόσιου χρέους. Να συζητείται ποιά συμφέροντα θα θιγούν και πώς θα διασφαλισθούν οι δικλείδες ασφαλείας της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας, έτσι ώστε να βγεί όχι μόνον αλώβητη αλλά κερδισμένη κι ενισχυμένη. Να σχεδιάζονται και να κλειδώνουν το «πώς» και το «μετά» - με το «αν» απλώς να διαψεύδεται στο πλαίσιο της γνωστής, πια, προπαγάνδας.

Ωστόσο το ζητούμενο για την υποψιασμένη, πλέον, κοινωνία είναι η όποια αναδιάρθρωση να συμπαρασύρει και όλους τους εκπροσώπους του αναξιόπιστου πολιτικού λόγου όπως και τους υπέρμαχους απολογητές και προπαγανδιστές που όλον τον τελευταίο χρόνο διαστρέβλωναν την πραγματικότητα βαφτίζοντας το εξαρχής αδιέξοδο - και για την απλή κοινή λογική - σε μοναδικό δρόμο και προοπτική.

Η διαφαινόμενη αναδιάρθρωση του χρέους θα αναδείξει τη μεγάλη αλλά και γνωστή τοις πάσι αλήθεια. Ότι δηλ. το πρόβλημα ήταν και θα παραμείνει πολιτικό. Ότι δηλ. η προσπάθεια της χώρας να μαζέψει τα κομμάτια της και να ανασυνταχθεί θα εξαρτηθεί και πάλι από το ποιός θα αναλάβει να φέρει σε πέρας την αποστολή.

Και αυτός ο κάποιος αποδείχτηκε ότι δεν μπορεί να είναι η σημερινή κυβέρνηση. Ούτε βέβαια και ο αντιπολιτευτικός της κλώνος που απλώς περιμένει για μια από τα ίδια τα γνωστά. Και ούτε βέβαια μια αριστερά που διασπασμένη ψάχνεται και βρίσκεται στην απλή διαμαρτυρία. Ούτε η ανυπακοή που μπορεί να γκρεμίσει τα πάντα αλλά δεν μπορεί να κτίσει τίποτε.

Υπό αυτές τις συνθήκες οδηγούμαστε σ' έναν κίνδυνο, σ' ένα αναγκαίο και πιθανά καλό, και σ' ένα καλό και πιθανά σωτήριο. Ο κίνδυνος είναι η μετά-την-αναδιάρθρωση χώρα να μετατραπεί σ' ένα απέραντο πολιτικό δικαστήριο. Ο κίνδυνος αυτός μπορεί να αντιμετωπιστεί μόνο με την έγκαιρη λήξη της ατιμωρησίας - που όσο κρατιέται στο ψυγείο θα εμπλουτίζεται κι από νέες πολιτικές αμαρτίες. Το αναγκαίο είναι η διακομματική συγκυβέρνηση που ενδεχομένως να εξελιχθεί θετικά αν ενισχυθεί, με ισότιμες και ανεξάρτητες συμμετοχές, από διακεκριμένες προσωπικότητες σε τομείς που έχει ανάγκη η χώρα για να αναπτυχθεί.

Το καλό είναι η γνώση και η αυτογνωσία που απόκτησε η κοινωνία μας αυτούς τους τελευταίους δώδεκα μήνες και τις οποίες αναμένεται να «εξαργυρώσει» σε αυτές τις πιθανές νέες συνθήκες ενός πιο ξεκάθαρου αλλά και απαιτητικού πολιτικού τοπίου.

Γνώση για τα πεπραγμένα και τη συμπεριφορά των πολιτικών. Για τα μέσα ενημέρωσης και το παιγνίδι τους. Αυτογνωσία για την εικονική σιγουριά του δημοσίου. Για το που οδηγεί η ανεκτικότητα στη διαφθορά. Για το που οδηγεί ένας τρόπος ζωής που εξαρτιέται από τα δανεικά και θεοποιεί την υπερκατανάλωση. Και το κυριότερο. Γνώση ότι η δημοκρατία και η κοινωνική πρόοδος απαιτούν προσωπικό κόστος και σκληρή ατομική και συλλογική προσπάθεια.

Γνωστές και απλές αλήθειες που όμως άλλο είναι, σαν κοινωνία, να τις γνώριζες και να μην χρειαζόταν να τις εφαρμόζεις και τελείως άλλο να τις βιώνεις και να εξαρτιέται από αυτές η επιβίωση και η συνέχεια σου. Όχι στην αναδιάρθρωση, λοιπόν, χωρίς την παράλληλη αναδόμηση της εξουσίας. Όχι μόνο της κεντρικής αλλά και της δικής μας.

6/4/2011

Πάσχα 2011: Πολίτες και Πιλάτοι…

Αυτό πουπαράγεται και καλλιεργείται σήμερα στη χώρα, στη θέση πολιτικής απάντησης έναντι της ανασφάλειας και της απουσίας βιώσιμης προοπτικής, είναι ο εθισμός στη βία, τη λεκτική και τη σωματική, είτε αυτή στρέφεται στον άλλον είτε στον ίδιο τον εαυτό.

Ο πολίτης γνωρίζει ότι μέσα σε αυτήν την προφανή σύγχυση, οι πολιτικοί που εξέλεξε για να τον βολέψουν, τακτοποιούν και αυτοί την πάρτη τους στο πολλαπλάσιο. Και μόνον αυτό κάνουν. Και το τίμημα της μακροχρόνιας αλληλοεξυπηρέτησης στην ιδιοτέλεια πληρώνεται στο ακέραιο διαλύοντας τη χώρα..

Και αυτοί οι λίγοι, και από τις δυο πλευρές, που σήμερα δείχνουν ότι μετανιώνουν έμπρακτα για τη συνενοχή, γνωρίζουν ότι, πλέον, σε ένα τέτοιο καθεστώς καθολικής διαφθοράς ακόμη και οι πιο αδιαμφισβήτητες αποδείξεις ενοχής δεν αρκούν για να εγγυηθούν την τιμωρία και την κάθαρση του πολιτικού συστήματος και της κοινωνίας.

Ο πολίτης γνωρίζει ότι όπως είναι πια θέμα τύχης αν θα επιβιώσει οικονομικά την επόμενη εβδομάδα άλλο τόσο είναι θέμα τύχης αν το βράδυ θα επιστρέψει σπίτι του ή αν θα ξημερωθεί. Όπως ακριβώς ένας αστυνομικός γνωρίζει ότι η μόνη διαφορά ανάμεσα σε κείνον κι έναν πολίτη είναι το γεγονός ότι εκείνος κουβαλάει πάνω του ένα όπλο που ίσως τον σώσει τη στιγμή της επίθεσης.

Εκεί οδήγησαν την κοινωνία οι πολιτικοί της διαφθοράς που ακόμη φωνασκούν αυτάρεσκα, παρότι ικανοί μονάχα για να μηχανεύονται καταστροφικές λύσεις. Κι όταν τ' αδιέξοδα ξεσπούν, αυτοί σηκώνουν αμήχανοι τα χέρια. Ή τα νίβουν ως Πόντιοι Πιλάτοι αφήνοντας την κοινωνία να σταυρώνεται κάθε μέρα από πράκτορες και δραπέτες εγχώριων και ξένων φυλακών που κυκλοφορούν άνετοι, προκλητικοί και ατιμώρητοι, σαν αυτούς, ανάμεσα μας. Όλοι τους, σα να μας τη χαρίζουν…

20/4/2011

Αυτό το φάντασμα ποιος θα το ξορκίσει;

Τα πρόσφατα εκλογικά αποτελέσματα στη Φινλανδία με τον υπερτετραπλασιασμό της εκλογικής δύναμης του ακροδεξιού λαϊκιστικού κόμματος «Αληθινοί Φινλανδοί» του Τίμο Σόινι, σήμαναν την εδραίωση του ως ρυθμιστικής δύναμης τόσο για τη διακυβέρνηση της οικονομικά ισχυρής Φινλανδίας όσο και για το ευρωπαϊκό θέμα της διαχείρισης του χρέους των υπερχρεωμένων χωρών του Νότου.

Ένα ενδεχόμενο που θα εξαρτηθεί από τη συμμετοχή των Αληθινών Φινλανδών στην κυβέρνηση κι εφόσον αυτοί επιμείνουν στην άρνηση τους να στηρίξουν τα οικονομικά πακέτα διάσωσης για τις υπερχρεωμένες χώρες του Νότου. Και αν τελικά επικρατήσει μια τέτοια φινλανδική άρνηση, ο κίνδυνος να υιοθετηθεί και από άλλες ευρωπαϊκές χώρες είναι επίσης υπαρκτός. Διότι το σύνθημα ότι η υπόλοιπη Ευρώπη δεν πρέπει να πληρώσει για τα λάθη των άλλων δεν είναι μόνο γερμανικό.

Το Spiegel, σε χθεσινό του σχόλιο, αναφέρει ότι ακόμη κι αν οι «Αληθινοί Φινλανδοί» δεν αποκτήσουν την κοινοβουλευτική δύναμη για να γονατίσουν το ευρώ, θα μπορούσαν ωστόσο να αποτελέσουν απειλή για την ευρωπαϊκή σταθερότητα κι έτσι να παρατείνουν την τρέχουσα νομισματική κρίση.

Ωστόσο, τα τελευταία χρόνια, έχουν εμφανισθεί και άλλα πολιτικά κόμματα σε χώρες της ΕΕ, όπως στη Σουηδία, τη Δανία και την Ολλανδία, με ανάλογες θέσεις και προγράμματα που συγκλίνουν στον εθνικισμό, την ξενοφοβία και τον ευρωσκεπτικισμό (Πίνακας 1). Για παράδειγμα στο θέμα των μεταναστών οι θέσεις αυτών των πολιτικών κομμάτων συγκλίνουν στον αυστηρό περιορισμό των ξένων και την πολιτιστική τους αφομοίωση.

Εκτός από το εντυπωσιακό αποτέλεσμα που πέτυχαν οι «Αληθινοί Φινλανδοί», είναι επίσης εντυπωσιακός ο διπλασιασμός της δύναμης του κόμματος «Σουηδοί Δημοκράτες» που είχε σαν αποτέλεσμα την πρώτη του είσοδο στο κοινοβούλιο της χώρας, αλλά και ο υπερδιπλασιασμός της δύναμης για το Ολλανδικό «Κόμμα για την Ελευθερία» που σχεδόν τριπλασίασε την κοινοβουλευτική του δύναμη. Στη Δανία το «Λαϊκό Κόμμα της Δανίας» έχει πλέον εδραιωθεί σα μια σημαντική πολιτική δύναμη με ανοδικές τάσεις.

Πίνακας 1. Ακροδεξιά λαϊκιστικά κόμματα σε χώρες της ΕΕ στη Β. Ευρώπη.

ΟΝΟΜΑ ΚΟΜΜΑΤΟΣ	ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ	ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΥΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ			ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΘΕΣΗ
		ΕΤΟΣ	ΠΟΣΟΣΤΟ	ΕΔΡΕΣ	
Σουηδοί Δημοκράτες	1988	2006	2.9%	0/349	Αντιπολίτευση
		2010	5.7%	20/349	
Λαϊκό Κόμμα της Δανίας	1995	2005	13.2 %	24/179	Στήριξη κυβέρνησης μειοψηφίας
		2007	13.9%	25/179	
Ολλανδικό Κόμμα για την Ελευθερία	2005	2006	5.9%	9/150	Στήριξη κυβέρνησης μειοψηφίας
		2010	15.5%	24/150	
Αληθινοί Φινλανδοί	1995	2007	4.1%	5/200	Υπό εξέλιξη…
		2011	19%	39/200	

Και είναι ακόμη πιο εντυπωσιακό το γεγονός ότι αυτά τα συγγενικά πολιτικά κόμματα που κρατούν κοινή ιδεολογική στάση για το μεταναστευτικό ζήτημα, αναπτύσσονται αλματωδώς σε χώρες στις οποίες ο αριθμός των μεταναστών και μάλιστα εκείνων που προέρχονται από χώρες εκτός ΕΕ δεν φτάνει ούτε στο μισό τον αριθμό των ξένων που επίσημα – σχεδόν υπερδιπλάσιος ανεπίσημα – καταγράφεται για την Ελλάδα (Πίνακας 2).

Πίνακας 2. Ποσοστά αλλοδαπών (στοιχεία EUROSTAT για το 2009).

ΧΩΡΑ	ΠΛΗΘ.	ΣΥΝΟΛΟ ΞΕΝΩΝ		ΞΕΝΟΙ ΑΠΟ ΕΕ		ΞΕΝΟΙ ΕΚΤΟΣ ΕΕ	
	ΑΡ (χιλ.)	ΑΡ (χιλ.)	(%)	ΑΡ (χιλ.)	(%)	ΑΡ (χιλ.)	(%)
ΣΟΥΗΔΙΑ	9,256.3	547.7	5.9	255.6	2.8	292.1	3.1
ΔΑΝΙΑ	5,511.5	320.0	5.8	108.7	2.0	211.4	3.8
ΟΛΛΑΝΔΙΑ	16,485.8	637.1	3.9	290.4	1.8	346.7	2.1
ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ	5,326.3	142.3	2.7	51.9	1.0	90.4	1.7
ΕΛΛΑΔΑ	11,260.4	929.5	8.3	161.6	1.4	767.9	6.9

Όμως η άνοδος του ακροδεξιού λαϊκισμού στη Βόρεια Ευρώπη δεν βασίζεται μόνο στην ξενοφοβία και τον εθνικισμό. Εκμεταλλεύεται τη φθορά που υφίστανται αλλά και τη διαφθορά που καλλιεργούν ή ανέχονται τα κυρίαρχα πολιτικά κόμματα που στερούμενα αποτελεσματικών λύσεων κατά της οικονομικής κρίσης απομακρύνονται διαρκώς από τα προβλήματα του μέσου πολίτη και των περιθωριακών της κοινωνίας. Η δημαγωγία των λαϊκιστών έχει αντικειμενικό έρεισμα και για αυτό η πολιτική τους απήχηση μεγαλώνει.

Ο Τίμο Σόινι μιλά για «Διεφθαρμένους και Θεωρητικούς Gentlemen»που ζουν απομονωμένοι στους κομματικούς και ακαδημαϊκούς τους πύργους χωρίς να αντιλαμβάνονται τι πραγματικά

συμβαίνει. Μιλάει για πολιτικό νεποτισμό και τυραννία των ειδικών γραφειοκρατών. Όπως και για αδιέξοδη πολιτική συναίνεσης και χαλαρή αντιπολίτευση. Και όπως ό ίδιος έγραφε στην επιστημονική μεταπτυχιακή του εργασία: «ο λαϊκισμός λέει στον λαό αυτό που ο λαός θέλει να ακούσει».

Είναι επόμενο ότι και στην Ελλάδα ένα ανάλογο ιδεολογικό ρεύμα που εκφράζεται, προς το παρόν, κυρίως από τη «Χρυσή Αυγή» και δευτερευόντως από τον «Λαϊκό Ορθόδοξο Συναγερμό» – που αντιμετωπίζει κάπως ενοχικά την ιδεολογία του – θα αυξήσει σημαντικά τις δυνάμεις του. Και δεν πρέπει να λαμβάνονται σοβαρά υπ' όψιν τα χαμηλά ποσοστά που εμφανίζει η «Χρυσή Αυγή» στις δημοσκοπήσεις. Το ίδιο συνέβαινε και με το Λαϊκό Κόμμα της Δανίας το οποίο εμφανιζόταν 1-1,5 % κάτω από το πραγματικό του ποσοστό. Οι ερευνητές το είχαν αποδώσει είτε στην έλλειψη πολιτικού ενδιαφέροντος των συγκεκριμένων ψηφοφόρων να απαντούν στις δημοσκοπήσεις είτε στο ότι δεν ήθελαν να αποκαλύπτουν την πολιτική τους επιλογή στους δημοσκόπους.

Η πραγματικότητα είναι ότι στη σκιά της παγκοσμιοποίησης και σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, η αποδυνάμωση των πολιτικών ιδεολογιών και η απουσία εναλλακτικών αφήνουν άπλετο χώρο για την ορμητική και δυναμική διείσδυση λαϊκιστικών αν όχι και Αρίων Παραδείσων.Σήμερα, 163 χρόνια μετά το «Κομμουνιστικό Μανιφέστο», ένα άλλο φάντασμα φαίνεται να πλανιέται στην Ευρώπη. Ένα φάντασμα που το πολιτικό κατεστημένο δείχνει αδύναμο να το ξορκίσει – το φάντασμα του λαϊκισμού. Και άραγε μόνον του ακροδεξιού;

21/4/2011

Κυνηγοί, Θηρία και θηράματα

Οι κυνηγοί στήνουν ειδικές επιτροπές και καταρτίζουν λίστες θηραμάτων. Κι ύστερα, αφήνουν να διαρρεύσει πως θ' ακροβολιστούν στη ζούγκλα να βρούνε τα Θηρία. Αλλά κάθε φορά γυρνούν με άδεια χέρια κι αναγγέλλουν το επόμενο σαφάρι. Μάλιστα κάποιοι αφηγούνται την εικαστική και φυσική απόλαυση της άγριας ομορφιάς και κάποιοι πιο τολμηροί την παρηγοριά αλλά και την κρυφή χαρά που τους δίνει το σκότωμα των μικρότερων ζώων.

Και κάποιοι πιο ομιλητικοί εξομολογούνται ότι τους τρομάζει ακόμη κι ως εικόνα να βλέπουν τα πληγωμένα Θηρία όταν τριγυρνούν μόνα τους στην άγρια φύση - σα να' βλεπαν σ' αυτά τον εαυτό τους. Ομολογούν μια σχέση ακατανίκητη ανάμεσα σ' αυτούς και τα Θηρία. Τόσο δυνατή που κι αυτή η Οργουελική Φάρμα των Ζώων φαντάζει μακρινός παράδεισος για την αξιοπρέπεια και την επιβίωση των υπόλοιπων ζώων.

Φωτό: «Ο ΚΥΝΗΓΟΣ» του Alejandro Chaskielberg - Πρώτο Βραβείο στο Διεθνή Διαγωνισμό Φωτογραφίας 2011 της Sony (Πεδίο: Φωτορεπορτάζ και Ντοκιμαντέρ, Κατηγορία: Άνθρωποι)

30/4/2011

ΜΑΙΟΣ

Μιλώντας για επικίνδυνες ιδέες...

Αν είναι αλήθεια… Αλλά αν δεν είναι;...

Canal+, Spiegel, ... : Ποιος τελικά ενημερώνει;

Τον Καιρό των Δολοφόνων…

Αυτήν την πόλη δεν μπορεί κανείς να μας την πάρει…

Έκθεση της ΕΥΠ για το γκέτο της Αθήνας: η απομυθοποίηση του απόρρητου;

Μύθος και Ντομινίκ: Ο σκορπιός κι ο βάτραχος;

Το επόμενο σκαλί στου Κακού τη σκάλα...

Μια συναίνεση χαμένη στη μετάφραση των λαών της Ευρώπης…

Η Δευτέρα Παρουσία δεν θα'ρθει σήμερα…

Γιατί δεν αποτύχαμε μαζί…

Τα δευτερεύοντα της κυρίας Δαμανάκη…

Η ανατροπή και το προφίλ της νέας ηγεσίας

Η Μεγάλη Παρασκευή της Μεταπολίτευσης;

Μιλώντας για επικίνδυνες ιδέες...

Μια επικίνδυνη ιδέα είναι μια ιδέα που αν εφαρμοζόταν θα έθετε σε κίνδυνο μια κατάσταση παγιωμένου τέλματος. Μια ανατροπή προς το καλό ή το κακό - ανάλογα με την οπτική γωνία της κοινωνικής θέσης του καθενός ή απλά με το τί αυτός ο καθένας θα επιθυμούσε, όπως θα ισχυριζόταν ο τόσο επίκαιρος Σπινόζα. Σε μια εποχή έκτακτης ανάγκης, όπως η σημερινή, κάποιες επικίνδυνες ιδέες μπορεί να είναι και χρήσιμες.

Ας πάρουμε την ιδέα του «πρέπει να τα αλλάξουμε όλα». Παρότι ακούγεται σπουδαία είναι στη βάση της αντιφατική διότι ενώ στην ουσία προτείνει την κατάργηση του πελατειακού πολιτικού συστήματος, τα προσωπικά και πολιτικά αντανακλαστικά των προτεινόντων έχουν εκπαιδευθεί ν' αναγνωρίζουν ακόμη και στο πιο βάρβαρο σκοτάδι μονάχα πράσινες και γαλάζιες γραμμές και όχι κόκκινες γραμμές για τη χώρα.

Ας πάρουμε την ιδέα του «να κτυπήσουμε τη φοροδιαφυγή». Οι επιστημονικές μελέτες ανεβάζουν την ετήσια φοροδιαφυγή στα 15 δις. Στο τριετές Εθνικό Πρόγραμμα κατά της φοροδιαφυγής ο αριθμός αναπαράγεται αλλά ακριβής αριθμητικός επιμερισμός αυτού του πόσου στις επιμέρους κατηγορίες της παραοικονομίας – έτσι ώστε να ιεραρχηθούν οι στόχοι και να εκτιμηθούν τα αποτελέσματα – δεν γίνεται. Γενικότητες και προαναγγελθείσες αστοχίες που και ο τελευταίος εγγράμματος πολίτης που κινείται μες στην πραγματική οικονομία, από καιρό γνωρίζει.

Ας πάρουμε την ιδέα του «αξιοκρατία για την ανάπτυξη». Από τα στοιχεία του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους προκύπτει ότι περίπου 10 δις μοιράζονται κάθε χρόνο σε μισθούς σε ένα πλεονάζον δημοσιοϋπαλληλικό προσωπικό – προϊόν και ανάγκη πελατειακής εκλογικής συναλλαγής. Αν τα 15 δις της φοροδιαφυγής αποτελούν έγκλημα – και αποτελούν – άλλο τόσο αποτελούν πολιτικό έγκλημα αυτά τα 10 δις που χρηματοδοτούν κάθε χρόνο μια πρασινογάλανη σήψη. Η διαφορά είναι ότι διώκεται ποινικά μόνο το ένα ενώ θα έπρεπε να διώκονται και τα δύο.

Η ποινικοποίηση του ρουσφετιού – και με αναδρομική ισχύ! Και με τη διαδικασία του κατεπείγοντος… περαίωση και για αυτό το δεύτερο έγκλημα! Η τακτοποίηση των αυθαίρετων διορισμών! Ιδού ένα διαρκές απρόβλεπτο μεγάλο έσοδο από το παρελθόν, για το παρόν και το μέλλον! Ιδού μια διαδικασία πραγματικής κάθαρσης! Ιδού μια πραγματικά επικίνδυνη ιδέα!

Ας πάρουμε και την ιδέα του «η αλήθεια θα λάμψει, οι ευθύνες θα αποδοθούν και οι ένοχοι θα τιμωρηθούν». Αυτήν την αφήνουμε τελευταία γιατί είναι ταυτόχρονα η πιο επικίνδυνη κι ανέφικτη ιδέα. Γιατί η ανατροπή που προϋποθέτει δεν θα άλλαζε μόνο τα πράγματα αλλά και τα ονόματά τους. Ξεκινώντας από το Γιωργ(άκης) σε Γιώργος. Το θέμα είναι ότι σε μια εποχή έκτακτης ανάγκης, όπως η σημερινή, κάποιες επικίνδυνες ιδέες από κάποιες έκτακτες συνειδήσεις πρέπει να εφαρμοστούν. Τώρα!

3/5/2011

Αν είναι αλήθεια… Αλλά αν δεν είναι;...

Αν είναι αληθινά αυτά που ισχυρίζεται ο Ντομινίκ Στράους-Καν στη συνέντευξη του στο Canal+ για υπόγειες επαφές με τον σημερινό πρωθυπουργό και για σκόπιμα παραπλανητικό πολιτικό λόγο του τελευταίου έναντι του Ελληνικού λαού… Αν είναι αλήθεια ότι η επιμονή και η πειθώ του Έλληνα πρωθυπουργού έβαλαν το ΔΝΤ στην Ευρώπη…

Τότε, πράγματι, θα' πρεπε να θεωρηθούν ύποπτες τόσο η καθυστέρηση της δανειοδότησης που οδήγησε την τελική συμφωνία να ληφθεί σε πιο δυσμενείς οικονομικές συνθήκες κι έτσι σε επαχθέστερους όρους και πιο δύσκολες προοπτικές εφαρμογής για την Ελλάδα και πιο επικερδείς για τους δανειστές, όσο και η αποφυγή της έγκαιρης διεκδίκησης εναλλακτικών πηγών χρηματοδότησης, παρότι αυτές υπήρχαν.

Και όπως θα' πρεπε ο κ. Στράους-Καν να κληθεί να καταθέσει ένορκα για την αλήθεια των λεγομένων του, άλλο τόσο θα' πρεπε ο πρωθυπουργός να πείσει για το πως χωρίς δόλο, ενώ γνώριζε την αλήθεια άλλα έλεγε αλλά και για το πως ανέλαβε να γίνει το όχημα του ΔΝΤ στην Ευρώπη.

Αν όμως δεν είναι αληθινά αυτά που ισχυρίζεται ο κ. Στράους-Καν... Τότε, πράγματι, οι «Διασώστες» άρχισαν να καλλιεργούν κλίμα φθοράς - χωρίς να πρέπει να δυσκολευτούν και πολύ για αυτό - για να πιέσουν περισσότερο αλλά κυρίως για ν' απαλλαγούν από τη σύνθεση της σημερινής κυβέρνησης κρίνοντας ότι αυτή δεν είναι πλέον σε θέση να εγγυηθεί την εφαρμογή του μνημονίου κι έτσι να διασφαλίσει τα οικονομικά συμφέροντα των δανειστών.

Γράφαμε, πριν ένα μήνα σε άλλο μας σχόλιο, ότι ούτως ή άλλως: «… *αυτή η αποστολή άρχισε να γίνεται επικίνδυνη και για αυτούς. Διότι όντας επαγγελματίες δανειστές, και όχι μόνο για την Ελλάδα, δεν θέλουν η χώρα μας να τους χαλάει τις στατιστικές. Δεν θέλουν οι άλλοι πελάτες, που περιμένουν στην ουρά, ν' αμφισβητήσουν την αξιοπιστία των μεθόδων τους.*»

Ίσως λοιπόν, πράγματι, οι «Διασώστες» ν'αποφάσισαν ν' αντιδράσουν στη βαθυπράσινη αναπηρία της κυβέρνησης και του κράτους. Ίσως και όχι. Σε κάθε περίπτωση, το θέμα είναι ότι ο λαός, και ιδιαίτερα ο λαός που κινείται μες στην πραγματική οικονομία πρέπει, έγκαιρα, πριν του επιβληθούν λύσεις αδιέξοδες από το παρελθόν, «οικουμενικές» ή αυταρχικές, να πάρει θέση για όλα αυτά που γίνονται, τ' αληθινά και τα «υποθετικά». Και αυτό στη Δημοκρατία γίνεται με εκλογές.

4/5/2011

Canal+, Spiegel, ... : Ποιος τελικά ενημερώνει;

Φωτο: Δεν λέω ψέματα, απλά κρύβω την αλήθεια [του διαδικτυακού χρήστη «silverdustedtwilight»]

Οι αριθμοί δηλώνουν ψυχρά την έλλειψη αποτελεσμάτων. Οι «Διασώστες» τα ρίχνουν διακριτικά στην κυβέρνηση και το λαό και η κυβέρνηση τα ρίχνει διακριτικά στο κομματικό και πελατειακό alterego της.

Αντί η χώρα να γυρίζει από φέτος στις αγορές, βυθίζεται ακόμη περισσότερο στην ύφεση και το αδιέξοδο με την εικόνα να φαίνεται μόνον ως θαύμα να αλλάζει και για την επόμενη χρονιά, κατά τη διάρκεια της οποίας, μάλιστα, πιθανολογείται ότι εφόσον αυτό totempo συνεχιστεί θα εξαντληθούν και τα δανειακά αποθέματα από το πακέτο στήριξης – δηλ. ένα χρόνο ενωρίτερα.

Πανικός και κακή ψυχολογία λοιπόν έρχονται από παντού και κατευθύνονται προς όλους. Εξόν από κάποιους που ξέρουν πώς να κερδοσκοπούν πάνω σε μια τέτοια κατάσταση οικονομικής ανασφάλειας. Όλα δείχνουν ότι θα χρειαστούν και άλλα δανεικά μέχρι το 2013 που ο μηχανισμός θα αλλάξει και θα μας στείλουν μαλακά ή βίαια στο διάβολο... Το τριετές «διασωστικό» πακέτο απέτυχε και φαίνεται ότι δεν θα επαρκεί για να καλύψει ούτε τις τρέχουσες δανειακές ανάγκες μέχρι τότε.

Και έρχεται η μυστική χθεσινοβραδινή ευρωπαϊκή σύσκεψη στο Λουξεμβούργο που «είχε προγραμματιστεί από καιρό» αλλά για την οποία η Αυστρία δεν είχε καμία ενημέρωση… Και είναι προφανές ότι σε αυτήν συζητείται το Ελληνικό αδιέξοδο αλλά και το πώς αυτό θα μπορούσε ν' αποφευχθεί για τα υπόλοιπα κράτη-δανειολήπτες. Κι αυτή η σύσκεψη έγινε αμέσως μετά τους ελέγχους της τρόικα στην Αθήνα που φαίνεται ότι επισημοποίησαν τις προοπτικές των αριθμών.

Αν πράγματι ο πρωθυπουργός εκβίασε με επιστροφή στη δραχμή, όπως αναφέρθηκε στο Spiegel, δεν θα μας το πει σήμερα κανείς. Εξόν κι αν αποδειχθεί στο άμεσο μέλλον. Αυτό όμως που πραγματικά συμβαίνει στη Γερμανία, και όχι μόνο, είναι η ασφυκτική πολιτική πίεση για να σταματήσουν οι ευκαιριακές χρηματοδοτήσεις των υπερχρεωμένων σε βάρος των ισχυρότερων οικονομικά ευρωπαίων φορολογούμενων ψηφοφόρων. Αυτό το πολιτικό κλίμα εύλογα επιταχύνει την αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους, λύση που φαίνεται να προωθούν άμεσα οι Γερμανοί. Ζήτημα που πρέπει να ήταν και το βασικό αντικείμενο συζήτησης στο Λουξεμβούργο.

Το θέμα είναι ότι όλες αυτές οι μυστικές «διπλωματίες» από τις ανεπίσημες κουβέντες του πρωθυπουργού με τον Στράους-Καν μέχρι τη συνάντηση του Λουξεμβούργου γίνονται ερήμην του ελληνικού λαού, ο οποίος ενημερώνεται για τα ουσιώδη όχι από τους υπεύθυνους πολιτικούς του αλλά από τα διάφορα Canal+ και Spiegel. Μπορούν, τελικά, αυτά να συμβαίνουν σ' ένα δημοκρατικό καθεστώς;

7/5/2011

Τον Καιρό των Δολοφόνων…

Έγκλημα είναι η τοκογλυφία. Αλλά ποιος υπογράφει τα μνημόνια και συμφωνεί με τους όρους των τοκογλύφων; Έγκλημα είναι η κερδοσκοπία. Αλλά ποιος την πριμοδοτεί κάθε μέρα με περισσότερες μονάδες αναξιοπιστίας όταν δεν τολμά ούτε να εφαρμόσει φορολογική δικαιοσύνη, ούτε να στεναχωρήσει την εκλογική του βάση, ούτε να αμφισβητήσει τον κομματικό προσανατολισμό στη διακυβέρνηση;

Όπως έγκλημα - πάνω στο έγκλημα- είναι η πολιτική ατιμωρησία που προλειαίνει το έδαφος για την επανάληψη νέων παρόμοιων εγκλημάτων - όπως αυτά που οδήγησαν τη χώρα στα βρώμικα χέρια των τοκογλύφων και των κερδοσκόπων.

Αλλά το χειρότερο έγκλημα απ' όλα είναι αυτό που συνέβη σήμερα τα ξημερώματα Γ΄ Σεπτεμβρίου και Ηπείρου. Το μέγιστο έγκλημα είναι το ανυπεράσπιστο της πόλης μας. Είναι οι άδικοι χαμοί, ο ένας μετά τον άλλον. Είναι η ανεξέλεγκτη αδίστακτη παραβατικότητα και η βία. Είναι οι πολιτικοί που έχουν πραγματικά ξεφύγει από τα προβλήματα της πραγματικής κοινωνίας, της πραγματικής οικονομίας, της πραγματικής Ελλάδας.

Περιφερόμενοι παντελώς άχρηστοι ακόμη και για τους εαυτούς τους. Σε μια χώρα αφημένη, στην κυριολεξία, στη μανία των πάσης φύσης δολοφόνων.

10/5/2011

Αυτήν την πόλη δεν μπορεί κανείς να μας την πάρει…

Όχι! Την Αθήνα δεν μας την έχουν πάρει ακόμη οι λαθρομετανάστες πατώντας πάνω στην ανικανότητα μιας αδιάφορης κι ελιτίστικης πολιτικής. Πολιτικής που καθημερινά ανοίγει το δρόμο για το πέρασμα και την επικράτηση του πιο άκρατου λαϊκισμού και της πιο άγριας βίας.

Συνεχίζω να ζω και να εργάζομαι στην Αθήνα. Γνωρίζω, όπως όσοι ζουν στο κέντρο, τι πραγματικά συμβαίνει, πού είναι η αλήθεια και πού η υπερβολή. Ναι, είναι αποκλεισμός! Ναι, είναι φόβος! Αλλά δεν είναι αδιέξοδο! Έλληνες και νόμιμοι μετανάστες, οικογενειάρχες στην πλειοψηφία τους, που ζουν στην Αθήνα έχουν κοινό συμφέρον να απελαθούν άμεσα όλοι οι λαθρομετανάστες.

Αλλά σίγουρα αυτό δεν μπορεί να το διαπραγματευθεί με την ΕΕ και να το φέρει εις πέρας μια κυβέρνηση που δεν στηρίζεται στην πλειοψηφία του λαού και που στην πραγματικότητα ζει μαντρωμένη και αδρανής μες στο γυάλινο πύργο της, όπως ζούσαν οι λευκοί στη Ν. Αφρική.

Αντίθετα, όμως, μπορεί να διατάζει τους αστυνομικούς να στέλνουν Ελληνόπουλα στη εντατική και τον άλλον κόσμο προς ικανοποίηση της τάξης και της ασφάλειας των τοκογλύφων αντί να τους ενισχύει με κάθε τρόπο για να σταθούν στο πλευρό του ανυπεράσπιστου πολίτη.

Τους μετατρέπει κι αυτούς σε μισητούς δολοφόνους παρότι οι ίδιοι οι αστυνομικοί πέφτουν θύματα των πραγματικών σειριακών δολοφόνων που εκφράζουν την πραγματική παραβατικότητα που φέρνει η εγκατάλειψη της κοινωνικής πολιτικής, η οποία με τη σειρά της αποτελειώνει την κοινωνική συνοχή.

Αλλά μήπως τελικά αυτός ο ανατροφοδοτούμενος φόβος κι η ανασφάλεια είναι μέρος του πολιτικού παιγνιδιού; Μήπως η ακρότητα της βίας όπως αυτή που ασκήθηκε στον άτυχο συμπολίτη μας δεν ήταν τυχαία; Μήπως η παρακίνηση σε πράξεις αντεκδίκησης όπως αυτή που ασκήθηκε σήμερα στο μετανάστη, δυο ξημερώματα μετά, επίσης, δεν είναι τυχαία αλλά αποσκοπεί στην εξάπλωση της βίας με όχημα την αξιοποίηση και τη συσπείρωση των λαθρομεταναστών;

Ποιος νοσηρός εγκέφαλος κατεύθυνε χθες τους αστυνομικούς να χτυπούν με λύσσα σα να επιδίωκαν να σκοτώσουν; Μήπως τελικά η πολιτική και η ποινική βία μπλέκονται με έναν ιδιαίτερο τρόπο όχι μόνο στην περίπτωση των τρομοκρατικών οργανώσεων;

Μήπως τελικά ο απόλυτος φόβος είναι μια από τις βασικές επιλογές για μια εκβιαστική αποδοχή της οικονομικής εξαθλίωσης από το λαό; Κι αν είναι πόσο μπορούν αυτοί οι νοσηροί εγκέφαλοι να την ελέγξουν; Μήπως το γαϊτανάκι της κοινωνικής υποβάθμισης που ακολουθεί την πολιτικοοικονομική και πολιτιστική έκπτωση πάει πολύ πιο βαθιά και μακριά;

Σε κάθε περίπτωση, ελλείψει πολιτικής βούλησης, τόλμης και αποφασιστικότητας της κυβέρνησης, η αυτοοργάνωση των Αθηναίων πολιτών είναι θέμα ζωτικής σημασίας και χρόνου. Σε κάθε περίπτωση δεν πρέπει ν' αφήσουμε να εδραιωθεί η ψυχολογία ότι «αυτήν την πόλη, μας την έχουν πάρει», ούτε, κύριε Δήμαρχε, ότι
οδηγούμαστε, δειλοί, μοιραίοι και άβουλοι αντάμα, σε συνθήκες Βηρυτού της δεκαετίας του'70.

Αυτήν την πόλη και αυτήν τη χώρα δεν θ' αφήσουμε να μας τις πάρουν. Και θα τις ξαναφτιάξουμε όσα ερείπια κι αν αφήσουν οι σκοπιμότητες!

12/5/2011

Έκθεση της ΕΥΠ για το γκέτο της Αθήνας: η απομυθοποίηση του απόρρητου;

Με αρκετή έκπληξη και ειρωνική διάθεση θα διάβασαν πολλοί Αθηναίοι πολίτες για την «απόρρητη έκθεση της ΕΥΠ για το γκέτο της Αθήνας» στο Έθνος της Κυριακής. Πρώτα-πρώτα γιατί τίποτε από αυτά που αναφέρονται στο δημοσίευμα δεν είναι «απόρρητο» – εκτός κι αν υπάρχουν στοιχεία στην έκθεση που δεν αναφέρθηκαν. Αν όμως πράγματι αυτό ήταν όλο κι όλο το αποτέλεσμα της έρευνας της ΕΥΠ τότε η ανασφάλεια που νιώθει ο πολίτης εξαιτίας της «δράσης» των ειδικών θεσμικών οργάνων της πολιτείας θα πρέπει να θεωρείται πλέον και επίσημη.

Το ότι «πίσω από το ζήτημα των μεταναστών κρύβεται κάθε είδους εγκληματική δραστηριότητα» είναι καθημερινό βίωμα και πραγματικότητα. Η παράνομη διακίνηση και απάνθρωπη εκμετάλλευση των μεταναστών από κερδοσκοπικά κυκλώματα έχει πολλαπλά δειχθεί από δημοσιογράφους όπως επίσης έχουν επισημανθεί ποινικά και πολιτικά κίνητρα για αυτό το ασύδοτο δουλεμπόριο.

Το ότι κάποιοι θησαυρίζουν από την ενοικίαση κατά κεφάλι, από το παρεμπόριο, από την υποτίμηση της αξίας των ακινήτων αλλά και το ότι κάποιοι άλλοι – όντως άλλοι; – επενδύουν για πολιτικούς λόγους στην υποτίμηση της αξίας της ίδιας της ανθρώπινης ζωής των κατοίκων είναι επίσης γνωστά στους Αθηναίους πολίτες.

Όπως είναι γνωστό ότι η κυβερνητική αδράνεια διευκολύνει την εδραίωση και τη διαβρωτική επέκταση των παράνομων αντικοινωνικών και αντεθνικών συμπεριφορών και συμφερόντων, όταν μάλιστα αυτά συμβαίνουν σε ένα κλίμα τεκμηριωμένα ατιμώρητης μακρόχρονης πολιτικής διαφθοράς.

Ο Αθηναίος πολίτης θέλει έργα. Η Αθήνα χρειάζεται πράξεις. Και τις χρειάζεται τώρα! Χρειάζεται επαναδιαπραγμάτευση της μεταναστευτικής πολιτικής μας με την ΕΕ. Χρειάζεται ξήλωμα κάθε παράνομης εστίας, εφόσον η ΕΥΠ ισχυρίζεται ότι γνωρίζει τα εμπλεκόμενα πρόσωπα – άραγε περισσότερα από όσους και όσα ήδη γνωρίζουν οι τοπικές κοινωνίες; Χρειάζεται άμεση εξυγίανση στο ζήτημα της ενοικίασης σπιτιών στους μετανάστες.

Χρειάζεται να ξαναμπούμε δυναμικά, οικιστικά και επιχειρηματικά στην υπό κατάληψη πανάρχαιη πόλη μας και να την ξανακάνουμε ανθρώπινη, ευρωπαϊκή και πολιτισμένη. Χωρίς ευχολόγια αντιμετώπισης αλλά με μέτρα που αποφασίζονται σήμερα, εφαρμόζονται από αύριο και ελέγχονται για την αποτελεσματικότητα τους κάθε μέρα. Ας αποδείξουν οι κυβερνώντες ότι όχι μόνο γνωρίζουν αλλά κυρίως ότι έχουν τη βούληση ν' αλλάξουν αυτά που γνωρίζουν!

15/5/2011

Μύθος και Ντομινίκ: Ο σκορπιός κι ο βάτραχος;

Στο γνωστό μύθο λέει ο σκορπιός στο βάτραχο «Θέλεις ν' ανέβω πάνω σου και να με μεταφέρεις κολυμπώντας στην απέναντι όχθη του ποταμού;». Κι ο βάτραχος του απαντά «…κι αν με δαγκώσεις στα μισά της διαδρομής;». «Μα αν σε δαγκώσω θα πνιγούμε κι οι δυο» τον διαβεβαιώνει ο σκορπιός. Ο βάτραχος συμφωνεί αλλά στα μισά της διαδρομής ο σκορπιός τον τσιμπά. Καθώς πνίγονται ο βάτραχος του φωνάζει «Μα γιατί με δάγκωσες, αφού θα πνιγείς κι εσύ;». Κι ο σκορπιός του απαντά «Το ήξερα αλλά είναι η φύση μου τέτοια».

Από τη μια, λοιπόν, μπορείς να το διαβάσεις σαν μια αυτοτελή ροζ ιστορία στην οποία, όμως, αυτά που σε ξενίζουν είναι ακριβώς αυτή η «μυθικά» αυτοκαταστροφική συμπεριφορά του Ντομινίκ Στράους-Καν αλλά και η διεθνής ετοιμότητα να της δοθούν οι απαραίτητες ψυχαναλυτικές και λογοτεχνικές προεκτάσεις πριν καν δοθούν τα πρώτα πειστήρια προς εξέταση.

Από την άλλη, βέβαια, μπορείς να το διαβάσεις σαν ένα κεφάλαιο στο βιβλίο που γράφει η διεθνής συγκυρία. Ένα κεφάλαιο ανάμεσα σε άλλα κεφάλαια με τίτλους όπως «Η Πολιτική του ΔΝΤ στην Ευρώπη» και «Οι Προεδρικές Εκλογές στη Γαλλία».

Μπορείς να το διαβάσεις κι έτσι γιατί στη χώρα που μετά από 48 χρόνια η δολοφονία του JFK δεν έχει ακόμη διελευκανθεί και στην οποία το Γκουαντάναμο παρ' όλην τη διεθνή κατακραυγή ακόμη λειτουργεί, θα ήταν απερισκεψία να θεωρήσουμε σαν δεδομένο ότι οι φωνές από τις «Λεβίνσκι» και τις «καμαριέρες» - ακόμη κι αν ήταν δίκαιες και ανιδιοτελείς - θα εισακούγονταν έτσι απλά αν δεν έπρεπε και για κάποιους άλλους λόγους να εισακουστούν. Λόγους που η επίσημη εξεταστική και δικαστική τροπή δεν θα αποσαφήνιζαν, κατ' ανάγκην, ούτε έγκαιρα ούτε ουσιαστικά…

16/5/2011

Το επόμενο σκαλί στου Κακού τη σκάλα...

Ήταν γνωστό ότι η οικονομική μας εξάρτηση από την τρόικα οδήγησε σε αμφισβήτηση της εθνικής ανεξαρτησίας και σε μακρόχρονο αγώνα για την επανάκτησή της με σκληρούς οικονομικούς όρους. Ήταν επίσης γνωστό ότι στην ουσία, μετά το μνημόνιο-1, η κυβερνητική πολιτική απλώς «επιχειρεί» τα σχέδια της τρόικας και μάλιστα με τρόπο μάταιο και ανεπιτυχή.

Αυτό όμως που δεν ήταν γνωστό αλλά κατέστη σαφέστατο τις τελευταίες μέρες είναι ότι η οικονομική μας εξάρτηση οδηγεί και στην κατάργηση της άσκησης της πολιτικής στη χώρα. Ότι την πολιτική πειθώ τείνουν να την αντικαταστήσουν οι αλλεπάλληλοι εκβιασμοί, έσωθεν κι έξωθεν, κι ότι η ευθύνη της αποτυχίας τείνει να γίνει μπαλάκι από όλους προς όλους.

Η όποια συναίνεση πολιτικών δυνάμεων - και μάλιστα σε τόσο ουσιαστικά ζητήματα που αφορούν σχέδια και μέτρα που υπερβαίνουν τα θεσμοθετημένα όρια θητείας μιας εκλεγμένης κυβέρνησης – πρέπει να εκφραστεί μέσα από την τρέχουσα βούληση του λαού και όχι να προωθείται εκβιαστικά μέσα από την απόγνωση των δανειστών ή την ανικανότητα των Ελλήνων πολιτικών.

Δεν είναι λύση να ενώσουν τις δυνάμεις τους – και μάλιστα εξωθεσμικά – οι δύο κύριοι εκπρόσωποι της κακοδαιμονίας του κομματικού κράτους που οδήγησαν στο σημερινό χάλι. Λύση είναι η αποδυνάμωση του κομματικού κράτους κι εφόσον αυτήν την αποδυνάμωση τη θέλει πραγματικά ο λαός και την επιβάλλει με την ψήφο του.

Αλλιώς τα όποια πενταετή προγράμματα ανάκαμψης θα θυμίζουν περισσότερο πενταετή του Στάλιν παρά σχέδια οικονομικής ανασυγκρότησης σε μια σύγχρονη ευρωπαϊκή δημοκρατία. Διότι αν κατεβήκαμε τόσο πολύ για να κινδυνεύουμε να καταργήσουμε και την πολιτική τότε το επόμενο σκαλί «στου Κακού τη σκάλα» ποιο είναι αν όχι η κατάργηση της δημοκρατίας;

18/5/2011

Μια συναίνεση χαμένη στη μετάφραση των λαών της Ευρώπης…

Μπορεί να φαίνονται ακλόνητες οι ηγεσίες όπως και ανίκητο ό,τι αυτές αντιπροσωπεύουν μες στη γενικευμένη κρίση που ανεξέλεγκτη κορυφώνεται: την ανικανότητα διαχείρισης, την τοκογλυφία, την κερδοσκοπία, την ατιμωρησία, τον εκβιασμό «απόλυτος έλεγχος ή καταστροφή».

Ωστόσο, μετά τα λάθη και τις παραλείψεις από τις προσπάθειες για την οικονομική ένωση της Ευρώπης, το πρόβλημα είναι πλέον καθολικό και μια πραγματική συναίνεση για διέξοδο έχει ήδη χαθεί διότι η σύγκρουση ξεπερνά τα σύνορα μιας βόρειας πιο πλούσιας και μιας νότιας πιο φτωχής χώρας.

Φαίνεται να έχει πλέον δημιουργηθεί μια παράδοξη πραγματικότητα, όπως, για παράδειγμα, οι μισοί Γερμανοί (47%) ν' αντιτάσσονται στη δανειακή ενίσχυση της Ελλάδας όταν οι περισσότεροι Έλληνες απορρίπτουν το μνημόνιο(62%)… Ωστόσο δεν υπάρχει παράδοξο. Υπάρχει αντιφατική και αδιέξοδη πολιτική από την ηγεσία της ΕΕ.

Αυτοί που κρατούν στα χέρια τους την τύχη της ενωμένης Ευρώπης προσπαθούν με ακροβατισμούς κι εκβιασμούς να επιβάλλουν στους διαφωνούντες λαούς τις επιλογές τους σέρνοντας σε αυτό το επικίνδυνο παιγνίδι τις κυβερνήσεις. Αυτές με τη σειρά τους δείχνουν ανήμπορες έστω να δείξουν έναν άλλο τρόπο για μια πιο ομαλή και κοινωνικά δίκαιη μετάβαση σε μια ανταγωνιστική και ενωμένη Ευρώπη – που είναι και τα ζητούμενα.

Βλέπουμε, διαβάζουμε, «μεταφράζουμε» καλύτερα τη γλώσσα των εξελίξεων όταν χρησιμοποιούμε ένα λεξιλόγιο που δεν περιορίζεται σε όρους ελληνικούς, γερμανικούς ή ισπανικούς. Και τότε μιλάμε για μια συναίνεση ήδη χαμένη στη μετάφραση των λαών της Ευρώπης. Όσο οι ηγεσίες αντί να πείθουν καταφεύγουν στη βία και τους εκβιασμούς, ανάλογα θα συμπεριφέρονται και οι Ευρωπαίοι πολίτες. Και όλο και κάποιοι από αυτούς θα επιχειρούν την αρχή…

20/5/2011

Η Δευτέρα Παρουσία δεν θα’ρθει σήμερα…

Η Δευτέρα Παρουσία δεν θα’ρθει. Δεν την περιμένει κανείς. Και για όσους θέλουν να έχουν τα μάτια τους ανοικτά, σκηνές Αποκάλυψης διαδραματίζονται κάθε μέρα σε όλον τον κόσμο. Και πλάι μας. Η πορεία των πραγμάτων παραπέμπει σε δίνη που καταπίνει ό,τι όμορφο και δημιουργικό πέτυχε στο πέρασμα του ο πολιτισμένος άνθρωπος.

Η Δευτέρα Παρουσία δεν θα’ρθει γιατί ξέρουμε ότι κανείς δεν θα΄ρθει να μας καταστρέψει με περισσότερη δύναμη από εκείνη της δικής μας καταστροφικότητας ή της δικής μας ανοχής στην καταστροφικότητα των άλλων. Όπως ξέρουμε ότι κανείς δεν θα΄ρθει να μας σώσει αν οι ίδιοι δεν αισθανόμαστε χαμένοι και αν δεν θέλουμε πραγματικά να σωθούμε. Αλλά η θρησκευτική αφέλεια μοιάζει με την πολιτική αφέλεια. Περιφρονούν και οι δύο τα πραγματικά γεγονότα και την κοινή λογική και προσπαθούν να κρύψουν τις πιο απλές αλήθειες.

Ξαναδιάβασα σήμερα το ποίημα του Γουλιέλμου Γιέιτς «Η Δευτέρα Παρουσία» (The Second Coming) από το βιβλίο: Γιώργος Σεφέρης,, ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΣ(1965, Εκδ. ΙΚΑΡΟΣ).

Γυρίζοντας ολοένα σε κύκλους που πλαταίνουν
Το γεράκι δεν μπορεί ν΄ ακούσει πια το γερακάρη·
Τα πάντα γίνουνται κομμάτια· το κέντρο δεν αντέχει.·
Ωμή αναρχία λύθηκε στην οικουμένη,
Απ΄το αίμα βουρκωμένος λύθηκε ο ποταμός, και παντού
Η τελετή της αθωότητας πνίγεται·
Οι καλύτεροι χωρίς πεποίθηση, ενώ οι χειρότεροι
Είναι γεμάτοι από την ένταση του πάθους.

Σίγουρα κάποια αποκάλυψη θα είναι κοντά·
Σίγουρα η Δευτέρα Παρουσία θα είναι κοντά.
Η Δευτέρα Παρουσία! Δεν πρόφταξα να σώσω αυτό το λόγο
Και μια μεγάλη εικόνα γέννημα του *Spiritus Mundi*
Θολώνει τη ματιά μου: κάπου στην άμμο της ερήμου
Μορφή με σώμα λιονταριού και το κεφάλι ανθρώπου,
Ένα άδειο βλέμμα κι αλύπητο σαν ήλιος,
Κινείται με μηρούς αργούς, καθώς τριγύρω
Στροβιλίζουνται ίσκιοι αγανακτισμένων πουλιών.
Το σκοτάδι ξαναπέφτει · τώρα όμως ξέρω
Πώς είκοσι βασανισμένοι αιώνες πετρωμένου ύπνου
Κεντρίστηκαν από ένα λίκνο λικνισμένο κατά το βραχνά,
Και ποιο ανήμερο θεριό, μια που ήρθε τέλος η ώρα του,
Μουντά βαδίζει για να γεννηθεί προς τη Βηθλεέμ.

W.B.Yeats, 1865

21/5/2011

Γιατί δεν αποτύχαμε μαζί…

Η κυβέρνηση και τα βασικά μέσα ενημέρωσης μαζί με τους Διασώστες εκβιάζουν για πολιτική συναίνεση κραδαίνοντας στο λαό την απειλή της δραχμικής συντέλειας.

Ωστόσο κανείς από αυτούς δεν μπαίνει στον κόπο να μας εξηγήσει, κριτικά και αυτοκριτικά, γιατί το μνημόνιο-1 απέτυχε. Ποιες ήταν εκείνες οι παράμετροι που το έκαναν ανεπιτυχές. Ήταν πρόβλημα σχεδιασμού; Κι αν ναι σε ποια σημεία και ποιες είναι τώρα οι αναγκαίες αλλαγές; Ήταν πρόβλημα εφαρμογής; Πού ήταν τα εμπόδια; Πού ήταν οι ευθύνες;

Είναι προφανές ότι αν δεν εκτιμηθούν, εξηγηθούν αλλά και τυχόν επαναδιαπραγματευθούν αυτές οι προβληματικές παράμετροι – με όνομα, ονοματεπώνυμο και ημερομηνία – για τις οποίες απέτυχε το μνημόνιο-1 τότε γιατί να πετύχει το μνημόνιο-2.

Πώς μπορείς να ζητάς θυσίες όταν είσαι ανειλικρινής και αναξιόπιστος; Πώς είναι δυνατόν οι ίδιοι αποτυχημένοι σχεδιαστές, εκτελεστές και απολογητές να μην υποπέσουν στα ίδια ή και χειρότερα λάθη; Με ποια λογική;

Για τους Διασώστες τα πράγματα είναι πιο απλά. Ακόμη κι αν η αποστολή τους βαίνει προς παροδική ή μόνιμη ματαίωση αυτοί θα συνεχίσουν διότι επωφελούνται οικονομικά και από αυτή μόνη την κατάσταση της μετέωρης βιωσιμότητάς μας. Και βέβαια θα συνεχίσουν να επιμένουν «διασωστικά» αφού θα ωφελούνται και από τις όποιες ευκαιριακές πωλήσεις της περιουσίας μας προλαβαίνουν να κάνουν.

Αλλά μέσα σ' αυτό το σύνθετο και περίπλοκο σκηνικό που πρωταγωνιστούν, άλλοτε βάσει σεναρίου κι άλλοτε αυτοσχεδιάζοντας, τοκογλύφοι, κερδοσκόποι και γενικά πάσης φύσης ημεδαποί κι αλλοδαποί διαπλεκόμενοι, τα τελευταία που μπορούν να διασφαλιστούν στη βάση της κοινωνίας είναι η εμπιστοσύνη και η ενότητα.

Όταν ένας βουλευτής κατηγορεί – και σε αυτές τις συνθήκες – ανοικτά τον πρωθυπουργό για διάπραξη – ούτε καν ανοχή – κερδοσκοπίας σε βάρος της χώρας και δεν καλείται αυτοστιγμεί από κάποιον εισαγγελέα να καταθέσει τα στοιχεία που διαθέτει, αυτό πρέπει να εκληφθεί σαν ένα ακόμη τεκμήριο της νοσηρότητας ενός ανίατου πολιτικού συστήματος.

Όπως νοσηρή θα πρέπει να θεωρηθεί η προσπάθεια του «μπλοκ της συναίνεσης» να τρομοκρατεί την κοινωνία για τα πιθανά αποτελέσματα της δικής του – ούτε καν αιτιολογημένης – αποτυχίας. Διότι, μέχρι τώρα, η κοινωνία, δέχτηκε, σχεδόν αδιαμαρτύρητα όλα τα αδιέξοδα μέτρα. Αλλά τώρα πρέπει να πεισθεί και όχι πάλι να εκβιαστεί για τη συνέχεια και την προοπτική. Ή απλά να της δοθεί η δυνατότητα ν'αποφασίσει. Γιατί δεν αποτύχαμε μαζί…

22/5/2011

Τα δευτερεύοντα της κυρίας Δαμανάκη…

Αποδείξαμε ότι στο πλαίσιο του πολιτικού μας συστήματος μπορεί να υπάρξει πολιτικό έγκλημα χωρίς τιμωρία. Και συνεχίζουμε με τα νέα μέτρα να αποδεικνύουμε ότι τελικά δεν μπορεί να υπάρξει ούτε φορολογική δικαιοσύνη. Ακόμα, ότι το κράτος δεν μπορεί να αυτοπεριοριστεί κι ότι η αρκούδα του δικομματισμού μπορεί να φτάσει στο σημείο να βάζει τ' αρκουδάκια της σε χειμερία νάρκη αρκεί να κερδίσει λίγο χρόνο μπας και κοπάσει η μπόρα. Το μόνο, ίσως, που μένει ν' αποδειχθεί είναι το αν τελικά μπορεί να υπάρξει και τραγωδία χωρίς κάθαρση!

Στο όνομα της ελάχιστης λογικής που επιμένει στο μέσο νου, που δεν έχει ολότελα στραγγιστεί στο χωρίς μαλακτικό πλυντήριο της κατευθυνόμενης σκέψης, ας αναρωτηθούμε έστω ρητορικά, για κάποια ζητήματα από τα «δευτερεύοντα» στο μυαλό της κυρίας Δαμανάκη:

Πρέπει ή όχι αντικείμενο της μεταρρύθμισης να είναι το χρεοκοπημένο κράτος και σκοπός η αξιοποίηση-ενίσχυση σε ό,τι σήμερα παλεύει να είναι υγιώς κερδοφόρο και παραγωγικό; Και αν ναι τότε πώς αυτά εξασφαλίζονται; Με εισπρακτική φοροεπιδρομή και ανισοβαρή φορολογία; Με επίθεση στον ελεύθερο επαγγελματία και τον επιχειρηματία που αγωνίζονται για να κρατήσουν ζωντανή την πραγματική οικονομία; Με την περιφρόνηση στον απολυόμενο ιδιωτικό υπάλληλο; Ή μήπως δίνοντας τη δυνατότητα στο δημόσιο υπάλληλο να μετατάσσεται από την κατάσταση της παρασιτικής εργασίας στην κατάσταση της παρασιτικής αργίας; Έτσι εξασφαλίζονται η δικαιοσύνη κι ο ανταγωνισμός;

Πρέπει ή όχι, για το συμφέρον της χώρας, οι εισπρακτικές τακτικές για την εξυπηρέτηση του χρέους, εκτός από τη διαφύλαξη των συμφερόντων των δανειστών και την αποτροπή αναστολής πληρωμών, να συνδιάζονται με μια στρατηγική για την ανάπτυξη που είναι και το κύριο ζητούμενο κατά της επώδυνης ματαιοπονίας και υπέρ της προοπτικής; Σημαίνει ή όχι αυτό πρακτικά ότι με κάθε πώληση-ιδιωτικοποίηση θα πρέπει να γίνεται συγκεκριμένη αριθμητική αποτίμηση όχι μόνο του άμεσου πιθανού εισπρακτικού οφέλους – έστω του καλύτερου δυνατού – αλλά και του κοινωνικού μακροπρόθεσμου οφέλους; Ποιο είναι λοιπόν για την κάθε περίπτωση αυτό το ολοκληρωμένο επιχειρηματικό σχέδιο για το πώς συγκεκριμένα θα ωφεληθεί η κοινωνία – και όσον αφορά τα κύρια ζητήματα, όπως η διασφάλιση των εθνικών συμφερόντων αλλά και για τα υπόλοιπα, όπως για παράδειγμα για τις θέσεις εργασίας και τα τιμολόγια των υπηρεσιών; Σε ποιες σελίδες του μεσοπρόθεσμου προγράμματος αυτά τα αναγκαία στοιχεία κρύβονται;

Έπρεπε ή όχι τα όποια μέτρα και σχέδια να είναι αντικείμενα διαπραγμάτευσης για την απόσπαση των καλύτερων δυνατών εγγυήσεων από την τρόικα και όχι να επιβάλλονται κατά σχεδόν δική της φραστική εντολή και με τρόπο εκβιαστικό στο λαό; Έπρεπε ή όχιστην πολιτική που εφαρμόζεται οι επαρκείς εγγυήσεις από την εφαρμογή του προγράμματος να μην είναι αποκλειστικό και μοναδικό δικαίωμα της τρόικα;

Για την κ. Δαμανάκη, όλα τα παραπάνω ανήκουν σε εκείνα τα «υπόλοιπα» που είναι «δευτερεύοντα στις σημερινές συνθήκες». Στη σκέψη της υπάρχει μόνο η υπόθεση ότι αν δεν υποβληθεί ο λαός σε σκληρές θυσίες η χώρα θα επιστρέψει στη δραχμή. Στην πραγματικότητα, όμως, παρά τις σκληρές – και αδιαμαρτύρητες – θυσίες για το μνημόνιο-1, ο λαός επέστρεψε στο ίδιο και χειρότερο σημείο από εκεί που ήταν πριν. Οι θυσίες του πήγαν όλες χαμένες. Η κ. Δαμανάκη επειδή ακριβώς δεν μπορεί να πείσει τεκμηριωμένα κι επιστημονικά, καταφεύγει στον εκβιασμό και το φόβο.

Και μεσούσης της ατιμωρησίας, τι άραγε προσθέτει στον ισχυρισμό της, πέρα από θράσος, το «αναλαμβάνοντας τις ευθύνες για το παρελθόν μας»; Και ο τελευταίος σκεπτόμενος Έλληνας γνωρίζει ότι τριάντα χρόνια και κάτι στάθηκαν αρκετά για να εξαγοραστεί το περισσότερο έμψυχο δυναμικό της χώρας με τα κοινοτικά δανεικά, και οι λεηλατημένες συνειδήσεις, με κυρίαρχο ιδανικό τα περισσότερα «ευρώ», να βρίσκονται σήμερα στο παρά πέντε για να παραδώσουν αμαχητί, ενεργητικά ή παθητικά, και το πάγιο δυναμικό της χώρας. Ωστόσο κι αυτήν την ύστατη στιγμή, η ιστορική εμπειρία του τόπου διδάσκει ότι τελικά δεν θα επικρατήσουν ο φόβος, η ηττοπάθεια και οι κραυγές της προδοσίας.

Κάποιοι από τους υπάρχοντες μαζί με νέους πολιτικούς θα εκφράσουν τη δυναμική της αχειραγώγητης νεολαίας που αρχίζει να μαζεύεται στις πλατείες. Θ' αμφισβητήσουν τις πολιτικές και το πολιτικό σύστημα που οδήγησαν στο σημερινό αδιέξοδο και θα διεξάγουν μια αξιοπρεπή διαπραγμάτευση με τους δανειστές – εφόσον αυτή είναι εφικτή – και με πραγματικές κόκκινες γραμμές. Και θα μετατρέψουν αυτήν τη διεφθαρμένη χώρα σε ένα σύγχρονο και δίκαιο κράτος. Με ή χωρίς ευρώ. Με ή χωρίς δραχμή. Και θα απαντήσουν, μαζί και με τους άλλους λαούς της Ευρώπης που βρίσκονται στην ίδια θέση, στο κωδικό ερώτημα: Ενωμένη Ευρώπη, πώς και για ποιόν; Γιατί κυρία Δαμανάκη και κύριε Παπανδρέου δεν ήταν και δεν είναι για όλους, όλα για τα φράγκα. Και δεν θ' αφήσουμε να γίνει. Ειδικά σε αυτή τη χώρα…

26/5/2011

Η ανατροπή και το προφίλ της νέας ηγεσίας

Σίγουρα το κυριότερο στην πολιτική είναι όχι το τι λες αλλά το τι κάνεις. Ούτε οι προθέσεις αλλά το αποτέλεσμα. Αλλά στο αδιέξοδο που ζούμε αποδεικνύεται ότι ακόμη μεγαλύτερη σημασία κι από το ψέμα κι από την παλινωδία έχει το ποιος μιλά. Γιατί ο τελευταίος χρόνος απέδειξε ότι το αδιέξοδο είναι κυρίως πολιτικό και ότι αν ο πρωθυπουργός δεν εκλεγόταν από το σύστημα ΠΑΣΟΚ δεν θα ήταν υποχρεωμένος να πολιτεύεται «συστημικά» και τότε ο λόγος του θα είχε διαφορετικό νόημα και δύναμη, μέσα κι έξω.

Αυτό δεν σημαίνει ότι αν είχε εκλεγεί πρωθυπουργός από τη σημερινή αξιωματική αντιπολίτευση το πολιτικό πρόβλημα θα είχε λυθεί. Αντίθετα θα ήταν οξύτερο διότι τότε το πανίσχυρο ΠΑΣΟΚ – σχεδόν και μοναδικό μεταπολιτευτικό πραγματικό κράτος και «θρησκεία» – με επικεφαλής το σημερινό πρωθυπουργό θα έκανε το παν για να ματαιώσει κάθε μεταρρύθμιση που σήμερα προβάλλεται ως αναγκαία για τη διαχείριση της οικονομικής κρίσης, με ένα και μοναδικό στόχο: να επανέλθει και τυπικά στην εξουσία.

Την αλήθεια δεν τη διδάσκουν μόνο τα πραγματικά γεγονότα που συμβαίνουν τώρα αλλά κι εκείνα που συνέβαιναν πριν. Κι η αλήθεια είναι ότι τα δύο μεγάλα κόμματα δεν μπορούν να διαχειριστούν την κρίση σα μονοκομματικές κυβερνήσεις διότι και τα δύο εξαρτούν την ύπαρξη και τη δύναμη τους σε αυτό το οποίο υποτίθεται ότι θέλουν – επειδή επιβάλλεται – να περιορίσουν, δηλ. σε ό,τι το κρατικο-… . Διότι κάθε περιορισμός του κρατικού στοιχείου στο πολιτικό σύστημα, την επιχειρηματικότητα, τη δικαιοσύνη και την ενημέρωση θα σήμαινε αυτόματα και την κομματική τους συρρίκνωση.

Επομένως ο αγώνας που διεξάγουν, σήμερα, και τα δύο αυτά κόμματα για την πολιτική τους επιβίωση, αναιρεί τη δυνατότητα διεξόδου για την κοινωνία. Το ερώτημα είναι αν μια άτυπη ή τυπική μετεκλογική συνεργασία τους σε κάποια σημεία μπορούν να μεταρρυθμίσουν την κρατική τους υπόσταση-σύσταση. Αν σ' ένα τέτοιο πλαίσιο η κομματική και εξουσιαστική τους λαγνεία μπορούν να ελεγχθούν ώστε να διαφυλάξουν τα εθνικά συμφέροντα, τα συμφέροντα των εργαζομένων και μιας ζωντανής αγοράς και να τα διαπραγματευθούν με τους δανειστές και τους ημεδαπούς κρατικοδίαιτους επιχειρηματίες και υπαλλήλους.

Η δημοκρατία δεν έχει αδιέξοδα όταν χρησιμοποιείς τα εργαλεία της. Είναι ολοφάνερο ότι αυτές τις μέρες οι ξένοι χρησιμοποιούν τη δημοκρατία μας για να νομοθετεί τα δικά τους συμφέροντα. Αλλά ακόμη κι αν υποφέρουμε από ένα παροδικό έλλειμμα κατάλληλης πολιτικής ηγεσίας αυτό δεν σημαίνει ότι το δικομματικό αδιέξοδο στο πολιτικό σύστημα φέρνει κατ' ανάγκην και αδιέξοδο στην "μη συστημική" κοινωνία, που η διέξοδος της, σε αυτή τη φάση, είναι και διέξοδος του συνόλου της ελληνικής κοινωνίας.

Βέβαια, διέξοδος για τη "μη συστημική" κοινωνία δεν είναι μόνο η ανοργάνωτη ήρεμη οργή του κόσμου στις πλατείες. Αν όμως αυτή συνδιαστεί με την έμπρακτη αγανάκτηση κάποιων

τίμιων και αποφασισμένων πολιτικών, βουλευτών και προσωπικοτήτων τότε θ' αρχίσει να ανακατεύεται το αναγκαίο και πραγματικά ανατρεπτικό μείγμα πολιτικής που χρειάζεται η χώρα. Διότι ακόμη κι αν ο Γιώργος κι ο Αντώνης είναι τίμιοι, ούτε μόνοι τους, ούτε μαζί μπορούν αυτό που χρειάζεται η χώρα. Που σίγουρα δεν περιορίζεται στα δις μιας δόσης που από μόνα τους δεν πρόκειται ούτε να εξασφαλίσουν τα επόμενα δις ούτε να βοηθήσουν στη λύση του πολιτικού προβλήματος, παρά μόνο να διαιωνίσουν το αδιέξοδο και να μεγαλώσουν το χρέος, την ύφεση και την εξάρτηση.

28/5/2011

Η Μεγάλη Παρασκευή της Μεταπολίτευσης;

The Brazil Series(του Bob Dylan)

Το μεταπολιτευτικό πολιτικό οικοδόμημα, επιτέλους, σε καθολική κρίση. Νοσηρό, γέρικο και σάπιο πνέει τα λοίσθια.

Ωστόσο τα πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά του στηρίγματα και αντανακλαστικά προσπαθούν να το σηκώσουν από το κρεβάτι του πόνου και να το ανεβάσουν πάνω στο άλογο, όπως τον Ελ Σιντ, για να παραπλανούν εσαεί τους διασώστες και το λαό.

Αλλά όλοι γνωρίζουν τι συμβαίνει. Ο θίασος της διαφθοράς είναι πια ετοιμοθάνατος και οι στρατιώτες της δημοκρατίας και της προόδου μοιάζουν προς το παρόν με ακέφαλο μπουλούκι.

Στη νέα αφετηρία χρειάζονται πραγματικοί δημοκράτες πολιτικοί που δεν θα δεσμεύονται και δεν θα εκβιάζονται από πελατειακά και επιχειρηματικά συμφέροντα...

Που τις κρίσιμες στιγμές θα τηρούν το Σύνταγμα και τους θεσμούς. Που θα έχουν την ευαισθησία να παραιτούνται. Που θα σέβονται και δεν θα περιφρονούν τον λαό και τις ανάγκες της κοινωνίας.

Όπως και αν εξελιχθούν τα πράγματα η 27η Μαΐου 2011 ήταν μια μέρα μελαγχολική. Κάτι σαν αφετηρία μιας μακριάς Μεγάλης Παρασκευής της Μεταπολίτευσης. Η αρχή μιας «μακριάς μέρας μέσα στη νύχτα»…

29/5/2011

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ποια είναι τελικά τα μήλα των Εσπερίδων;…

Δημοκρατία, από το γύψο στο ψυγείο

Η Πλατεία είναι Μία!

Μέρες ’81…

Φλερτάροντας με την Ουτοπία...

Άκου μικρομεσαίε ανθρωπάκο…

Η διαμαρτυρία, η αρετή του ελευθέρου. Η μαρτυρική υπομονή, η αρετή του δούλου...

Το προσωπικό και κομματικό συμφέρον über alles

Παρ’ όλ’ αυτά! Υπάρχει ελπίδα;

Από υπηρέτες του λαού...πουλέν της τρόικας;

Όλη η Ελλάδα, ένα πειραματικό εργαστήρι…

Βιώσιμο χρέος μόνο σε μια βιώσιμη κοινωνία και δημοκρατία.

Ανθρώπινα δικαιώματα και χημική δημοκρατία.

Ποια είναι τελικά τα μήλα των Εσπερίδων;…

Συναίνεση χρειαζόταν ή τελικά δεν χρειαζόταν; Κυνήγι της φοροδιαφυγής χρειαζόταν ή τελικά δεν χρειαζόταν; Να πληρώσουν και οι έχοντες χρειαζόταν ή τελικά δεν χρειαζόταν; Μη εκταμίευση της 5ης δόσης λόγω εσωτερικής εκτροπής από τους στόχους του προγράμματος ή λόγω εξωτερικής μη επαρκούς δανειοδότησης για τον επόμενο χρόνο; Συζητείται ή όχι η θέση της Γερμανίας για την αναβολή της εθελοντικής συμμετοχής των ιδιωτών επενδυτών;

Τελικά τι συμβαίνει; Τι θέλουν να μας πουν οι ποιητές και δημιουργοί αυτών των αντιφάσεων; Όταν τίποτε, στο μεταξύ, δεν αλλάζει στο εσωτερικό της χώρας. Και το καράβι συνεχίζει να χορεύει με σβηστές τις μηχανές πάνω στα πελώρια κύματα. Γιατί οι Διασώστες του προσθέτουν και νέα δανειακά φορτία παρότι γνωρίζουν ότι δεν υπάρχει περίπτωση να πάρουν πίσω ούτε τα ήδη υπάρχοντα;

Μήπως είναι για τον έλεγχο και τη διαχείριση του πλουτοπαραγωγικού κεφαλαίου της χώρας; Είναι και αυτό. Αλλά μπροστά στα 50 και πλέον δις του συνολικού σχεδίου τα λίγα δις των αποκρατικοποιήσεων πάλι δεν βγάζουν τους αριθμούς και δεν εξηγούν τη λογική του εγχειρήματος.

Μήπως είναι για την ελάττωση του κόστους της εργασίας, δημόσιας και ιδιωτικής, ώστε να περιοριστεί η κρατική δαπάνη και να καταστεί η χρεοκοπημένη χώρα ελκυστική για επενδύσεις; Είναι και αυτό. Αλλά αυτή η εξοικονόμηση, ακόμη κι αν μπορούσε να επιβληθεί με πιο αυστηρούς και αντιδημοκρατικούς όρους, πάλι δεν θα μπορούσε ν' αντισταθμίσει τα υπέρογκα παλιά και νέα δανειακά φορτία και απλά θα τροφοδοτούσε την ύφεση και τη μιζέρια ακόμη περισσότερο.

Μήπως είναι για να κερδηθεί χρόνος στο πλαίσιο της επιχείρησης ν' αντέξει το ευρώ και η ΕΕ; Είναι και αυτό. Αλλά αυτόν τον τρόπο οικονομικής και πολιτικής διαχείρισης της κρίσης δεν τον θέλουν πια ούτε οι Νότιοι, ούτε οι Βόρειοι Ευρωπαίοι πολίτες.

Ή μήπως έχει απλά και πραγματικά ξεφύγει η δυνατότητα αποτελεσματικής διαχείρισης της κρίσης – οικονομικής και πολιτικής – και για αυτό, στο φόντο του ανεξέλεγκτου, όλα δείχνουν αυτοσχέδια και σπασμωδικά;

Ή μήπως όλα αυτά τα παραπάνω κατευθύνονται από το ενδεχόμενο event στο οποίο αναφέρθηκαν χθες οι Financial Times; Την ανεξέλεγκτη, δηλαδή, αναταραχή που θα προέκυπτε στις αγορές μετά από μια πιθανή εθελοντική παράταση του χρονοδιαγράμματος

αποπληρωμών της Ελλάδας από τους ιδιώτες πιστωτές – παρότι αυτή θα ήταν λογικά αναγκαία ώστε να υπάρχει κάποια βιώσιμη προοπτική αποπληρωμής όλης αυτής της τεχνικής υποστήριξης στον ετοιμοθάνατο ασθενή χωρίς επιπλέον δανεισμούς σε βάρος των φορολογουμένων.

Μήπως, δηλαδή, όλα τα παραπάνω, επισκιάζονται από την ασφυκτική πίεση να εκληφθεί, ανά πάσα στιγμή, μια εθελοντική στάση πληρωμών, ως στάση πληρωμών της χώρας που θα οδηγήσει με τη σειρά της στην αποζημίωση των κερδοσκόπων με εκατοντάδες δις από τα cds.

Μήπως αυτό το προαναγγελθέν event, από τους FT, θα έπρεπε να θεωρηθεί όχι απλά σα μια ακόμη απειλή των γνωστών-άγνωστων ημεδαπών και αλλοδαπών κερδοσκόπων αλλά σαν το κύριο πεδίο μάχης που συγκρούονται σήμερα πολύ πιο άμεσα και προσοδοφόρα οικονομικά συμφέροντα από εκείνα της σταδιακής κι επισφαλούς αξιοποίησης του έμψυχου και άψυχου κεφαλαίου της χώρας;

Μιας χώρας που, ήδη από πέρυσι, όντας στο χείλος της οικονομικής χρεοκοπίας και με ένα εκ βαθέων χρεοκοπημένο πολιτικό σύστημα, το οποίο δεν θα της έδινε εξαρχής βάσιμες δυνατότητες αναστροφής, συνιστούσε μοναδική κερδοσκοπική επενδυτική ευκαιρία για δυσθεώρητα και εύκολα κέρδη σε ελάχιστο χρονικό διάστημα.

Μιας χώρας που οι πολιτικοί της απλώς περιφέρονται και διακινούνται σε αυτό το πεδίο της μάχης, δειλοί, μοιραίοι και άβουλοι αντάμα, μεταξύ των εμπόλεμων πλευρών – αν, καλοπροαίρετα, θεωρήσουμε ότι κάποιοι δεν επωφελούνται.

Αν, όμως, τα γεγονότα αποδείξουν ότι αυτά τα δις ήταν τελικά τα μήλα των Εσπερίδων, τότε φευ! αγανακτισμένε Έλληνα διότι σήμερα δεν κυκλοφορεί ούτε σαν ιδέα Ηρακλής που να μπορεί να διαχειριστεί τους σύγχρονους Άτλαντες. Ας ελπίσουμε προς το παρόν…

1/6/2011

Δημοκρατία, από το γύψο στο ψυγείο

Η Δώρα και ο Μινώταυρος, Πικάσο, 1936

Η οικονομική υποδούλωση-με-ημερομηνία-λήξης επιλέχτηκε από την κυβέρνηση, πριν ένα περίπου χρόνο, σα μέθοδος διεξόδου. Αυτές τις μέρες μετονομάστηκε σε υποδούλωση-επ'-αόριστον η οποία μετεξελίσσεται σε πολιτική και διοικητική και ολοκληρώνει την εθνική της υπόσταση.

Ωστόσο για την ελληνική κοινωνία και τους πολίτες το ερώτημα παραμένει: μπορούν οι δημοκρατικοί θεσμοί να ερμηνεύονται, να εφαρμόζονται και να προασπίζονται με διαφορετικούς τρόπους από την εξουσία και το λαό;

Σίγουρα η δημοκρατία μας δεν είναι σήμερα στο γύψο. Βρίσκεται όμως σε μια κατάσταση ματαίωσης που την κρατά ακίνητη και παγωμένη – δυσδιάκριτη αν όχι αόρατη.

Στη φάση της συνειδητοποίησης η οικονομική κρίση μας κατέβαλλε σαν άτομα. Στη σημερινή φάση της αδιέξοδης παγίωσης δοκιμάζει και καταλύει την κοινωνική συνοχή. Το μνημόνιο-2 είναι ένα παραπάνω βήμα που σπρώχνει τους πιο αδύναμους της κοινωνίας βαθύτερα στον κυνισμό και τη βαρβαρότητα της οικονομικής κρίσης.

Αλλά τους καθιστά και πιο ελεύθερους και μαχητικούς μες στην αθλιότητά τους καθώς αφαιρεί από τη σκέψη τους την ελπίδα.

Γιατί επιτέλους η αλήθεια, ορμητική, διέλυσε το λυκόφως της αναξιοπιστίας. Τελικά δεν υπήρχε φως στο τούνελ! Τελικά δεν υπήρχε οδικός χάρτης διεξόδου! Τελικά είχε δίκηο ο πρωθυπουργός! Ήταν, είναι και θα είναι Οδύσσεια. Αλλά σε ένα νέο και πολύ μπερδεμένο έπος, που γράφεται τώρα.

Γιατί στο τέλος αυτής της επώδυνης και περιπετειώδους διαδρομής και αυτογνωσίας – τέλος που διαρκώς μετατοπίζεται – δεν περιμένει η Ιθάκη αλλά η τρομακτική φιγούρα του Μινώταυρου. Κι όσο δεν αποτρέπεται αυτός ο άπελπις φόβος τόσο θα δίνει τον τόνο της ανατροπής.

4/6/2011

Η Πλατεία είναι Μία!

Άνω Πλατεία και Κάτω Πλατεία! Άνω ακραίοι και Κάτω σκεπτόμενοι! Ανοησίες!! Ο κόσμος είναι ενωμένος, η Πλατεία είναι Μία και σαν αυτή πολλές – στην Ελλάδα και την Ευρώπη! Το κίνημα αυτό υπάρχει και η φυσιογνωμία του εξελίσσεται, όπως ακριβώς εξελίσσεται η ιστορία της νέας σύγχρονης υποδούλωσής μας!

Και υπάρχει στη θέση του κανενός! Αν δεν εκδηλωνόταν σταδιακά, μέρα τη μέρα, ο κόσμος στο Σύνταγμα, έτσι ώστε να διαλυθεί ο πρώτος φόβος μετά τις δολοφονίες του παρακράτους στην τράπεζα της Μαρφίν, τότε η όλη αντίδραση θα περιοριζόταν ακόμη σε αυτές τις θλιβερές κι ελεγχόμενες κομματικές συναθροίσεις που λειτουργούν σαν το άλλοθι της κυβέρνησης για την επίπλαστη συναίνεση του λαού.

Το κίνημα του Συντάγματος ανεξαρτήτως αν εκτονωθεί ή αν καταπνιγεί είναι βαθύτατα πολιτικό γιατί εκφράζει τη δίκαιη και αχειραγώγητη οργή του κόσμου με έναν, προς το παρόν, πολιτισμένο και ειρηνικό τρόπο. Εκφράζει την οργή για τη διαφθορά και την ατιμωρησία του κομματικού κράτους. Για τις αντισυνταγματικές δανειακές συμφωνίες που κατάργησαν την εθνική ανεξαρτησία και παραβιάζουν τα ανθρώπινα δικαιώματα των πολιτών για μια αξιοπρεπή εργασία και διαβίωση.

Η ανευθυνότητα, η ανικανότητα και ο κατά συρροήν ενδοτισμός της κυβέρνησης στα συμφέροντα των δανειστών γέννησαν το κίνημα του Συντάγματος. Η Ισπανία ήταν απλά η αφορμή…

5/6/2011

Μέρες ’81…

Έρχονταν και πύκνωναν την ήδη πλημμυρισμένη πλατεία που παλλόταν από φωνές και μουσικούς ρυθμούς. Έρχονταν ασταμάτητα από τη Σταδίου, την Πανεπιστημίου, την Αμαλίας, την Ερμού, το Μετρό, τα σοκάκια, όλοι μια παρέα, χωρίς κομματικές σημαίες, με πρόσωπα χαμογελαστά που δυνάμωναν το χαμηλό απογευματινό φως της πρώτης πιο ζεστής μέρας του φετινού καλοκαιριού.

Επέστρεψε στο μυαλό μου η σκέψη της περασμένης Κυριακής, σήμερα, πιο φυσική: «…μέρες ’81». Μέρες που η κοινωνία έχει ζωτική ανάγκη την αλλαγή. Όπως τότε. Που οι Έλληνες εμπιστεύτηκαν στο ΠΑΣΟΚ τις αναγκαίες αλλαγές. Ο κύκλος έκλεισε. Ό,τι θετικό είχε να δώσει αυτό το κόμμα το έδωσε.

Η παραμονή του στην εξουσία, αγκιστρωμένο στον κομματικό ιστό και τους μηχανισμούς που ύφαινε σαν αράχνη στο κράτος, την αγορά και τα μέσα ενημέρωσης, τα τελευταία τριάντα χρόνια, εμποδίζει πλέον την κοινωνία να προχωρήσει στο επόμενο βήμα. Δεν εκπροσωπεί πια τη χώρα γιατί δεν εκπροσωπεί τις πραγματικές ανάγκες των ανεξάρτητων πολιτών που σήμερα κατέκλυσαν την Πλατεία και τους δρόμους της Αθήνας.

Αιτήματα θεμελιώδη της σημερινής αλλαγής, όπως η απονομή δικαιοσύνης και ισονομίας, η ανάπτυξη μέσα από την αξιοκρατία και την κοινωνική αλληλεγγύη και η αποκατάσταση του αισθήματος της εθνικής αξιοπρέπειας, είναι έξω από τις δυνατότητες και τη φυσιογνωμία του σημερινού ΠΑΣΟΚ.

Ωστόσο μπορεί να συμβάλλει στις εξελίξεις και να αποχωρήσει αξιοπρεπώς, προκηρύσσοντας εκλογές, εκδηλώνοντας έτσι με τον καλύτερο τρόπο την αυτοκριτική του.

6/6/2011

Φλερτάροντας με την Ουτοπία...

Η ομίχλη καθαρίζει και το τοπίο γίνεται πιο ορατό. Δύο είναι οι άλυτες εκκρεμότητες που μας βαραίνουν και μας δυσκολεύουν να κάνουμε το αποφασιστικό βήμα στο σταυροδρόμι που έχουμε καταλήξει:

(1) Το έλλειμμα πολιτικής νομιμοποίησης που σημάδεψε τις αποφάσεις και την εφαρμογή για το μνημόνιο-1. Δημοψήφισμα ή εκλογές; Το ερώτημα στο οποίο πρέπει να απαντήσουμε δεν είναι μονολεκτικό, δεν είναι Σκύλλα ή Χάρυβδη. Είναι εφ'όλης της ύλης και αφορά την κοινωνία, το πολιτικό σύστημα, την πορεία της χώρας για τις επόμενες δεκαετίες. Αφορά και την επιλογή εκείνου του πολίτη, που ακόμη κι αν υποστηρίζει τις επιλογές του μνημονίου και του μεσοπρόθεσμου, μπορεί να πιστεύει σε έναν πιο ισχυρό, πολυκομματικό και αντιπροσωπευτικό έλεγχο της εξουσίας για τη διαδικασία της εφαρμογής. Αφορά τη βιωσιμότητα του δημοκρατικού πολιτικού συστήματος που χρειάζεται για την εφαρμογή της όποιας ριζικής μεταρρύθμισης στην κοινωνία με δημοκρατικό τρόπο. Από αυτήν τη άποψη ένα δημοψήφισμα θα ήταν, σε αυτήν τη φάση, ανεπαρκές. Η πολιτική νομιμοποίηση μπορεί να αποκατασταθεί μόνο με εκλογές οι οποίες θα μεταφέρουν το ερώτημα της συναίνεσης και της συνολικής επιλογής στην πραγματική βάση που είναι η γνώμη του Έλληνα πολίτη.

(2) Το έλλειμμα δικαιοσύνης: με άλλα λόγια η έμπρακτη απόδειξη ότι το πολιτικό σύστημα σπάει το συμβόλαιο με τη διαφθορά και πιστεύει πραγματικά ότι πρέπει να τα αλλάξουμε όλα. Το πρόβλημα της διαφάνειας δεν είναι μόνο ζήτημα ηθικής τάξης. Δεν είναι μόνο ζήτημα ενδοσκοπικής ενασχόλησης με το χθες. Δεν είναι θέμα εκδίκησης, μίσους ή λαϊκής εκτόνωσης. Ούτε είναι μόνο θέμα νομικής τάξης που θα αποκατασταθεί με συνταγματικές αλλαγές στα ζητήματα παραγραφής και ασυλίας του πολιτικού εγκλήματος. Δεν επηρεάζει το σήμερα μόνο ηθικά και πολιτικά. Το επηρεάζει και οικονομικά. Και αυτή είναι η πιο σημαντική παράμετρος διότι οι συνέπειες του αυξάνουν όχι μόνο την αδικία αλλά και την έκταση των αναγκαίων περικοπών και την αυστηρότητα των μέτρων. Ποια είναι άραγε η αριθμητική αποτίμηση της κινητής και ακίνητης περιουσίας, εντός και εκτός της χώρας, η οποία αποτελεί προιόν κατάχρησης και διασπάθισης του δημοσίου χρήματος; Ποιοι την κατέχουν; Πότε και πώς θα επιστραφεί; Δεν θα έπρεπε και αυτή να έχει κωδικό αναφοράς στους πίνακες του μνημονίου, με χρονοδιαγράμματα και ποσά;

Για την πρώτη εκκρεμότητα, η οποία σχετίζεται με την κατ΄αρχήν συναίνεση της κοινωνίας, ευθύνεται η έλλειψη πολιτικής βούλησης του κυβερνώντος κόμματος. Για τη δεύτερη εκκρεμότητα, η οποία σχετίζεται και με την ουσία της εφαρμογής, ευθύνεται η έλλειψη πολιτικής βούλησης του δικομματικού πολιτικού συστήματος. Κι αυτό είναι φυσικό: θα μπορούσαν ποτέ οι συνένοχοι να συνεργαστούν για την αυτοκάθαρση τους; Όμως αυτή η συγκάλυψη τυραννά και διαλύει την κοινωνία γιατί – συν τοις άλλοις – της αποστερεί πόρους

που θα μπορούσαν να μετριάσουν τη στέρηση και ν' αποτρέψουν την εξαθλίωση, πολιτικά και οικονομικά. Αντίθετα, όμως, η ίδια ιστορία συνεχίζεται. Ζωντανή προέκταση αυτής της έλλειψης πολιτικής βούλησης στο παρόν, αποτελεί η ανικανότητα πάταξης της μεγάλης φοροδιαφυγής και οι αλώβητες σχέσεις με τους μηχανισμούς της διαπλοκής.

Χωρίς, όμως, να έχουμε λύσει αυτές τις δύο εκκρεμότητες το σταυροδρόμι μοιάζει μονόδρομος προς τη χρεοκοπία. Η συνέχιση πληρωμών με άδικο και εξοντωτικό τρόπο για τη χώρα και τους πολίτες χωρίς χρονοδιάγραμμα διεξόδου και με ένα χρέος που όσο το αποπληρώνεις τόσο θεριεύει κι ένα πολιτικό σύστημα που όσο το ανέχεσαι τόσο αποθρασύνεται σίγουρα δεν είναι λύση. Η προοπτική αυτής της λύσης ακούγεται σαν ευχολόγιο και δεν μπορεί πλέον να αποδυναμώσει τη συζήτηση για παύση των πληρωμών. Λύση που παρότι περιέχει τους γνωστούς κινδύνους μιας παροδικής απομόνωσης και φτώχειας είναι φυσικό ν' αρχίζει να μπαίνει στο τραπέζι αφού δεν είναι και αυτή απολύτως προβλέψιμη και επιπλέον κανείς δεν μπορεί ν' αποκλείσει ότι μπορεί να δράσει και διαπραγματευτικά σε όφελος τελικά της Ελλάδας.

Παρ' ολ' αυτά, και σ' αυτές τις ακραίες συνθήκες θα μπορούσαμε να φλερτάρουμε με την ουτοπία. Και να πούμε ότι μια αδιέξοδη περιπέτεια δεν είναι υποχρεωτικά μπροστά μας. Αν η χώρα θεωρηθεί, με τις πράξεις των πολιτικών της, σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης και τα μέτρα που θα ληφθούν θα είναι επώδυνα μόνο στο βαθμό που θα είναι δίκαια, θα είναι εφάπαξ και με ημερομηνία λήξεως και θα ισχύουν για όλους, αναλογικά και διαχρονικά... Αν ισχύσουν κόκκινες γραμμές που θα προστατεύουν τους νέους από την κρεατομηχανή και τους ηλικιωμένους από τον Καιάδα... Αν βγάλουν τους δημόσιους υπαλλήλους από το βρώμικο νερό της γυάλας – που δεν το' χουν αλλάξει επί δεκαετίες – και τους αφήσουν να κολυμπήσουν στην ανοικτή θάλασσα... Αν...

8/6/2011

Άκου μικρομεσαίε ανθρωπάκο…

Ούτε θέλουμε, ούτε μπορούμε να εφαρμόσουμε τακτικό και δίκαιο φορολογικό έλεγχο για όλους. Θα συνεχίσουμε την προσφιλή τακτική των τυφλών κτυπημάτων – έκτακτες εισφορές, τεκμήρια, περαιώσεις – στο ανώνυμο πλήθος κι όποιον πάρουν οι σφαίρες!

Ανθρωπάκο κατάλαβέ το επιτέλους! Εμείς δεν πρόκειται ν' αλλάξουμε. Αλλά εσύ θα τιμωρηθείς για τις δικές μας αμαρτίες!

Έχεις δεν έχεις, βγάζεις δεν βγάζεις, κόβε το λαιμό σου να πληρώνεις. Θα δώσεις και τις τελευταίες σου μικροκαταθέσεις. Κι αν δεν έχεις να δανειστείς. Κι αν δεν μπορείς να δανειστείς θα σου πάρουμε ό,τι έχεις και δεν έχεις. Αν δεν μας προλάβουν οι κακοποιοί της γειτονιάς.

Και άκου! Εμείς θα συνεχίσουμε τις σπατάλες μας. Και θα συνεχίσουμε να στηρίζουμε τους ψηφοφόρους μας που τόσα χρόνια διορίζαμε και όλοι μαζί μια γροθιά θα σε συνθλίψουμε!

Ανθρωπάκο, τι άλλο σου’μεινε να στύψεις και να μην βγάζεις αίμα; Κι όλο τούτο δίχως τελικά να σώζεσαι…

10/6/2011

Η διαμαρτυρία, η αρετή του ελευθέρου. Η μαρτυρική υπομονή, η αρετή του δούλου...

Σε ποια κυβερνητική πεποίθηση βασίστηκε η οικονομική πολιτική για τα έσοδα του Μνημονίου 1 και σε ποια στηρίζεται σήμερα για το μεσοπρόθεσμο-Μνημόνιο 2; Στην ίδια κι απαράλλακτη παραδοχή ότι υπάρχουν λεφτά στους μικρομεσαίους. Ότι μπορούν να τους στραγγίσουν χωρίς να τους λεηλατήσουν. Χωρίς να πιεστούν ιδιαίτερα. Χωρίς να αγανακτήσουν. Χωρίς να μαζεύονται στις πλατείες. Χωρίς να εξεγερθούν.

Κι έτσι να μην χρειαστεί να θιγεί ο πυρήνας της διαπλοκής. Η μεγάλη φοροδιαφυγή των εγχώριων κρατικοδίαιτων και μη τρωκτικών. Το άβατο των καταθέσεων του εξωτερικού που η παραβίαση του θα ξήλωνε σημαντικό κομμάτι του διεφθαρμένου πολιτικού συστήματος των τελευταίων δεκαετιών. Αλλά μαζί του και πολλούς πρωταγωνιστές του σημερινού πολιτικού σκηνικού.

Η αρχική παραδοχή ήταν λάθος. Η αγορά βούλιαξε. Τα έσοδα ελαττώθηκαν. Οι άνεργοι αυξήθηκαν. Οι μικρομεσαίοι εξαθλιώνονται με γεωμετρική πρόοδο. Βγήκαν ήδη στους δρόμους. Η νέα αποτυχία είναι ήδη εδώ. Στο πολλαπλάσιο.

Ας το καταλάβουν προτού ξεκινήσει η βία. Χωρίς κάθαρση δεν θ'αντέξουμε, ούτε θα περάσουμε στην ανάπτυξη. Η Ελλάδα δεν θα σωθεί, ούτε θ' αναπτυχθεί χαϊδεύοντας αυτούς που την κατέστρεψαν. Οι πολιτικοί, που ακόμη σκέπτονται ελεύθερα και νοιάζονται πραγματικά για την πατρίδα, αυτήν την κρίσιμη αλήθεια πρέπει όχι μόνο να την καταλάβουν, αλλά και να την εφαρμόσουν. Με όποιο προσωπικό κόστος. Εδώ και τώρα!

Ο ακαδημαϊκός Δημήτρης Καμπούρογλου έγραφε στην «Ιστορία των Αθηναίων»: «Η διαμαρτυρία είναι η αρετή του ελευθέρου, αλλ' η μαρτυρική υπομονή είναι η αρετή του δούλου». Αυτός ο ελεύθερος, πολίτης ή πολιτικός, δεν μπορεί να συναινέσει σ' ένα μονόπλευρο, αυταρχικό και ανθρωποφάγο «νοικοκύρεμα» των οικονομικών χωρίς ανάλογη τακτοποίηση και «περαίωση» των εκκρεμοτήτων της διαφθοράς. Χωρίς ονόματα που θα λογοδοτήσουν και χρηματικές επιστροφές που θα μειώσουν το δημόσιο χρέος και θα δώσουν ανάσα στην οικονομική πολιτική.

Σε αυτές τις πολιτικές συνθήκες, το μεσοπρόθεσμο όπως και κάθε άλλο κραυγαλέα άδικο πρόγραμμα είναι εξαρχής καταδικασμένο. Τίποτε επί της ουσίας δεν θ' αλλάξει, ακόμη κι αν ψηφιστεί. Απλά θα οδηγήσει σε πολύ πιο ανατρεπτικά και οργανωμένα κινήματα πολιτών του τύπου «Δεν Πληρώνω» λογαριασμούς και φόρους. Αυτό το κυβερνητικό γινάτι θα οδηγήσει στην κλιμάκωση της κοινωνικής αναταραχής.

Θα γράφει ο ιστορικός του μέλλοντος: «Σε αυτόν τον οικονομικό πόλεμο, που χαρακτηριζόταν από την επιμονή του κράτους να μετατρέψει ελεύθερους και αξιοπρεπείς πολίτες σε περιθωριακούς παρίες ηγείτο ένας κομματικός υπάλληλος – ούτε καν εκλεγμένος βουλευτής – που ρόλος του ήταν να τροφοδοτεί διαρκώς με φόβο και απελπισία την κοινωνία.»

Είναι αλήθεια ότι σε αυτήν την κοινή τους επιδρομή, το κομματικό κράτος και η κρατικοδίαιτη κοινωνία, φαίνονται χωρίς αντίπαλο δέος. Και έτσι είναι στο βαθμό που δεν μπορεί να οργανωθεί πολιτικά ο υγιής ιδιωτικός τομέας και να βάλει τέλος στο διασυρμό των δημιουργικών Ελλήνων και της ιστορίας της χώρας. Αν αυτό τελικά συμβεί, τότε δεν θα πάει χαμένος ο καθημερινός αγώνας δεκάδων συνανθρώπων μας που σήμερα καταστρέφονται, περιθωριοποιούνται ή και δίνουν τέλος στη ζωή τους. Για όλους αυτούς, το χθεσινό πέτρινο διάγγελμα του πρωθυπουργού δεν είχε ούτε μια λέξη αυτοκριτικής…

11/6/2011

Το προσωπικό και κομματικό συμφέρον über alles

Σε ένα διάγγελμα ναρκισσισμού, που το πλημμύριζε το πρώτο ενικό πρόσωπο, ο πρωθυπουργός προσπάθησε – για μια ακόμη φορά – να ξορκίσει τις προσωπικές του ανασφάλειες και τις πολιτικές του αδυναμίες. Παρότι γνώριζε ότι η αξιοπιστία του στην κοινωνία, στο ίδιο του το κόμμα αλλά και το εξωτερικό έχουν τρωθεί ανεπανόρθωτα.

Η ιστορία, όμως, θα γράψει ότι του δόθηκε η πολιτική ευκαιρία να αποδείξει την αποφασιστικότητά του για το «αίσθημα εθνικής ευθύνης» και «το μέλλον της πατρίδας». Αλλά με τέτοιο προσωπικό κόστος που ούτε ο εγωισμός, ούτε το κομματικό συμφέρον, θα του επέτρεπαν ποτέ ν' αποδεχθεί. Η τελική του επιλογή απέδειξε ότι την «ώρα ευθύνης» δεν την εννοούσε ούτε για κείνον ούτε για το κόμμα του.

Το εγχείρημα για μια προσπάθεια αναδόμησης του πολιτικού μας συστήματος κατέρρευσε έστω και σαν ιδέα. Και αυτό ήταν φυσικό. Καθεστώς τριάντα ετών δεν παραδίνεται εν μια νυκτί. Αντίθετα, θα τα δώσει όλα για να κρατηθεί στην εξουσία. Η χώρα και το μέλλον της θα είναι τα τελευταία πράγματα που θα καθορίζουν τις συμπεριφορές στον αγώνα για την επιβίωση του. Και πολιτικά και επιχειρησιακά.

Οι παλαιότεροι θα θυμούνται τις «αύρες» που σκόπευαν και έριχναν τις τζαμαρίες στην Πατησίων και άλλους κεντρικούς δρόμους. Οι νεότεροι θα θυμούνται τους κουκουλοφόρους που τα 'σπαγαν για να βάζουν στο παιγνίδι την καταστολή και τον εκφοβισμό. Όταν ένα καθεστώς καταρρέει, το παρακράτος είναι εκεί να το στηρίζει μέχρι την τελική του πτώση. Και με λόγια, και με έργα.

16/6/2011

Παρ' όλ' αυτά! Υπάρχει ελπίδα;

"*Γυναίκα* στο *παράθυρο*" του *Salvador Dali*

Τι μορφή θα πάρει τελικά η συμμετοχή των ιδιωτών επενδυτών στη νέα προσπάθεια δανειοδότησης της Ελλάδας; Πώς θα διαχειριστεί η Μέρκελ τις διαφωνίες των Γερμανών φορολογουμένων; Πώς θα τοποθετηθούν τα υπόλοιπα ευρωπαϊκά κοινοβούλια στο ζήτημα της πρόσθετης χρηματοδότησής μας; Θα βρεθούν, τελικά, κοινά σημεία με την ΕΚΤ; Και μετ' απ' όλ' αυτά, η τελική συμφωνία θα αποτρέψει την προαναγγελθείσα υποβάθμιση-χρεοκοπία από τους οίκους αξιολόγησης;

Αυτά είναι μερικά από τα ερωτήματα που περιφέρονται αναπάντητα και βαραίνουν την ατμόσφαιρα. Ερωτήματα οικονομικά αλλά εξίσου πολιτικά και κοινωνικά.

Για μας, με τα γνωστά οικονομικά μεγέθη το πρόβλημα φαίνεται αυστηρά οικονομικό. Και έτσι επιχειρήθηκε η αντιμετώπιση του με το μνημόνιο1. Και απέτυχε. Και το ίδιο επιχειρείται και τώρα με το μεσοπρόθεσμο και το μνημόνιο 2. Και για τον ίδιο λόγο θα αποτύχει κι αυτό. Επειδή ακριβώς το ελληνικό πολιτικό σύστημα προσπαθεί να πείσει τους δανειστές ότι με ολοένα και περισσότερα χρήματα θα απομακρύνουν τον κίνδυνο διάλυσης στην Ευρώπη ή έστω θα αναβάλλουν τη διάλυσή της μεταθέτοντας τη δική μας χρεοκοπία..

Στην ουσία, όμως, το πολιτικό μας σύστημα – καθεστώς πασοκ και δικομματισμός – ακυρώνει την κάθε προσπάθεια οικονομικής βοήθειας και αναδεικνύει την κυριαρχία της πολιτικής διάστασης του προβλήματος. Για να παραμένει σταθερό το σύστημα – έστω και παραπατώντας – σπρώχνει την υπόλοιπη κοινωνία στην οικονομική χρεοκοπία και την αναταραχή. Για αυτό, το πρόβλημα είναι κυρίως πολιτικό με την έννοια ότι μόνο η αποδυνάμωση του σημερινών μηχανισμών εξουσίας, είτε με την παραίτηση του πρωθυπουργού, είτε με εκλογές, θα έδινε ώθηση και νέα ελπίδα.

Το πασοκ δεν μπορεί να ανασχηματίσει αποτελεσματικά αυτήν την άρρωστη κοινωνία που την έκτιζε μεθοδικά επί τριάντα χρόνια. Είναι ο πυρήνας της όπως είναι και οι πολιτικοί που επελέγησαν στην πρόσφατη αναδιάταξη θέσεων και υπουργείων. Οι λεπτομέρειες δεν έχουν σημασία. Το αν ο Γιώργος ήθελε να κάψει τον Βαγγέλη ή να ξεφτυλίσει τον Παντελή. Αν ο Βαγγέλης το εκμεταλλευθεί και τον ανατρέψει. Αν ο Παντελής ανακτήσει την πληγωμένη αξιοπιστία του με κάνα ρουσφέτι παραπάνω. Η ουσία είναι ότι κανείς από τους τρεις δεν θα' πρεπε σήμερα να ανήκει στο επιτελείο για μια εθνική διακυβέρνηση.

Διότι, τεκμηριωμένα πλέον, κανείς από αυτούς δεν μπορεί να τα βάλει με τη διαφθορά και την ατιμωρησία, τη φοροδιαφυγή και το πελατειακό κράτος. Κανείς από αυτούς δεν μπορεί να εξισορροπήσει τις πιέσεις και να εξασφαλίσει, σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες, την εργασιακή αξιοπρέπεια και το εθνικό συμφέρον. Η αισιοδοξία και η ελπίδα πρέπει να στηρίζονται σε πραγματικά γεγονότα ή σε πραγματικά νέες συνθήκες.

Ωστόσο, όσο διατηρείται η κοινωνική αντίδραση θα υπάρχει ελπίδα. Την τελευταία εβδομάδα αποδείχτηκε ότι αποτελεί και τη μοναδική πίεση. Και όχι μόνο. Η κοινωνική αναταραχή μπόρεσε να αναδείξει την εγγενή αδυναμία του πολιτικού συστήματος, η οποία υπονομεύει και την οικονομική λύση.

Και ήταν φυσικό, το πολιτικό σύστημα ν' απαντήσει στην πρόκληση της κοινωνίας σύμφωνα με τις δομές και τις νοοτροπίες του και να συσπειρωθεί μες στο σκληρό του κέλυφος. Αλλά είναι επίσης φυσικό, οι αντιδράσεις κατά της άδικης και ανισοβαρούς λιτότητας να ξεπερνούν τα σύνορα και να ακούγονται στα κέντρα των αποφάσεων, για τα οποία οι πολιτικοί μας δεν αντιπροσωπεύουν παρά αναποτελεσματικούς και αναξιόπιστους υπαλλήλους.

Η κοινωνική διάσταση του ευρωπαϊκού προβλήματος ίσως τελικά αποδειχθεί και η πιο καθοριστική για πολιτική και οικονομική διέξοδο.

18/6/2011

Από υπηρέτες του λαού...πουλέν της τρόικας;

Ο υπουργός οικονομικών παραδέχτηκε τον καιροσκοπικό και εισπρακτικό χαρακτήρα των μέτρων και την καταστροφική και αντιαναπτυξιακή τους επίδραση στην αγορά. Άφησε να εννοηθεί ότι στην ουσία ούτε ο ίδιος τα πιστεύει αλλά ότι τα προωθεί υποκύπτοντας στον εκβιασμό της τρόικας για χρεοκοπία της χώρας.

Ωστόσο δεν φάνηκε να τον απασχολεί εξίσου η χρεοκοπία χιλιάδων ελληνικών νοικοκυριών και επιχειρήσεων που βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη και τώρα εντείνεται. Δεν φάνηκε να τον απασχολεί που το αφορολόγητο όριο σχεδόν συμπίπτει με το επίσημο όριο φτώχειας στη χώρα μας. Δεν φάνηκε να τον απασχολεί που ενώ το μεσοπρόθεσμο εξαντλεί την αυστηρότητα του στα μικρομεσαία κοινωνικά στρώματα δεν διεκδικεί ούτε ένα ευρώ από την αντιμετώπιση της αδήλωτης εργασίας και της εισφοροδιαφυγής, ούτε ένα ευρώ από την παραοικονομία και το λαθρεμπόριο για τα επόμενα δύο χρόνια!

Στο ίδιο μήκος κύματος και ο πρωθυπουργός που αν στη χθεσινή του δήλωση συμπληρώναμε τα λανθάνοντα κενά (*πλάγια γράμματα*), θα ακουγόταν κάπως έτσι: «*Αγαπητοί μας δανειστές, σας*εξασφαλίσαμε την πέμπτη δόση του δανείου, ύψους 12 δισ. ευρώ για να μπορέσουμε να εγγυηθούμε *την πλήρη και απρόσκοπτη επιστροφή των τοκογλυφικών σας δανείων*» ... «Η κρίση χτυπάει συγκεκριμένα στρώματα. *Σε κάθε περίπτωση δική μας δουλειά είναι να προστατεύσουμε τους έχοντες κι αυτοί εμάς*» ... «Εκεί θα σκύψουμε όλοι. Θα κάνουμε ότι μπορούμε *να ξεζουμίσουμε και να υποτάξουμε τους μικρομεσαίους*» ... «*Θα τους πούμε:* Υπάρχουν αδυναμίες στο φορολογικό σύστημα. Ωστόσο είμαστε υποχρεωμένοι να πάρουμε αυτά τα μέτρα προκειμένου να σώσουμε τη χώρα, *δηλαδή τα κέρδη σας, αγαπητοί μας δανειστές*».

Στο ίδιο μήκος κύματος και σχεδόν όλοι οι υπόλοιποι βουλευτές της κυβέρνησης. Που λίγες μέρες πριν χάλαγαν τον κόσμο, και τελικά, λίγες ώρες στάθηκαν αρκετές να τους οδηγήσουν στην αυτοαναίρεση κάθε κριτικής και διαμαρτυρίας. Και αυτά, που κόντευαν να τους χωρίσουν, τώρα ίδια και πιο αποτρόπαια, περισσότερο τους ενώνουν.

Πώς είναι δυνατόν να μην αντιλαμβάνονται ότι στη συνείδηση του ελεύθερα σκεπτόμενου Έλληνα έχουν πλέον μετατραπεί από υπηρέτες του λαού σε πουλέν της τρόικας; Πώς είναι δυνατόν ξένοι βουλευτές, όπως ο Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ να αξιώνουν δίκαια αιτήματα, όπως για τις καταθέσεις στο εξωτερικό, όταν ούτε καν τολμούν να τα διεκδικήσουν αποτελεσματικά Έλληνες βουλευτές; Να υποθέσουμε – στην καλύτερη περίπτωση για αυτούς – ότι δεν διαθέτουν το πολιτικό ανάστημα να διεκδικήσουν πιο δίκαιους και ανθρώπινους όρους για τη διαχείριση του χρέους; Και στο εσωτερικό και στο εξωτερικό; Και όντας έτσι ανήμποροι κι αναιμικοί υποκύπτουν στον έξωθεν εκβιασμό και την ευθυνοφοβία τους μήπως χρεωθούν μια χρεοκοπία – που βέβαια κανείς Έλληνας σε αυτές τις συνθήκες δεν θα τους χρέωνε αν όρθωναν το ανάστημα και δίκαια διεκδικούσαν;

Πάντως, αν πριν λίγες μέρες δόθηκε ψήφος εμπιστοσύνης για τέτοια (και επόμενα τέτοια…) μέτρα, που κτυπούν την υγιή και παραγωγική εργασία και επιβραβεύουν την διαφθορά τότε, κυρίες και κύριοι βουλευτές, υπογράφοντάς-τα είναι σα να υπογράφετε λευκές επιταγές στην κοινωνική αναταραχή. Και αν κάποιοι σας εκφοβίζουν και σας εκβιάζουν, και σε προσωπικό επίπεδο, τότε θα πρέπει να μην διστάσετε στιγμή και να βγείτε να το πείτε ανοικτά στο λαό…

25/6/2011

Όλη η Ελλάδα, ένα πειραματικό εργαστήρι…

Διαβάζοντας μερικούς αριθμούς από το μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα (Πίνακες: 3.6/σελ.72 , 3.9/σελ.74 και 3.10/σελ.75) καταλαβαίνουμε ότι ακόμη και σε περίπτωση πλήρους εφαρμογής, θα οδηγούμασταν, το 2015, μετά από πέντε χρόνια πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής ισοπέδωσης των μικρομεσαίων στρωμάτων στο ίδιο μέγεθος χρέους που έχουμε σήμερα (351,3 δις το 2015 έναντι 352,4 δις το 2011) και μάλιστα υποχρεωμένοι να πληρώνουμε σχεδόν διπλάσιους ετήσιους τόκους από εκείνους που πληρώναμε όταν θεωρηθήκαμε, πάλι εκβιαστικά, «διασωτέοι» μέσω του μνημονίου-1 (21,7 δις το 2015 έναντι 12,3 δις το 2009 και μάλιστα σε δυσμενέστερη σχέση με το ΑΕΠ, δηλ. 8,6% το 2015 έναντι 5,2% το 2009, και εφόσον το ΑΕΠ αυξηθεί!).

Επομένως το μεσοπρόθεσμο όπως και το μνημόνιο-1 δεν σώζουν, ούτε δίνουν προοπτική διεξόδου, αλλά απλώς δημιουργούν ένα εικονικό κλίμα μετάθεσης των ίδιων και χειρότερων συνθηκών χρεοκοπίας στο άμεσο μέλλον. Από αυτήν την εύθραυστη «εκεχειρία» επιδιώκουν να ευνοηθούν οι αγοραστές του δημόσιου πλούτου σε τιμές ευκαιρίας και οι ευρωπαίοι πολιτικοί ώστε να κερδίσουν χρόνο για να μας ετοιμάσουν τον μηχανισμό της ελεγχόμενης χρεοκοπίας, το 2013, και το πλαίσιο της νέας χρηματοδότησης έτσι ώστε να αποφύγουν το αβάστακτο βάρος από την πιθανή επέκταση της αδυναμίας πληρωμών και στις υπόλοιπες υπερχρεωμένες χώρες.

Όμως το κλίμα μετάθεσης, που εκβιαστικά και εκφοβιστικά επιδιώκουν να περάσουν η τρόικα με την κυβέρνηση, είναι εικονικό, διότι δεν υπάρχουν ούτε οι διοικητικοί ούτε οι κοινωνικοί όροι για να εφαρμοστεί. Οι κυβερνητικοί απέδειξαν, τους τελευταίους 20 μήνες, ότι είναι ιδεολογικά δέσμιοι της κομματοκρατίας και της διαφθοράς και πρακτικά ανεπαρκείς. Από την άλλη, η κοινωνία έχει κάθε δικαίωμα να αντιδρά στα άδικα, καταστροφικά και αδιέξοδα μέτρα – τόσο σε προσωπικό επίπεδο όσο και για την πραγματική οικονομία.

Πράγματι, όλα τα μάτια του κόσμου είναι στραμμένα πάνω μας γιατί υπάρχουν πολλοί που ενδιαφέρονται για την εξέλιξη του πειράματος. Ο Τζον Πέρκινς – συγγραφέας του βιβλίου «Εξομολόγηση ενός οικονομικού δολοφόνου» – αναφέρεται κυρίως στα σχέδια και τους μηχανισμούς πολιτικοοικονομικού ελέγχου και εξάρτησης σε τριτοκοσμικές και αναπτυσσόμενες χώρες. Επιπλέον, και με ανάλογα υλικά και μεθόδους, θα προκύψουν νέα δεδομένα από το πρωτότυπο πείραμα που διεξάγεται στη χώρα μας, τα οποία θα επηρεάσουν την τύχη της εξάπλωσης της εταιρειοκρατίας και στον ανεπτυγμένο κόσμο – των ΗΠΑ συμπεριλαμβανομένων.

Πάντως, ένα πρώτο αποτέλεσμα, που αρχίζει ήδη να γίνεται βίωμα, είναι το γεγονός ότι σε ένα τέτοιο διεθνές ασφυκτικό πλαίσιο, ηκοινοβουλευτική δημοκρατία μιας χώρας μπορεί εύκολα να κτυπηθεί χωρίς να χρειάζεται η βίαιη κατάλυσή της. Αρχικά λειτουργώντας σαν προπέτασμα – έστω και με μονοκομματική συναίνεση – και στη συνέχεια εκφυλιζόμενη σε καθαρά διακοσμητικό ρόλο, ωσάν υπολειπόμενο θεσμικό όργανο αυτής της κατευθυνόμενης πολιτικοοικονομικής εξέλιξης.

Αυτόν τον τελευταίο χρόνο, αυτούς τους μήνες, τις μέρες, η χώρα μας έχει μετατραπεί σε ένα τεράστιο πειραματικό εργαστήρι. Αριθμοί και άνθρωποι ανακατεύονται σε διαφορετικές αναλογίες και όλοι παρακολουθούν με κομμένη την ανάσα. Είναι αλήθεια ότι ζούμε μέρες ιστορικές. Που όλα είναι ανοικτά και διαμορφώνονται…

28/6/2011

Βιώσιμο χρέος μόνο σε μια βιώσιμη κοινωνία και δημοκρατία

Το αρνούνταικαι αυτοί που θα το ψηφίσουν και αυτοί που καλούνται να το υποστούν. Όλοι γνωρίζουν ότι το μεσοπρόθεσμο ούτε σώζει, ούτε είναι δυνατόν να εφαρμοστεί. Είναι λοιπόν φυσικό να πιστεύει κανείς ότι ούτε η διάσωση της χώρας ούτε η εφαρμογή των αδιέξοδων μέτρων του είναι στις προθέσεις εκείνων που επιμένουν να το προωθούν.

Η ψήφισή του – παρά τις απειλές και τις κινδυνολογίες – είναι άνευ πρακτικής σημασίας. Τις δόσεις και τα επιπλέον χρήματα θα τα δίνουν μέχρι να λύσουν τη φόρμουλα της ελεγχόμενης χρεοκοπίας, για να μην χάσουν, στην παρούσα φάση, πολλά περισσότερα χρήματα και μαζί τον έλεγχο της κατάστασης στα ευρωπαϊκά υπερχρεωμένα κράτη.

Η ψήφισή του έχει περισσότερο σημειολογική σημασία για την αυστηρότητα των μέτρων και την παράδοση του πλούτου της χώρας. Είναι ένα μήνυμα απόδειξης ισχύος. Μια προειδοποίηση για συμμόρφωση άνευ όρων. «*Δεν υπάρχει σχέδιο-Β για τους Έλληνες*». Αλλά για κείνους υπάρχει σχέδιο και για την ελεγχόμενη και για την άτακτη χρεοκοπία της Ελλάδας. «*Ακόμη και αν η Ελλάδα χρεοκοπήσειη Ευρώπη θα απορροφήσει το πρόβλημα*».

Η ψήφισή του δεν απευθύνεται, σα μήνυμα, μόνο στους Έλληνες αμφισβητίες αλλά και στους πολίτες και τις κυβερνήσεις άλλων χωρών που βρίσκονται σε παρόμοια κατάσταση. Δεν το απευθύνει η ελληνική κυβέρνηση. Αλλά διαμέσου αυτής τα πολιτικοοικονομικά συμφέροντα που εκφράζει η τρόικα. Τα οποία θέλουν να προσαρμόσουν την κοινωνία μας στη βιωσιμότητα ενός ανεξέλεγκτου χρέους αντί να προσαρμόσουν την εξυπηρέτηση αυτού του χρέους στη βιωσιμότητα της κοινωνίας και των δημοκρατικών της θεσμών.

Και για να το πετύχουν αυτό δεν έχουν άλλο τρόπο από το να μετατρέψουν την ελληνική κυβέρνηση σε αυταρχικό καθεστώς και τους βουλευτές της σε άβουλα εκτελεστικά όργανα των εντολών τους. Το ζητούμενο, για αυτούς, σε αυτή τη φάση, είναι περισσότερο ποιοτικό και λιγότερο ποσοτικό. Είναι ο απόλυτος έλεγχος της εγχώριας πολιτικής εξουσίας και η ματαίωση κάθε διαμαρτυρίας.

Μια πρόβα τζενεράλε αυτού του σκηνικού γίνεται από χθες στο Σύνταγμα. Μέσα κι έξω απ' τη Βουλή. Οι βουλευτές δηλώνουν διαδοχικά υποταγή κι έξω τα ΜΑΤ και το παρακράτος επιτίθενται σε μια συντονισμένη επιχείρηση ισχύος και εκκαθάρισης του πλήθους.

Όμως, αυτό το επικίνδυνο παιγνίδι, το κρυφτό κουκουλοφόρων και αστυνομίας που διαλύει το πλήθος, είναι στην πραγματικότητα το κρυφτό της δημοκρατίας με την αυταρχικότητα αυτού του καθεστωτισμού. Οι κουκουλοφόροι και οι άνδρες των ΜΑΤ δίνουν μια γεύση από τα ήθη αυτής της εκκολαπτόμενης πολιτικοοικονομικής χούντας στο κέντρο της Αθήνας.

Είναι πια προφανές, και στον πιο δύσπιστο ελεύθερα σκεπτόμενο πολίτη, ότι αυτή η κυβέρνηση και αυτό το πολιτικό σύστημα δεν εκπροσωπούν τις ανάγκες ούτε για μια βιώσιμη οικονομία, ούτε για μια βιώσιμη κοινωνία και δημοκρατία.

29/6/2011

Ανθρώπινα δικαιώματα και χημική δημοκρατία

Σε χθεσινή της ανακοίνωση, η Οργάνωση Διεθνής Αμνηστία, λέει ό,τι ακριβώς θα έπρεπε να πράξει και δεν έπραξε η αστυνομία στα γεγονότα του διημέρου: «*Η αστυνομία έχει καθήκον να σταματάει τη βία και να συλλαμβάνει τους υπεύθυνους αλλά θα πρέπει να εξασφαλίζει ώστε η χρήση βίας να είναι αναλογική και να απευθύνεται μόνο στους βίαιους διαδηλωτές. Δεν πρέπει να περιορίζει το νόμιμο δικαίωμα της συντριπτικής πλειονότητας των ειρηνικών διαδηλωτών να συγκεντρώνονται και να διαμαρτύρονται στην πλατεία Συντάγματος.*»

Ακολουθεί σε εικόνες ένα ενδεικτικό δεκάλεπτο χρονικό βίαιης κατάλυσης αυτού του ανθρώπινου και δημοκρατικού δικαιώματος:

Ο κόσμος πηγαίνει προς το Σύνταγμα για να διαδηλώσει ειρηνικά.

Έχει μαζευτεί κόσμος, μέσα και γύρω από την πλατεία, ενώ σε μερικά σημεία έχει ήδη αρχίσει η επιχείρηση «εκκαθάρισης» του πλήθους από την αστυνομία.

Ακούγονται οι κρότοι από τα δακρυγόνα και ο κόσμος αρχίζει να κινητοποιείται.

Ο ασφυξιογόνος καπνός αρχίζει να εξαπλώνεται και το πλήθος αρχίζει να τρέχει.

Οι αστυνομικοί ρίχνουν συνέχεια δακρυγόνα για να διαλύσουν το άοπλο και ειρηνικό πλήθος.

Πολίτες όλων των ηλικιών τρέχουν να ξεφύγουν για να μπορέσουν ν'αναπνεύσουν.

Επιστρέφουν αποδιωγμένοι από κει που συνέρρεαν πριν λίγα λεπτά.

Οι ειρηνικοί πολίτες απωθήθηκαν βίαια κι επικίνδυνα για άλλη μια φορά. Το ανθρώπινο τους δικαίωμα να διαδηλώσουν καταστρατηγήθηκε με απολυταρχικό τρόπο από ένα καθεστώς που πλέον πρέπει να αποδείξει ότι είναι δημοκρατικό και όχι φασιστικό. Μέχρι το βράδυ οι επιθέσεις για να εκκενωθεί η πλατεία συνεχίζονται.

Εδώ η αστυνομία επιτίθεται στους λίγους εναπομείναντες διαδηλωτές.

Οι άνδρες των ματ θα φτάσουν μέχρι την είσοδο του μετρό και θα ρίξουν δακρυγόνα τη στιγμή που δεκάδες κόσμου είναι μέσα εγκλωβισμένα. Την ώρα εκείνη ήμουν κι εγώ μες στο σταθμό του μετρό. Κοιτώντας τους πολίτες που τους έφερναν στο ιατρείο μες στους εμετούς και τα συμπτώματα ασφυξίας από τα χημικά, σκέφτηκα τα θύματα των ναζί όταν τα έκλειναν στα στρατιωτικά καμιόνια και τους άδειαζαν τα καυσαέρια γυρνώντας μέσα τις εξατμίσεις.

Σε ένα τέτοιο καμιόνι θανάτου μετέτρεψαν χθες κάποιοι νοσηροί εγκέφαλοι τον υπόγειο σταθμό του μετρό και μόνο από σύμπτωση κάποιοι διαδηλωτές δεν έχασαν τη ζωή τους επειδή τόλμησαν να διαδηλώσουν. Και βέβαια, σε αυτήν τη χώρα, όπως τιμωρήθηκαν οι οικονομικοί εγκληματίες, έτσι θα τιμωρηθούν και αυτοί οι εγκληματίες ...

30/6/2011

ΙΟΥΛΙΟΣ

Νικητές-ηττημένοι και καταδικασμένοι…

Η ανεργία ακρωτηριάζει τη διάθεση για ζωή…

Μιλώντας για ασύμμετρες απειλές κι ασύμμετρους εκβιασμούς…

Νέα από τη σύγχρονη Φάρμα των Ζώων…

Αν είναι σήμερα η μέρα «τρεις-και-μία»…

Η Ελλάδα στη «χώρα των θαυμάτων»…

Αν η φωτογραφία είναι αληθινή, γιατί δεν τον πυροβολούν;

Ο τρομοκράτης «στρατιώτης» Μπρέιβικ …

Νικητές-ηττημένοι και καταδικασμένοι…

Νικητές-ηττημένοιόσοι υπερψήφισαν. Από καταδικασμένοι να μαζεύουν από το πριν όσα απομεινάρια αξιοπιστίας δεν ξεθώριασαν ακόμη στη μνήμη του κόσμου, μετονόμασαν εαυτούς σε καταδικασμένους που θα μαζεύουν στο εξής τα τελευταία κομμάτια της αξιοπιστίας τους απέναντι στους ξένους που τους παρέτειναν για λίγο την πολιτική επιβίωση και προστασία.

Αλλά το μέλλον το αφορούν περισσότερο τα καταδικασμένα θύματα αυτής της μεγάλης ήττας της κοινωνίας και λιγότερο το πολιτικό τέλος των κατά φαντασία νικητών. Το μέλλον της χώρας το αφορούν οι άνεργοι, τα νέα κύματα της μετανάστευσης, αυτοί που θα πληρώνουν άδικα από το υστέρημά τους, εκείνοι που ήδη καταστρέφονται και αυτοκτονούν, εκείνοι που τους εκμεταλλεύονται όταν υποαπασχολούνται.

Το μέλλον της Ελλάδας αμφισβητείται όταν θέλουν να της το γράψουν οι υπεύθυνοι αυτής της αθλιότητας και μάλιστα παραμένοντας ατιμώρητοι και αλώβητοι και περιμένοντας να κερδοσκοπήσουν πάνω στα εξασθενημένα και φτηνά έμψυχα και άψυχα συντρίμμια..

Τις τελευταίες μέρες έρχεται στο μυαλό μου μια προσωπική εμπειρία. Πριν πολλά χρόνια μας είχαν καλέσει στην εντατική μονάδα νοσοκομείου για ένα κορίτσι 18 χρονών, που είχε αποπειραθεί να αυτοκτονήσει πηδώντας από ταράτσα πολυκατοικίας, για να «μαζέψουμε» το κτυπημένο της πρόσωπο. Το όμορφο εκείνο κορίτσι τελικά δεν τα κατάφερε και μετά από συμφωνία με τους γονείς της, μεταφέρθηκε από την εντατική στο χειρουργείο και υποβλήθηκε σε λήψη των οργάνων του σώματός της που είχαν παραμείνει σε καλή κατάσταση, μετά από την πρόσκρουση στο έδαφος.

Είμαι αισιόδοξος γιατί όσοι μεγαλώσαμε και προσφέραμε σε αυτήν την όμορφη και ταλαιπωρημένη χώρα έχουμε πλέον αναπτύξει μια σχέση αίματος με το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον της, που θα μας κατευθύνει. Αν κάποιοι την οδηγούν στον αφανισμό, το μαρασμό και την αυτοκτονία, υπάρχουν και κάποιοι άλλοι που θα τους κόψουν την όρεξη και τη λαιμαργία…

2/7/2011

Η ανεργία ακρωτηριάζει τη διάθεση για ζωή…

Ο David Stuckler, καθηγητής πολιτικής οικονομίας στοHarvard, και οι συνεργάτες του σε επιστημονική τους εργασία, που είχε δημοσιευθεί στο περιοδικόLancet τον Ιούλιο του 2009, για την επίδραση της οικονομικής κρίσης στη δημόσια υγεία των Ευρωπαίων πολιτών (1970-2007), είχαν υποστηρίξει ότι η αύξηση της ανεργίας κατά 1% μπορεί να συσχετιστεί με αύξηση των αυτοκτονιών, για ηλικίες κάτω των 65 ετών, κατά 0,79%, και με αύξηση των ανθρωποκτονιών, επίσης κατά 0,79%.

Δύο χρόνια μετά, το περιοδικό Lancet δημοσιεύει στο αυριανό του τεύχος, νέα τους επιστημονική μελέτη, στην οποία γίνεται εκτίμηση αυτών των στατιστικών υπό το φώς των δεδομένων του 2009. Διαπίστωσαν ότι η αύξηση της ανεργίας σε ποσοστό μεγαλύτερο του 3% συσχετίστηκε με αύξηση των αυτοκτονιών, κάτω των 65 ετών, κατά 4,45%!

Παρά τους περιορισμούς της μελέτης, παρατήρησαν ότι οι ευρωπαϊκές χώρες που αντιμετωπίζουν τα πιο σοβαρά οικονομικά προβλήματα, παρουσίασαν και τη μεγαλύτερη αύξηση στις αυτοκτονίες – η Ελλάδα με αύξηση 17% και η Ιρλανδία με αύξηση 13%. Όπως αναφέραμε τα στοιχεία αφορούν το 2009.

Η ανεργία είναι μια μορφή βίας που ασκεί η οικονομική κρίση στον πολίτη. Ακρωτηριάζει το δικαίωμα στην εργασία και μαζί του τη διάθεση για ζωή. Τα ευρήματα του Stuckler όπως και άλλων ερευνητών αποτελούν την επιστημονική τεκμηρίωση μιας πραγματικότητας που η κοινωνία μας αντιλαμβάνεται καθημερινά.

Από την οποία, όμως, οι πολιτικοί της κυβέρνησης έχουν οριστικά αποκοπεί. Ή που απλά δεν μπορούν να την αντιληφθούν. Ότι δηλ. η βία της οικονομικής κρίσης μπορεί να προκαλεί όχι μόνο αυτοκαταστροφή αλλά και αντιδραστικά πολιτική βία και καταστροφή.

«Δεν είναι απλά η κρίση που γεννάει τα φαινόμενα της βίας κατά των πολιτικών, ή ακόμη και κατά απλών πολιτών...» δήλωσε ο πρωθυπουργός, ο οποίος απ' ότι φαίνεται δεν ενημερώνεται επαρκώς πάνω στο επιστημονικό αντικείμενο το οποίο σπούδασε.

Όχι κύριε πρωθυπουργέ! Η οικονομική κρίση, της οποίας αποτελείτε και σεις ο ίδιος αιτία, μπορεί να είναι η αιτία της βίας. Πάρτε κάποτε τις ευθύνες σας. Κι επιπλέον, με την προκλητική απουσία αυτοκριτικής για το μακελειό της αστυνομικής βίας του διημέρου, τα μόνα που δεν υπηρετήσατε ήταν η δημοκρατία και ο σεβασμός στο δοκιμαζόμενο πολίτη. Κρίνεστε για κάθε χαμένη μέρα, για κάθε μέρα που ξημερώνει χωρίς προοπτική για τον πολίτη…

8/7/2011

Μιλώντας για ασύμμετρες απειλές κι ασύμμετρους εκβιασμούς…

Γυναίκα φιλά το σαβανωμένο σώμα της 4-χρονης ανηψιάς της, Ζαινάμπ,
που σκοτώθηκε μετά από έκρηξη βόμβας στη Βαγδάτη (AP Photo/Alaa al-Marhani).

Ο στρατιωτικός όρος «ασύμμετρη απειλή» χρησιμοποιήθηκε για να περιγράψει τον ανορθόδοξο πόλεμο των τρομοκρατών στον οποίον με λίγα συγκριτικά μέσα μπορούν να καταφέρνουν δυσανάλογα μεγάλες καταστροφές. Από τα γεγονότα των τελευταίων δεκαετιών, γνωρίζουμε, ότι η συστημική απάντηση σε αυτήν την ασύμμετρη απειλή ήταν η ανελέητη βία και αιματοχυσία, οι εκατοντάδες χιλιάδες θυμάτων και προσφύγων κι ένα τεράστιο οικονομικό κόστος να επιβαρύνει ακόμη περισσότερο την παγκόσμια οικονομική κρίση.

Η πρόσφατη έρευνα από το πανεπιστήμιο του Brown είναι αποκαλυπτική: Στα περισσότερα από 3,000 θύματα της επίθεσης στους Δίδυμους Πύργους της 11/9, ήρθαν να προστεθούν, στα επόμενα δέκα χρόνια, άλλα 225,000 θύματα, εκατοντάδες χιλιάδες τραυματίες και 7,800,000 πρόσφυγες. Το οικονομικό κόστος αυτού του πολέμου που εξαπέλυσαν οι ΗΠΑ στο Αφγανιστάν, το Ιράκ και το Πακιστάν θα ξεπεράσει τα τέσσερα τρις δολάρια – ποσό που πλησιάζει το οικονομικό κόστος που είχε για τις ΗΠΑ ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος.

Όμως, η «ασύμμετρη απειλή» δεν πρέπει να διαβάζεται μόνο σα στρατιωτικός αλλά επίσης και σαν οικονομικός και πολιτικός όρος. Βλέπουμε σήμερα ότι, μέσα από τις σύγχρονες πολύπλοκες διατραπεζικές και κερδοσκοπικές συσχετίσεις, μια μικρή αλλά υπερχρεωμένη οικονομία – όπως η δική μας – μπορεί να αποτελέσει ένα είδος οικονομικής «ασύμμετρης απειλής» για την παγκόσμια οικονομική τάξη. Βλέπουμε ακόμη ότι η πολιτική διαμαρτυρία μπορεί μέσα από το διαδίκτυο να πολλαπλασιάζεται εκθετικά από πόλη σε πόλη κι από χώρα σε χώρα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα και με μηδαμινό κόστος και να συμβάλλει ουσιαστικά στην πτώση τοπικών καθεστώτων και την αμφισβήτηση της νομισματικής ένωσης μιας ηπείρου.

Από τα γεγονότα των τελευταίων μηνών, φαίνεται, ότι η συστημική απάντηση σε αυτήν την πολιτικοοικονομική «ασύμμετρη απειλή» των υπερχρεωμένων, σχεδιάζεται στο πλαίσιο ενός «ασύμμετρου εκβιασμού». Μέσα από τη χορήγηση δανείων «μηχανικής υποστήριξης» αναλαμβάνουν εκβιαστικοί τοκογλυφικοί μηχανισμοί, που πιέζοντας ασφυκτικά να εισπράξουν στο πολλαπλάσιο, κατακτούν πολύ πιο φτηνά, πολύ πιο αναίμακτα και σε μονιμότερη βάση πολύ περισσότερα από αυτά που θα κατακτούσαν σαν στρατιωτικοί εισβολείς.

Την ασύμμετρη στρατιωτική απειλή την εκφράζουν οργανωμένες μη-συμβατικές ομάδες. Αντίθετα τον ασύμμετρο οικονομικό εκβιασμό τον εκφράζουν οργανωμένες συμβατικές και θεσμικές ομάδες. Ωστόσο, εκεί που συγκλίνουν είναι στο ότι βασίζονται απαράλλακτα στην

αναίρεση των κανόνων του δικαίου, της πολιτικής και της δημοκρατίας, όπως τουλάχιστον τους γνωρίζαμε μέχρι τώρα.

Οι εφαρμογές της στρατιωτικής ασύμμετρης απειλής και των οικονομικών ασύμμετρων εκβιασμών αλλάζουν βίαια τον κόσμο. Οι παράπλευρες στρατιωτικές και οικονομικές απώλειες αυξάνονται καθημερινά. Απώλειες σε ανθρώπινη ζωή, σε ανθρώπινη αξιοπρέπεια, διάλυση και υποδούλωση κρατών. Το παγκόσμιο ρολόι μοιάζει ολότελα αποσυντονισμένο. Ο κόσμος αγέλη χωρίς πυξίδα…

10/7/2011

Νέα από τη σύγχρονη Φάρμα των Ζώων…

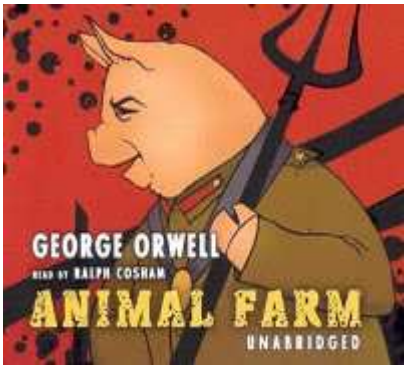

Τον τελευταίο χρόνο, ένα-ένα τα πεινασμένα γουρουνάκια συνεχίζουν να περνούν από το Δανειστήριο, όπου υποβάλλονται στα μαρτύρια της λιτότητας και της αναδιοργάνωσης των μικρών τους λασπωμένων κοινωνιών.

Αρχή του τέλους; Πριν λίγες μέρες πέταξαν το πειραματικό γουρουνάκι ολότελα στα σκουπίδια και τώρα περιμένουν ν' αρχίσουν να το μελετούν καθώς αυτό θα σιγοκαίεται επιλεκτικά ωσότου εξαγνιστεί πλήρως από τα μάγια της δικαιοσύνης, της αξιοπρέπειας, της αλήθειας, της ελευθερίας και της δημοκρατίας.

«*Τελικά αξίζει αυτή η τύχη στα γουρουνάκια;*». «*Αξίζει αυτή η τύχη στο Στάβλο μας;*».

Τα ερωτήματα αυτά ετέθησαν στην τελευταία Σύνοδο Κορυφής στην οποία προΐσταντο άρτια εκπαιδευμένα Γερμανικά λυκόσκυλα που επιστατούν στο συνολικό σχέδιο εξαγνισμού. Και προκάλεσαν μεγάλη αναστάτωση στα αγριογούρουνα στα οποία τα λυκόσκυλα έχουν εμπιστευθεί να καθοδηγήσουν τα γουρουνάκια στον εξαγνισμό.

Γιατί φοβήθηκαν μήπως αντιμετωπισθούν κι αυτά στο τέλος το ίδιο. «Αυτά τα Γερμανικά κυνοειδή το έχουν ξανακάνει στο παρελθόν» φέρεται να σχολίασε ευτραφές κι ευφυές αγριογούρουνο που πρόσφατα ανέλαβε καθήκοντα εξαγνιστή σε μικρό παραθαλάσσιο βούρκο του Νότου.

15/7/2011

Αν είναι σήμερα η μέρα «τρεις-και-μία»…

Λένε, τα όμορφα δάση όμορφα καίγονται. Διαφωνώ. Κανένα δέντρο δεν καίγεται όμορφα. Κάθε πυρκαγιά στο δάσος είναι μια μαζική δολοφονία, μια κόλαση. Είτε στα θύματά της υπάρχουν άνθρωποι, ζώα και σπίτια, είτε όχι.

Άραγε τα πελατειακά κράτη πώς χρεοκοπούν; Αν σήμερα Κυριακή, η μέρα μετρά σαν «τρεις-και-μία» για την έξοδο από το στρατόπεδο με την πινακίδα «Η Διαφθορά Ελευθερώνει»; Και σημάνει έξοδο στην πραγματικότητα που η ευχή «καλός πολίτης» έχει μετεξελιχθεί σε «ενεργός κοσμοπολίτης» – ευχή και κατάρα για τους περισσότερους «απολυόμενους»;

Αν λοιπόν σήμερα είναι η μέρα «τρεις-και-μία», τότε, όταν το κουτί της χρεοκοπίας ανοίξει, στις φυλακές του στρατοπέδου του πελατειακού κράτους δεν θα βρεθεί ούτε ένας έμπορος και εκμεταλλευτής ελπίδων και προοπτικών αλλά και κανείς πελάτης δεν θα’χει χάσει τη θέση του.

Αν πράγματι είναι σήμερα αυτή η μέρα για αυτό το κράτος, τότε το μόνο που προλαβαίνει, μέσα στον τρίμερο ρόγχο που του απομένει, είναι να επαληθεύσει το ήδη προφανές: Ότι δηλ. έφτασε να χρεοκοπήσει επειδή δεν μπόρεσε να τα βάλει με τις βασικές αιτίες της χρεοκοπίας.

Και τότε θα είναι πλέον αυτονόητο να συρρικνωθεί και να αποπελατισθεί αλλά και καταναγκασμένο να εξαγνιστεί στα πύρινα χέρια του χάους. Αν, βέβαια, είναι σήμερα αυτή η Κυριακή, η μέρα «τρεις-και-μία»...

17/7/2011

Η Ελλάδα στη «χώρα των θαυμάτων»…

Τα επιπλέον χρήματα που δίνονται στην Ελλάδα – χωρίς να αποκλείονται και νέες χρηματοδοτήσεις – η ελάττωση του συνολικού χρέους μέσα από τη συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα και την αναδιάρθρωση και οι διευκολύνσεις με την επιμήκυνση του χρόνου και την ελάττωση των επιτοκίων για την αποπληρωμή του υπολοίπου θα πρέπει να τα δούμε και σαν μια λογική συνέχεια των κατευθύνσεων από τα «Συμπεράσματα των Αρχηγών Κρατών και Κυβερνήσεων της Ζώνης του ευρώ της 11ης Μαρτίου 2011»(1), στα οποία αναφερόταν:

«*Εάν, αναπάντεχα, μια χώρα αποδειχθεί αφερέγγυα, το κράτος μέλος πρέπει να διαπραγματευθεί συνεκτικό σχέδιο αναδιάρθρωσης με τους πιστωτές του από τον ιδιωτικό τομέα, σύμφωνα με τις πρακτικές του ΔΝΤ, προκειμένου να αποκατασταθεί η βιωσιμότητα του χρέους. Εάν μέσω αυτών των μέτρων μπορεί να επιτευχθεί βιωσιμότητα του χρέους, ο Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Σταθερότητας μπορεί να προσφέρει ενέσεις ρευστότητας ..... Αυτό θα επιτρέπει στους πιστωτές να λαμβάνουν απόφαση με ειδική πλειοψηφία εγκρίνοντας νομικά δεσμευτική αλλαγή στους όρους αποπληρωμής (status quo, επιμήκυνση της διάρκειας, μείωση του επιτοκίου και /ή περικοπή του χρέους) σε περίπτωση που ο χρεώστης δεν είναι ικανός να πληρώσει ..... Τα κράτη μέλη θα προσπαθήσουν να επιμηκύνουν τις προθεσμίες λήξης των νέων εκδόσεων ομολόγων μεσοπρόθεσμα ώστε να αποφεύγονται περίοδοι αιχμής αναγκών αναχρηματοδότησης ..... Επαναλαμβάνουμε ότι οιαδήποτε συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα βάσει αυτών των όρων και προϋποθέσεων δεν θα ισχύσει πριν από τα μέσα του 2013.*»

Μέσα σε τέσσερεις μόλις μήνες από τότε, αποδείχτηκε, από τα αλλεπάλληλα αποτυχημένα στατιστικά της αφερέγγυας Ελλάδας και τα αρνητικά δεδομένα των αγορών ότι το «αναπάντεχα» ήταν ήδη παρόν και επομένως η κατάσταση δεν μπορούσε να περιμένει μέχρι το 2013 γιατί μέχρι τότε θα είχε γενικευθεί τουλάχιστον στο Νότο με απρόβλεπτες συνέπειες για το μέλλον του ευρώ. Η εμμονή στη γραμμή της μη-αναδιάρθρωσης λόγω του κίνδυνου μιας ανεξέλεγκτης χρεοκοπίας δεν βοηθούσε πλέον.

Οι αριθμοί δεν έβγαιναν πλέον ούτε σε ορίζοντα λίγων μηνών και μια επιπλέον χρηματοδότηση θα μπορούσε να αναζητηθεί μόνο στο πλαίσιο ενός συνολικότερου σχεδίου που θα ενσωμάτωνε τη δυναμική της «αφερεγγυότητας» – και όχι μόνο για την Ελλάδα. Αλλά υπό την πίεση των γεγονότων, η αναπόφευκτη ημερομηνία της ελεγχόμενης χρεοκοπίας έπρεπε να τεθεί ενωρίτερα. Ούτως ή άλλως η πορεία αυτής της Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης «ολοκληρωτικού τύπου» φαίνεται να ωριμάζει μέσα από τον διαρκή πειραματισμό, τον οποίο, πράγματι σχεδιάζουν και καθοδηγούν οι Γερμανοί με την ανοχή των υπόλοιπων Ευρωπαίων.

Πρόκειται όμως για ένα άκρως επικίνδυνο πείραμα να γερμανοποιείται η Ευρώπη αντί να ενοποιείται μέσα από τις πολιτικές και οικονομικές ιδιαιτερότητες των χωρών της.

Άραγε θα μπορούσε πριν ένα χρόνο ο Τρισέ να το ρισκάρει ή να συνεχίσει να παίρνει τα ελληνικά ομόλογα υπό αξιολόγηση χρεοκοπίας; Είναι πράγματι μεγάλη η επιτυχία του πρωθυπουργού να καταφέρει να οδηγήσει τους πειραματιστές στο καλύτερο δυνατότiming για αυτούς. Μέχρι την τελευταία στιγμή κι ενώ επί ένα χρόνο δαιμονοποιούσε την αναδιάρθρωση του χρέους – που οι περισσότεροι την παρουσίαζαν σαν τη μόνη βιώσιμη λύση – βρέθηκε τελικά να την πρεσβεύει! Αλλά αυτή η καθυστέρηση οδήγησε στα γνωστά τιμήματα των εκποιήσεων περιουσίας και των παραχωρήσεων εξουσίας. Μέχρι τώρα, ο πρωθυπουργός και η κυβέρνησή του χρησίμευσαν σαν απλοί αγγελιοφόροι και νομοθέτες των μηνυμάτων και των αποφάσεων των Βρυξελλών – αλλά όχι και σαν φερέγγυοι εκτελεστές των εντολών. Για αυτό και τώρα θα αρχίσουν διακριτικά να τους υποκαθιστούν και στην πράξη.

Η Ελλάδα μοιάζει να είναι η πρώτη που μπαίνει σαν την Αλίκη μέσα από την τρύπα του χρέους σε μια «χώρα των θαυμάτων» όπου οι κανόνες της λογικής δεν ισχύουν. Σε αυτήν τη «χώρα» το δημοκρατικό πολιτικό σύστημα σε λίγο καιρό δεν θα έχει λόγο ύπαρξης. Όμως, με δεδομένη την κοινωνική αναταραχή που θα επιφέρουν ο παρεμβατισμός των ξένων και η παρατεταμένη λιτότητα, οι βουλευτικές εκλογές θα εκλέγουν πολυκομματικές κυβερνήσεις που σε συνθήκες πολιτικής αστάθειας θα είναι αδύνατον να υλοποιούν τα σχέδια που θα εκπονούνται στις διάφορες συνόδους κορυφής κι επιτροπές εργασίας. Σίγουρα το κουτί της χρεοκοπίας του κόσμου όπως τον ξέρουμε έχει ανοίξει…

(1) Συμπεράσματα των Αρχηγών Κρατών και Κυβερνήσεων της Ζώνης του ευρώ της 11ης Μαρτίου 2011

23/7/2011

Αν η φωτογραφία είναι αληθινή, γιατί δεν τον πυροβολούν;

Αν η φωτογραφία είναι αληθινή, γιατί δεν τον πυροβολούν; [Φωτό: Reuters

Κάθε μέρα θα καταλαβαίνουμε περισσότερα για την εν ψυχρώ ανθρώπινη σφαγή στη Νορβηγία. Μια μαζική δολοφονία παιδιών και νέων ανθρώπων σε μια ειρηνική και δημοκρατική χώρα που οι αστυνομικοί κυκλοφορούν χωρίς όπλα και τα πολιτικά κόμματα εκλέγονται με απλή αναλογική. Σε μια κοινωνία πλούσια, οργανωμένη, με φιλελεύθερες απόψεις. Σε μια πραγματικά ανεξάρτητη χώρα που μάλλον ενοχλεί.

Ο δολοφόνος Άντερς Μπέχρινγκ Μπρέιβικ σε μανιφέστο 1518 σελίδων που ανέβασε στο διαδίκτυο, λίγες ώρες πριν αρχίσουν οι δολοφονίες, γράφει ότι οι πράξεις του εντάσσονται σε ένοπλο αγώνα κατά του πολιτιστικού μαρξισμού και της πολιτικής της πολυπολιτισμικότητας η οποία μέσα από την μουσουλμανική μεταναστευτική επέκταση καταστρέφει την Ευρώπη. Τάσσεται στο πλευρό εκείνων των Σιωνιστών οι οποίοι επίσης αντιτίθενται στον πολιτιστικό μαρξισμό και την πολυπολιτισμικότητα. Σε κάποιο σημείο του κειμένου φωτογραφίζει τους πιθανούς του στόχους και αναλύει τα επιχειρησιακά του σχέδια. Είναι πράγματι ανατριχιαστικό ότι τα γραφόμενά του εφαρμόστηκαν κι επαληθεύτηκαν μέσα στην ίδια μέρα.

Με προβληματίζουν δημοσιεύματα που καλλιεργούν μια ειρωνική διάθεση για την ειρηνική Νορβηγία που είναι ακόμη «ένα ασφαλές καταφύγιο για τον αντισημιτισμό» ή που δοκίμασε με σκληρό τρόπο «μια γεύση τρομοκρατίας». Είναι γνωστές οι θέσεις της νορβηγικής κυβέρνησης υπέρ της αναγνώρισης του Παλαιστινιακού κράτους. Δεν είναι όμως λύση το μίσος και το φανατισμό να τα πληρώνουν παιδιά από τη λωρίδα της Γάζας μέχρι το νησί Ουτόγια…

24/7/2011

Ο τρομοκράτης «στρατιώτης» Μπρέιβικ …

Η υπόθεση Μπρέιβικ, έδειξε με έμφαση ότι το φάσμα της τρομοκρατίας μπορεί να κινείται ανεξέλεγκτο από το ένα πολιτικό άκρο στο άλλο, ανεξαρτήτως θρησκείας, φυλής και εθνικότητας.

Ο Καρλ Χάγκεν, το 2005, χρονιά κατά την οποία διατελούσε αρχηγός του ακροδεξιού Νορβηγικού κόμματος «Πρόοδος» είχε δηλώσει: «δεν είναι όλοι οι Μουσουλμάνοι τρομοκράτες αλλά όλοι οι τρομοκράτες είναι Μουσουλμάνοι». Την ίδια χρονιά, ο Μπρέιβικ, ήταν μέλος στο ίδιο κόμμα. Έξι χρόνια αργότερα, αυτός ο αυτοαποκαλούμενος Χριστιανός, θα περνούσε στη ιστορία σαν ένας από τους πιο στυγερούς και αποφασισμένους τρομοκράτες που σκότωσε μαζικά, στο όνομα του δικού του ιερού πολέμου, κατά της εξάπλωσης των Μουσουλμάνων στην Ευρώπη και των κυβερνητικών υποστηρικτών της.

Η χαρακτηριστική δήλωση του Χάγκεν δεν διαφέρει στην ουσία της από τη δήλωση του Άγγλου πρωθυπουργού Κάμερον που έγινε φέτος το Φλεβάρη στην ομιλία του στο Μόναχο για την τρομοκρατία: «Το Ισλάμ είναι μια θρησκεία που την πιστεύουν ειρηνικά περισσότεροι από 1 δις Μουσουλμάνοι. Η προέλευση των τρομοκρατικών επιθέσεων βρίσκεται στην ιδεολογία του ισλαμικού εξτρεμισμού, που αποτελεί μια πολιτική ιδεολογία και υποστηρίζεται από μια μειοψηφία».

Η εμμονή σε αυτήν την παγιωμένη – μετά την 11/9 – αντίληψη να...
θεωρείται η τρομοκρατία ως η εξτρεμιστική εκδοχή μιας θρησκείας μη δυτικής πολιτισμικής προέλευσης – έστω ειρηνικής ή λιγότερο βίαιης στα αρχικά της στάδια – παραβλέπει τη δυναμική και τις παθογένειες της συντηρητικής και ακροδεξιάς στροφής στην Ευρώπη.

Το πρόβλημα της τρομοκρατίας δεν το γεννούν μόνο οι δυσκολίες της πολυπολιτισμικότητας. Το κενό ταυτότητας δεν το αντιμετωπίζει μόνο ο μετανάστης που δεν ενσωματώνεται ούτε μπορεί να συμβιώσει με τις πολιτιστικές και θρησκευτικές του ιδιαιτερότητες. Το κενό ταυτότητας αρχίζει πλέον να το αντιμετωπίζει και ο Ευρωπαίος πολίτης ο οποίος στην προοπτική μιας υπερεθνικής και παγκοσμιοποιημένης Ευρώπης επίσης δέχεται έναν ιδιότυπο ξεριζωμό από την ταυτότητα που γνώριζε και με την οποία ταυτιζόταν.

Σε αυτήν την αλλοτρίωση έρχονται να προστεθούν οι επιδράσεις της οικονομικής κρίσης που φέρνουν την κοινωνική ανασφάλεια, την απώλεια της οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας και την κρίση του πολιτικού συστήματος και της δημοκρατίας.

Ο Αρζέν Απαντουράι – ένας σύγχρονος κοινωνικο-πολιτιστικός ανθρωπολόγος – στο βιβλίο του «Ο φόβος των μικρών αριθμών – ένα δοκίμιο για τη γεωγραφία του θυμού» υποστηρίζει ότι οι κοινωνικές «πλειοψηφίες» διακατέχονται από ένα «άγχος ανολοκλήρωτου» όσον αφορά την εθνική τους καθαρότητα όταν συνυπάρχουν με αλλοεθνείς μειονότητες. Αισθάνονται ότι απειλούνται να μετατραπούν οι ίδιες σε μειονότητα και αντίστροφα η μειονότητα σε πλειοψηφία. Επιπλέον στις συνθήκες της παγκοσμιοποίησης οι μειονότητες είναι μια διαρκής υπενθύμιση αυτού του «άγχους περί του εθνικού ανολοκλήρωτου». Και όσο οι κοινωνικοοικονομικές συνθήκες επιδεινώνονται τόσο αυξάνονται οι πιθανότητες ώστε οι πλειοψηφίες να αποκτήσουν επιθετική ταυτότητα (predatory identity) και να προχωρήσουν σε ακραίες πράξεις κοινωνικού και πολιτικού μίσους.

Ο Απαντουράι αναφέρει σαν ακραίο ιστορικό παράδειγμα τους Ναζί. Αλλά μάλλον περισσότερο φωτογραφίζει ένα μέλλον, όπου ο τρομοκράτης «στρατιώτης» Μπρέιβικ δεν θα είναι μόνος – αν ήταν τώρα. Ένα μέλλον που θα αποτρέπεται όσο κατανοούνται και αντιμετωπίζονται – χωρίς παρωπίδες – το εύρος και οι αιτίες της τρομοκρατίας.

31/7/2011

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Από τον Κόπλαντ στον Μπρέιβικ…

Το 'χε πει και ο Σπινόζα…

Ένας Αύγουστος διαφορετικός…

Το σπίτι γεμάτο γρίλιες και δυσπιστία…

Λίγες μέρες στο Όσλο…

Το σπίτι της Άννας Φρανκ, κάτι περισσότερο από Μουσείο

Οι εντιμότατοι πολιτικοί μας…

Το σπιράλ του παραλόγου μες στα άδυτα της ύφεσης…

Για μια «πολιτική αντεπίθεση» των πολιτών και όχι των πελατών…

Πού είναι φέτος τα νέα σχέδια;

Βρετανία: «πρόληψη» της βίας και της τρομοκρατίας με καταπάτηση των ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων;…

Από τον Κόπλαντ στον Μπρέιβικ…

Ο διάλογος από τον Ριχάρδο τον Γ΄ του Σαίξπηρ: Άννα: «*Αχρείε, για σένα δεν υπάρχουν ούτε του Θεού, ούτε του ανθρώπου νόμοι. Κανένα θηρίο δεν είναι τόσο άγριο, που να μη νιώθει μια σταλιά συμπόνια*». Γκλόστερ: «*Εγώ δε νιώθω, ώστε δεν είμαι εγώ θηρίο*». Άννα: «*Ω, τι θαύμα να λένε την αλήθεια οι διάβολοι!*». Ο Γκλόστερ δεν μετανιώνει ούτε αισθάνεται τύψεις. Αντίθετα αισθάνεται υπερηφάνεια. Η σύγχρονη ψυχιατρική μάλλον θα τον χαρακτήριζε ψυχοπαθή.

Ο Μπρέιβικ, όπως και κάθε τρομοκράτης, είναι ένας σύγχρονος διάβολος που κι αυτός όπως ο Γκλόστερ δεν μπορεί να νιώσει τη φρίκη των πράξεων του, που η Άννα του υπενθυμίζει: «*Γιατί έχεις κάνει τον ωραίο τούτον κόσμο κόλασή σου, γεμάτη από φωνές που καταριούνται κι' απ' αναστεναγμούς βαριούς. Αν σ' ευφραίνει να βλέπεις τα φριχτά σου τα έργα, κοίτα το δείγμα αυτό της κακουργίας σου!*»

Η περίπτωση του Μπρέιβικ θυμίζει την περίπτωση του 23-χρονου Βρετανού τρομοκράτη Ντέιβιντ Κόπλαντ, που τον Απρίλη του 1999, μέσα σε 14...
συνεχόμενες μέρες, σκόρπισε τον τρόμο και το θάνατο στο Λονδίνο σε τρεις βομβιστικές επιθέσεις, χρησιμοποιώντας βόμβες που τις γέμιζε με καρφιά. Αυτές οι δύο περιπτώσεις δυτικής ευρωπαϊκής τρομοκρατίας είχαν αρκετές ομοιότητες, μερικές από τις οποίες συνοψίζονται στον παρακάτω Πίνακα:

Περίπτωση Κόπλαντ	Περίπτωση Μπρέιβικ
Ιδεολογία	
Ήταν μέλος του Βρετανικού ακροδεξιού εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος.	Ήταν μέλος του Νορβηγικού ακροδεξιού κόμματος «Πρόοδος».
Πίστευε στην ανωτερότητα της λευκής φυλής. Είναι γνωστή η θέση του κινήματος στο οποίο ανήκε ότι «Μόνον εκείνοι που έχουν καθαρό Λευκό Αίμα (pure White Blood) μπορούν να είναι μέλη του έθνους».	Στη σελίδα 1152 του μανιφέστου, αναφέρει ότι η πολυπολιτισμικότητα αναπτύχθηκε σαν αντιδραστική θεωρία στη Σκανδιναβική θεωρία (nordicism) που υποστηρίζει την ανωτερότητα των γερμανικών λαών και φυλών.
Σκοπός	
Η πρόκληση ρατσιστικού πολέμου. Με τις επιθέσεις πίστευε ότι θα προκαλούσε βίαιη αντίδραση από τις εθνικές κοινότητες των εθνικών και κοινωνικών μειονοτήτων.	Δήλωσε πολεμιστής που μάχεται για την απελευθέρωση της Ευρώπης από το Ισλάμ. Με τις επιθέσεις θα αφύπνιζε την απειλούμενη Ευρώπη.

Στόχοι	
Οι μειονότητες των μαύρων, των Ασιατών και των ομοφυλόφιλων («ανώμαλων»), τους οποίους δεν «γούσταρε».	Οι πολιτισμικοί Μαρξιστές και οι Μουσουλμάνοι μαζί με τους υποστηρικτές τους στην κρατική εξουσία.
Δράση	
Άψογη και σχολαστική οργάνωση και εκτέλεση των τρομοκρατικών πράξεων.	Άψογη και σχολαστική οργάνωση και εκτέλεση των τρομοκρατικών πράξεων.
Έλλειψη έγκαιρης προειδοποίησης.	Έλλειψη έγκαιρης προειδοποίησης.
Αποδείχτηκε ότι έδρασε μόνος του.	Δεν έχει ακόμη αποδειχθεί ότι είχε συνεργάτες.
Σύλληψη	
Όταν οι αστυνομικοί τον εντόπισαν στο σπίτι του, παραδόθηκε χωρίς αντίσταση.	Όταν οι αστυνομικοί έφτασαν στο νησί, παραδόθηκε χωρίς αντίσταση.
Απολογία	
Δεν ένιωθε λύπη για ό,τι έκανε αλλά ούτε χαρά που σκότωνε. Είπε ότι απλά έπρεπε. Ήταν η αποστολή και η μοίρα του.	Λυπήθηκε που έπρεπε να το κάνει αλλά ήταν αναγκαίο. Αισθανόταν πολεμιστής και υπερήφανος που ήταν αυτός που ξεκίνησε αυτόν τον πόλεμο.
Ψυχολογία	
Το διαταραγμένο ψυχικό του υπόβαθρο δεν κρίθηκε τόσο σοβαρό ώστε να τον απαλλάξει από την ευθύνη των δολοφονιών.	Το Νοέμβριο θα δοθεί το ψυχιατρικό πόρισμα. Από τις πρώτες δηλώσεις των ειδικών μάλλον προβλέπεται ανάλογη αντιμετώπιση με τον Κόπλαντ.

Μετά τις ομοιότητες, που στην ενότητά τους προσεγγίζουν τη σταδιακή διαμόρφωση ενός τρομοκρατικού προφίλ για τη σύγχρονη ευρωπαϊκή ακροδεξιά, αξίζει να τονιστεί και μια σημαντική διαφορά ανάμεσα στις δύο αυτές περιπτώσεις. Το μορφωτικό και κοινωνικό επίπεδο του Μπρέιβικ δεν μπορούν να συγκριθούν με κείνα του Κόπλαντ. Και σίγουρα η συγκριτική ανωτερότητα του Μπρέιβικ δεν θα' πρεπε ν' αποδοθεί μόνο στη νεαρότερη ηλικία του Κόπλαντ.

Από τη μια, θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι η περίπτωση Μπρέιβικ αποτελεί μια αναβάθμιση αυτού του τρομοκρατικού προφίλ – ποιοτικά και ποσοτικά. Από την άλλη, ότι το φάσμα των δυτικών «μαρτύρων» είναι ευρύ. Το βέβαιο είναι ότι αυτές οι δύο περιπτώσεις αποτελούν κρίκους σε ένα ανησυχητικό φαινόμενο που βρίσκεται σε εξέλιξη στην Ευρώπη χωρίς, προς το παρόν, να αξιολογείται από τις κοινωνίες στις πραγματικές του διαστάσεις.

1/8/2011

Το 'χε πει και ο Σπινόζα…

«Η ηθική του Σπινόζα» του Shoshannah Brombacher

«*Αν φανταστούμε κάποιον να επηρεάζει με Χαρά ένα πράγμα που μισούμε, θα επηρεαστούμε επίσης από Μίσος προς αυτόν. Αν αντιθέτως τον φανταστούμε να το επηρεάζει με Λύπη, θα επηρεαστούμε προς τον ίδιο από Αγάπη*», γράφει στην «Ηθική» οΣπινόζα. Μια πρόταση που θα μπορούσε να σχολιάζει τα δυο ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, τα οποία απέδωσε στον Μπρέιβικ, ο Αβραάμ Φόξμαν, Εθνικός Διευθυντής της ADL, σε άρθρο του στην Ουάσιγκτον Ποστ: (1) ότι η «αγάπη» του Μπρέιβικ για τους Εβραίους προκαλεί ανησυχία εφόσον την γεννά το μίσος που τρέφει προς τους Μουσουλμάνους και τους Άραβες και (2) ότι επιτέθηκε όχι σε Μουσουλμάνους αλλά σε «προδότες» «πολυπολιτισμικούς Μαρξιστές» του Εργατικού Κόμματος που «διευκόλυναν» τον εξισλαμισμό της Νορβηγίας.

Αλλά ο Φόξμαν παραβλέπει ότι στο μυαλό του Μπρέιβικ γίνεται μια σαφής διάκριση. Στη σελ. 1163 του μανιφέστου γράφει ότι δεν θεωρεί συμμάχους του όλους τους Εβραίους. Αντιθέτως, εκείνους τους φιλελεύθερους Εβραίους που διαφωνούν με τον Ισραηλινό Εθνικισμό/Σιωνισμό και υποστηρίζουν την πολυπολιτισμικότητα, τους θεωρεί εχθρούς, τόσο δικούς του όσο και του Ισραήλ. Τέτοιους «προδότες» – και άρα «στόχους» – θεωρεί το 75% των Εβραίων της Αμερικής και της Ευρώπης και το 50% των Εβραίων του Ισραήλ. Και από αυτήν την άποψη διαφωνεί και με τους εθνικοσοσιαλιστές, οι οποίοι επιτίθενται γενικά κατά των Εβραίων. Γράφει:«*Never target a Jew because he is a Jew, but rather because he is a category A or B traitor*».

Και ίσως, ο Φόξμαν, παραβλέπει αυτή τη διάκριση από φόβο να. αραδεχθεί ότι αυτή η πράγματι ιδιότυπη «πολυπολιτισμο-φοβία» – στην οποία, όμως, όλη η Δύση «επένδυε» την τελευταία δεκαετία – μπορεί να μην εξελιχθεί απλά σαν το αντίπαλο δέος του ισλαμιστικού εξτρεμισμού αλλά σαν πυριτιδαποθήκη στο εύφλεκτο έδαφος της σημερινής κοινωνικοοικονομικής κρίσης στην Ευρώπη – και, μεταξύ όλων των Ευρωπαίων, και προς την πλευρά της πλειοψηφίας των Εβραίων.

Ωστόσο έχει δίκηο να υποστηρίζει ότι οι επιθέσεις στη Νορβηγία πηγάζουν από μια νέα ιδεολογία μίσους, η οποία ξεπερνά τις απλές θρησκευτικές και φυλετικές προκαταλήψεις κατά του Ισλάμ και τροφοδοτεί ένα γενικευμένο κίνημα Ισλαμοφοβίας το οποίο αντιμετωπίζει το Ισλάμ σαν παγκόσμια υπαρξιακή απειλή, ειδικά για τη Δύση. Όπως και ότι αυτή η ιδεολογία θεωρεί ότι οι Δυτικές πολιτικές ηγεσίες– άμεσα ή έμμεσα – συνεργάζονται και διευκολύνουν την επέκταση του Ισλάμ και την τελική του επικράτηση στις δημοκρατικές κοινωνίες. Και

επίσης ότι μέσα από το διαδίκτυο αυτές οι ιδέες της μισαλλοδοξίας απλώνονται γεωγραφικά και ενισχύονται.

Τελικά, όμως, ποιο είναι το ζητούμενο; Σε όλη αυτήν τη συζήτηση, όλη αυτήν τη ρητορική του μίσους; Που μοιάζει με την αστραπή πριν τη βροντή. Που απλώς περιμένεις ν' ακούσεις να συμβαίνει αυτό που ήδη αστράφτει μπροστά σου. Πώς μπορούμε να μετριάσουμε τον κίνδυνο αν όχι περιορίζοντας τον ηλεκτρισμό στην ατμόσφαιρα και προσπαθώντας να βρούμε τρόπους για ειρηνική συμβίωση και συμπόρευση; Για νέες κοινές αξίες που θα σέβονται την ποικιλία των πολιτισμών.

3/8/2011

Ένας Αύγουστος διαφορετικός…

Φωτο: *Ιωάννα Τρικεριώτη-Χ"ιωάννου*

Από τις πρώτες μέρες υτός ο Αύγουστος δείχνει διαφορετικός. Τα μελτέμια του αδύναμα να σκορπίσουν τόση μαζεμένη αγωνία για το αύριο. Οι παραλίες του ανοικτές στα κύματα των σεισμών που δονούν τον παγκόσμιο ορίζοντα. Και από την ενδοχώρα τα νέα ακούγονται περίεργα.

Λέγεται ότι κάποιος υπουργός υποστηρίζει μια μικρή και «άτακτη» τράπεζα για την οποία βρίσκεται σε εξέλιξη έρευνα για υπεξαίρεση πολλών εκατομμυρίων. Και ότι, για καλό και για κακό, αυτός ο υπουργός αλλάζει το νόμο μήπως βρεθεί υπόλογος στο μέλλον – παρότι πιστεύει ότι υπηρετεί το δημόσιο συμφέρον.

Λέγεται ότι μια βουλευτίνα του κυβερνώντος κόμματος απάντησε ότι ποτέ δεν δήλωσε «μη Ελληνίδα» σε ξένη εφημερίδα και ότι είναι «Ελληνίδα-από-επιλογή» και υπερήφανη για το πολιτικό της κόμμα. Και ότι αυτό κρίθηκε απαράδεκτο από κείνους που δεν δηλώνουν Έλληνες-από-επιλογή και θέτουν την εθνική τους υπερηφάνεια πάνω από το α ή β πολιτικό κόμμα στο οποίο ανήκουν.

Λέγεται επίσης ότι κάποιοι απόστρατοι αξιωματικοί δήλωσαν ότι θα προχωρήσουν σε ίδρυση πολιτικού κόμματος για λόγους «εθνικής ανάγκης» και «μη υπαρχούσης πλέον άλλης διεξόδου». Και ότι πολλοί αναρωτιούνται για τις αντοχές μιας δημοκρατίας στην οποία ο καθένας, θεσμικός και μη, μπορεί να αναφέρεται και να δρα στο όνομα ενός εθνικού και δημοσίου συμφέροντος όπως εκείνος το ορίζει…

5/8/2011

Το σπίτι γεμάτο γρίλιες και δυσπιστία…

Το 2011 εξελίσσεταισαν η χρονιά της δυσπιστίας στους πολιτικούς και τις κυβερνήσεις. Οι αγορές και οι οίκοι αξιολόγησης δεν δείχνουν να επηρεάζονται από τις διαβουλεύσεις και τις συνόδους κορυφής των πολιτικών. Μπορούν να διαμορφώνουν το παγκόσμιο σκηνικό με τις αρνητικές τους αποφάσεις τις οποίες αποδίδουν στην έλλειψη «αξιόπιστων λύσεων» εκ μέρους των κυβερνήσεων.

Αλλά οι κυβερνήσεις δεν έχουν ν' αντιμετωπίσουν μόνον αυτήν την έξωθεν μαρτυρία αναξιοπιστίας αλλά και την κρίση εμπιστοσύνης στο εσωτερικό των χωρών τους. Σε όλον τον κόσμο οι άνθρωποι χάνουν την πίστη στις κυβερνήσεις τους. Οι Αραβικές εξεγέρσεις είναι μια ακραία έκφραση αυτής της πραγματικότητας. Το ερώτημα είναι πώς αυτή η αντίδραση από την προσωπική αμφισβήτηση και το θυμό θα μετουσιωθεί σε ώριμη πολιτική δράση για τις αναγκαίες αλλαγές σε πρόσωπα και πολιτικές.

Υπάρχει όμως και μια μορφή αναξιοπιστίας που χαρακτηρίζει τη δική μας συμπεριφορά. Φίλος, που εργάζεται σε ΔΕΚΟ μου' λεγε ότι εκεί οι εργάτες κάνουν ακριβώς αυτό που κάνουν οι βουλευτές. Ενώ η δουλειά θα μπορούσε να βγαίνει άνετα στο κανονικό ωράριο και με λιγότερα μέσα, σχεδιάζεται με τέτοιο τρόπο ώστε να χρειάζονται και υπερωρίες. Όπως ακριβώς στη Βουλή «σπάνε» τις επιτροπές για να αντισταθμίσουν τις περικοπές των μισθών.

Αυτή η λογική της αυτο-υπονόμευσης των αναγκαίων λύσεων είναι πιο συστημική και μακροχρόνια από την ίδια την κρίση που ζούμε γιατί διαπερνά όλο τον πολιτικό οργανισμό από τη βάση μέχρι την κορυφή – είναι το αίμα της. Και είναι βασική αιτία για την ανθεκτικότητα αυτού του δυσλειτουργικού και αυταρχίζοντος καθεστώτος που μας κυβερνά.

Κανείς δεν μπορεί να εμπιστεύεται κανέναν. Αυτή η κρίση εμπιστοσύνης είναι πια ένα παγκόσμιο πρόβλημα που κανείς δεν γνωρίζει πια πώς θα μπορούσε αποτελεσματικά να επιλυθεί. Σε μια τέτοια φάση πολιτικών και οικονομικών διαψεύσεων και αστάθειας πώς αντιδρούν οι άνθρωποι;

Ακολουθώντας τη λογική του οικονομολόγου Αλμπερτ Χίρσμαν στο βιβλίο «Έξοδος, Φωνή και Αφοσίωση» (1970), θα λέγαμε ότι σήμερα υπάρχουν για τον ενεργό πολίτη δύο τρόποι αντίδρασης. Ο δρόμος της «Εξόδου» που σημαίνει ότι εγκαταλείπεις την προσπάθεια για να αλλάξεις τα πράγματα και περιθωριοποιείσαι ή μεταναστεύεις και ο δρόμος της «Φωνής» που μάχεσαι με την κριτική και τον πολιτικό σου αγώνα για να βελτιωθούν οι καταστάσεις. Σύμφωνα με τον Χίρσμαν, οι στάσεις «Εξόδου» και «Φωνής» μπορούν να αλληλοεπιδρούν αλλά και να επηρεάζονται από το βαθμό «Αφοσίωσης», δηλαδή από την εμπιστοσύνη που μπορεί ακόμη να δείχνεις σε αυτό από το οποίο τώρα αποφασίζεις ν' αποσπαστείς ή να το αλλάξεις.

Στη δική μας περίπτωση, παρά την πολιτική αναξιοπιστία του δικομματισμού, ο κομματισμός λειτουργεί ακόμη σαν «αφοσίωση» και αμβλύνει την ανοικτή κριτική στάση – όχι βέβαια για τη νεολαία που αν η «έξοδος» προβάλλει σα μια λύση, η στάση της κριτικής στην εξουσία αποτελεί τη μοναδική λύση. Σε έναν πληθυσμό που δημογραφικά γερνά και συρρικνώνεται δεν υπάρχουν και πολλά περιθώρια επιλογών για τη συνέχεια και την επιβίωσή μας. Πρέπει να ξαναβρούμε ή να φτιάξουμε από την αρχή την πίστη για το μέλλον μας.

«*Το σπίτι γεμάτο γρίλιες και δυσπιστία / σαν το καλοκοιτάξεις στις σκοτεινές γωνιές*» γράφει ο Σεφέρης στο ποίημα «Piazza San Nicolo». Και στο ίδιο: «*Δεν είναι μεγάλο πράγμα ν' ανεβείς μα είναι πολυ δύσκολο ν' αλλάξεις*».

7/8/2011

Λίγες μέρες στο Όσλο…

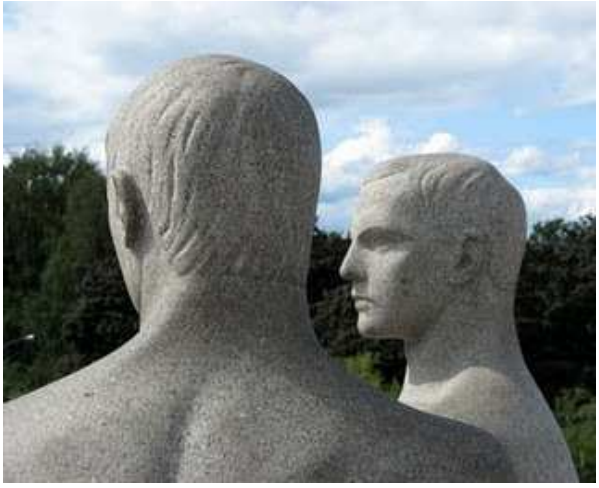

Λεπτομέρεια από γλυπτό του Γκούσταβ Βίγκελαντ

Τρεις εβδομάδες μετά τις τρομοκρατικές επιθέσεις στη Νορβηγία βρέθηκα για λίγες μέρες στο Όσλο. Οι τουρίστες ρωτούν που ήταν το σημείο της έκρηξης και οι Νορβηγοί ευγενικά τους κατευθύνουν «Α! Εκεί... θέλετε να πάτε...». «Εκεί», που παρότι ο χώρος έχει ολόγυρα αποφραχθεί, μπορούσες ακόμη να διακρίνεις τα σπασμένα παράθυρα και να λαθροκοιτάζεις τις καταστροφές στο εσωτερικό, στα ακάλυπτα σημεία του κτηρίου. Λίγες εκατοντάδες μέτρα πιο πέρα, στον Καθεδρικό ναό της πόλης που έγινε η επιμνημόσυνη τελετή για τα θύματα, τα λουλούδια πλημμυρίζουν τον περίβολο, όπως και τα κιγκλιδώματα της περίφραξης.

Οι πολίτες, πηγαίνουν ακόμη και προσθέτουν από ένα φρέσκο τριαντάφυλλο, σα φυσικό μέρος της καθημερινότητάς τους. Κι οι αστυνομικοί εξακολουθούν να μην οπλοφορούν. «Όταν δεν κουβαλάς όπλο, ο κακοποιός το γνωρίζει, δεν θα πυροβολήσει εύκολα και οι φόνοι θα είναι λιγότεροι» μου είπε ένας Νορβηγός. Κι ένας άλλος: «Δεν είναι μόνο το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο που είναι δυνατή η οικονομία μας. Είναι το αλουμίνιο, είναι η αλιεία, είναι πολλοί τομείς, και το κυριότερο ότι εμείς αποφασίζουμε για τις εμπορικές μας συναλλαγές».

Τμήμα από την περίφραξη στο χώρο της έκρηξης.

Βλέποντας μερικά από τα γλυπτά του Γκούσταβ Βίγκελαντ δύσκολο να μην θυμηθείς τη Σκανδιναβική θεωρία περί φυλετικής ανωτερότητας. Ωστόσο από συζητήσεις καταλαβαίνεις ότι πολλοί Νορβηγοί ενώ τιμούν και προβάλλουν τον μεγάλο τους θεατρικό συγγραφέα Ερρίκο Ίψεν, δείχνουν αμήχανοι για τον άλλο μεγάλο τους συγγραφέα αλλά «προδότη» Κνουτ Χάμσουν, που δώρισε το Νόμπελ Λογοτεχνίας (1920) στον υπουργό προπαγάνδας των Ναζί Γκαίμπελς.

Με ένα τριαντάφυλλο στο χέρι στον περίβολο της εκκλησίας.

Το Όσλο είναι μια από τις πρωτεύουσες για τις οποίες ισχύει το κλισέ ότι ο επισκέπτης «αισθάνεται άνθρωπος» με την έννοια ότι κυκλοφορεί σε μια πόλη «φιλική» προς τον πολίτη. Από το συγκοινωνιακό δίκτυο, την καθαριότητα στους δρόμους και την οικολογική ισορροπία μέχρι τις υποδομές για τους ΑΜΕΑ.

Τα πρωτοσέλιδα με ειδήσεις από την εξέλιξη της υπόθεσης.

Όπως και να το δεις, αυτοί οι αυτάρκεις κι ευγενικοί Βορειοευρωπαίοι, που κρατούν ακόμη ζωντανή τη χανσεατική εμπορική παράδοση και φιγουράρουν στην κορυφαία παγκόσμια δεκάδα στη λίστα της Διεθνούς Διαφάνειας (2010), είναι σίγουρα ένα «επικίνδυνο» παράδειγμα στη σημερινή παγκόσμια πολιτικοοικονομική διαφθορά και αταξία. Κρίνοντας από την αποτελεσματικότητά τους στην παραγωγικότητα, την ευημερία της κοινωνίας και τη δημοκρατία αποδεικνύουν ότι έχουν να διδάξουν πολλά για το σεβασμό στον πολίτη κι ένα άλλο ήθος στην πολιτική.

14/8/2011

Το σπίτι της Άννας Φρανκ, κάτι περισσότερο από Μουσείο.

Σήμερα, το σπίτι της Άννας Φρανκ στο Άμστερνταμ είναι κάτι περισσότερο από Μουσείο. Όχι μόνο γιατί ανεβαίνοντας τ' απότομα και στενά σκαλοπάτια προς τη σοφίτα – που έμπαινε το μοναδικό φως – και περνώντας μέσα από τους άδειους χώρους υποβάλλει στη φαντασία την αναπαράσταση του χρονικού της απόκρυψης αλλά και γιατί γνωρίζεις ότι, τελικά, τα φαντάσματα των διακρίσεων και των διώξεων εκείνης της εποχής δεν περιορίστηκαν στην ιστορική τους διάσταση αλλά συνεχίστηκαν και τώρα κλιμακώνονται και στοιχειώνουν πάλι την Ευρώπη. Τα εγκλήματα φυλετικού, ιδεολογικού και θρησκευτικού μίσους και οι κοινωνικοί αποκλεισμοί αναπτύσσονται γεωμετρικά πάνω στο γόνιμο έδαφος της οικονομικής ύφεσης.

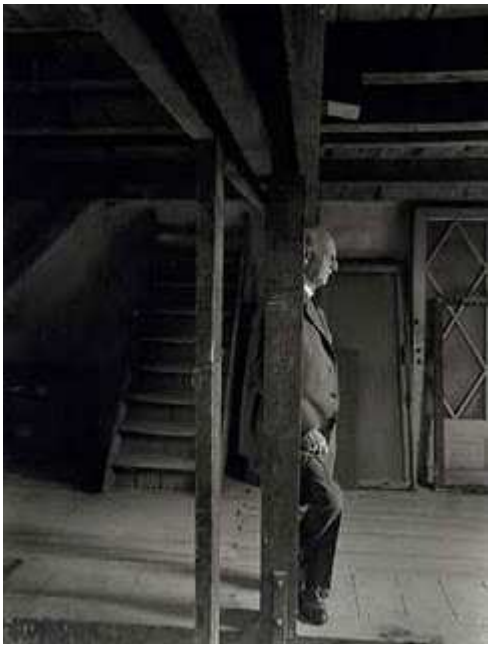

Ο Όττο Φρανκ [Φωτό: Arnold Newman(1960)]

«*Δεν μπορούμε ν' αλλάξουμε πια αυτό που συνέβη. Το μόνο πράγμα που μπορούμε να κάνουμε είναι να μάθουμε από το παρελθόν και ν' αναλογιστούμε τι σημαίνει διάκριση και δίωξη κατά αθώων ανθρώπων. Πιστεύω ότι είναι ευθύνη του καθενός να παλέψει κατά της προκατάληψης*» είχε δηλώσει ο πατέρας της Άννας και μοναδικός επιζήσας, Όττο Φρανκ. Ωστόσο, σήμερα, αυτό το «πνεύμα του κακού» που υποχρέωσε τη μικρή Άννα και τους δικούς της να κρύβονται

επί δύο χρόνια, μέχρις ότου τελικά συλληφθούν από τους Ναζί (4/8/1944), εξακολουθεί να δηλώνει παρόν και να δυναμώνει.

Η Άννα Φρανκ υπήρξε αληθινό πρόσωπο και όχι πλάσμα της τέχνης. Αλλά...
στις σελίδες του ημερολογίου της υπάρχουν πολλά λογοτεχνικά ίχνη που αν τ' ακολουθήσεις σε οδηγούν στην άλλη της διάσταση, τη συμβολική, τη μυθιστορηματική, σε κείνη που γίνεται ο ήρωας του εαυτού της κι εκατομμυρίων άλλων που μοιράστηκαν τότε τη δική της μοίρα. Αλλά και κείνων που αγωνίζονται σήμερα για μια κοινωνία που θα σέβεται και δεν θα καταπατά τ' ανθρώπινα δικαιώματα.

19/8/2011

Οι εντιμότατοι πολιτικοί μας…

Ο Φευγάτος: «*Δεν θα ληφθούν νέα μέτρα, παρά την προαναγγελθείσα αναθεώρηση του ελλείμματος από τη Eurostat.*» (Ο πρωθυπουργός στην Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ, 7/10/2010)

Ο Κυνικός: «*Δεν θα χρειαστούν πρόσθετα μέτρα, αρκεί να εφαρμοστεί το πρόγραμμα.*» (Ο τέως Οικονομικών στην «Ημερησία», 5/6/2011)

Ο Διπλωμάτης: «*Δεν πρέπει να χρειαστούν νέα μέτρα και αν κάνουμε την προσπάθεια να εφαρμόσουμε και στο σκέλος των εσόδων και στο σκέλος των δαπανών όλα όσα έχουμε ψηφίσει στη Βουλή των Ελλήνων δε θα χρειαστούν νέα μέτρα.*» (Ο νυν Οικονομικών στο «Σκάι», Σήμερα)

Και οι τρεις προαναγγέλουν πρόσθετα μέτρα με διαφορετικό – ιδιοσυγκρασιακό; – τρόπο. Ο Διπλωμάτης προσθέτει το ενοχικό «*πρέπει*» στο «*δεν*» του Κυνικού και αλλάζει το πρόσωπο από το ψυχρό γ΄ ενικό σε ένα πιο οικείο και θερμό α΄ πληθυντικό. Ο Φευγάτος αισθάνεται ότι μπορεί να λέει ό,τι θέλει χωρίς συνέπειες ίσως γιατί γενικώς είναι – ήταν πάντα; – «αλλού».

Είναι προφανές ότι οι πολιτικοί μας μες στην αδυναμία και την απροθυμία τους να σκεφθούν και να τολμήσουν αλλά και να παραδεχθούν τα λάθη τους έχουν αναπτύξει ανοσία στην αναξιοπιστία και συμπεριφέρονται σαν όλο αυτό που βιώνουν οι πολίτες να μην τους αφορά. Αλήθεια ποιος τελικά δεν εφαρμόζει το πρόγραμμα ή παίρνει λάθος μέτρα; Και ποιος έμπρακτα αναλαμβάνει τις ευθύνες του για αυτό;

19/8/2011

Το σπιράλ του παραλόγου μες στα άδυτα της ύφεσης…

Ο κ. Βενιζέλος συνέχισε να βαδίζει στο δρόμο του κ. Παπακωνσταντίνου, με την έκτακτη εισφορά, τον φόρο επιτηδεύματος και τώρα με νέα περαίωση και αντικειμενικά κριτήρια – για τα οποία, βέβαια, ο παράγοντας «αναμενόμενη ύφεση 4,5 - 5,3%» δεν θα συνυπολογίζεται στην «αντικειμενική αλήθεια» του τελικού αποτελέσματος της φορολογικής εξίσωσης. Αυτήν την ατέρμονη εισπρακτική διαδικασία την εντάσσει στην πορεία για ένα δίκαιο φορολογικό σύστημα.

Τι σημαίνει όμως στην ουσία; Σημαίνει: «Εφόσον δεν μπορώ σαν κράτος να σας ελέγξω και να αποδώσω τα του Καίσαρος τω Καίσαρι, θα σας θεωρήσω όλους συλλήβδην έναν/μία». Ωστόσο μια τέτοια ισοπεδωτική λογική είναι άδικη διότι ενώ για κάποιους σημαίνει «αμνηστία» για κάποιους άλλους σημαίνει «καταστροφή».

Στο βαθμό που ο ατομικός έλεγχος σέβεται τον φορολογούμενο και κατ' επέκταση την κοινωνία και τη δημοκρατία και αποδίδει δικαιοσύνη – εφόσον βέβαια δεν υπάρχει διαφθορά – στον ίδιο βαθμό τα «αντικειμενικά κριτήρια», οι «κεφαλικοί φόροι» και οι «περαιώσεις» είναι άδικα μέτρα γιατί αποδεικνύουν τη διαφθορά και την αδυναμία του κράτους να λειτουργήσει. Και ειδικά σε αυτήν την καταστροφική περίοδο για την αγορά, που ενώ οι εφορίες θα έπρεπε να ενισχυθούν και να συνεργαστούν με τους φορολογούμενους πολίτες με ορθολογισμό, κατανόηση και αποτελεσματικότητα, στην πραγματικότητα αποδυναμώνονται και κατευθύνονται να δρουν κατασταλτικά και αστυνομικά.

Όμως, αυτό το αυθαίρετο «συλλήβδην» είναι τουλάχιστον κυριολεκτικό; Για τους παροικούντες στην Ιερουσαλήμ η αλήθεια είναι γνωστή. Το πραγματικό πρόβλημα είναι τα ποσά της φοροδιαφυγής και φοροαποφυγής των λίγων. Για τους πολλούς η πραγματική φοροδιαφυγή είναι συγκριτικά ελάχιστη κι εξυπηρετεί – τώρα ούτε αυτό πια – στην επιβίωση της μικρής επιχείρησης και στη μη εξαθλίωση – θέμα χρόνου και αυτό – του μικροεπιχειρηματία και των λίγων – εάν αυτοί υπάρχουν – υπαλλήλων του. Ακόμη και αν αυτή η εμπαθής επέλαση του κράτους έστελνε όλους αυτούς στα συσσίτια του Δήμου, δεν θα' ταν σαν αποτέλεσμα κάτι περισσότερο από μύγα πάνω στον ελέφαντα. Γιατί οι φλέβες του φορολογικού χρυσού που «διαφεύγει» συνήθως παροικούν στο σώμα αυτής της ίδιας της κεντρικής εξουσίας.

Υπάρχει μια πρώτη καλοπροαίρετη ερμηνεία. Ο κ. Βενιζέλος δεν έχει ακόμη αντιληφθεί – υπό την πίεση των καταιγιστικών γεγονότων – ότι με αυτόν τον τρόπο απλώς καταστρέφει τον μικρομεσαίο παραγωγικό ιστό της ελληνικής κοινωνίας σπρώχνοντάς την βαθύτερα σε μια ύφεση χωρίς επιστροφή. Όταν, όμως, συνειδητοποιήσει την κατάσταση θα αλλάξει ύφος και ρότα – ίσως ακόμη και τους φορολογικούς συντελεστές προς τα κάτω.

Η δεύτερη είναι η καχύποπτη ερμηνεία. Ο κ. Βενιζέλος γνωρίζει πολύ καλά τι κάνει γιατί ο πραγματικός στόχος, τον οποίο συνειδητά υπηρετεί, είναι η καταστροφή των μικρομεσαίων. Είναι: (1) η συγκέντρωση των δραστηριοτήτων σε λίγους και κατά προτίμηση ημέτερους που θα παρέχουν προιόντα και υπηρεσίες που η ποιότητά τους θα ελέγχεται αποκλειστικά από τους κανόνες μιας ολιγοπωλιακής αγοράς και (2) η παράταση της χρηματοδότησης και της σπατάλης των ζόμπι κρατικοδίαιτων μηχανισμών εξουσίας και ψηφοφόρων από το αίμα και τις θυσίες των παραγωγικών ατόμων και δραστηριοτήτων που ακόμη δεν έχουν ολοσχερώς καταστραφεί ή αρνούνται την «έξοδο» και δεν μεταναστεύουν.

Η τρίτη είναι μια χαοτική ερμηνεία. Σύμφωνα με αυτήν, η όποια δυνατότητα ελέγχου και κατεύθυνσης των πραγμάτων – παρά τη συνειδητοποίηση τους – έχει πλέον παρέλθει. Το καταδικαστικό χρονοδιάγραμμα της Standard and Poor's για το 2011 είναι πολύ κοντά στην αλήθεια και το «σώζων εαυτώ σωθήτω» – πολιτικά και ατομικά – αφορά πλέον τους πάντες, από τη βάση μέχρι την κορυφή. Κι έτσι πορεύονται και οι κυβερνώντες, μαζί με τους κύκλους και τις κούκλες τους, μέσα σε αυτό το άπατο και ανεξέλεγκτο καθοδικό σπιράλ του παραλόγου. Μες στα άδυτα της ύφεσης.

23/8/2011

Για μια «πολιτική αντεπίθεση» των πολιτών και όχι των πελατών…

Από τη μια ή έρευνα της ΓΣΕΒΕΕ με την αποτύπωση των αδιεξόδων του οικονομικού κλίματος και των εργαζομένων της πραγματικής οικονομίας και από την άλλη η αβάστακτη ελαφρότητα των δηλώσεων του πρωθυπουργού: «*Επιβεβαιώνεται η ορθότητα της στρατηγικής μας, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν αντιμετωπίζουμε μεγάλες δυσκολίες, αλλά έχουμε και πολλές ευκαιρίες πολιτικής αντεπίθεσης, με τις μεγάλες αλλαγές που προωθούμε και που η κοινωνία στηρίζει.*».

Από τη μια το πραγματικό δεδομένο της αγοράς για 1 πρόσληψη κάθε 7 απολύσεις – στην ουσία μιλάμε για 25 απολύσεις την ώρα για το 2011 στον ιδιωτικό τομέα! – και από την άλλη, αντί για «νοικοκύρεμα» και περικοπές, αντί για το δημοσιονομικό ζητούμενο για 1 πρόσληψη κάθε 5 αποχωρήσεις, έρχονται οι αποκαλύψεις για τις ρουσφετολογικές επιδόσεις των υπουργών και η απεγνωσμένη σπουδή της κυβέρνησης ώστε να βρεθούν τρόποι για να θιγούν στο ελάχιστο οι ψηφοφόροι, στο πλαίσιο ενός ενιαίου αλλά ήπιου μισθολογίου που δεν θα χάνει τα πελατειακά του χαρακτηριστικά.

Από τη μια το καμπανάκι δεκάδων επιχειρήσεων για τον κίνδυνο επιπλέον χιλιάδων απολύσεων στο χώρο της εστίασης, λόγω της αύξησης του ΦΠΑ, και από την άλλη η κυβερνητική ανευθυνότητα της μετάθεσης της ευθύνης στις επιλογές των προκατόχων – λες και η αντικατάσταση των προκατόχων δεν σήμαινε, τελικά, και την ουσιαστική παραδοχή των λάθος επιλογών τους.

Αν, όντως, ο πρωθυπουργός πορεύεται με τέτοιες «*μεγάλες αλλαγές*» τότε, στη λογική του, κόμμα και «*κοινωνία*» μάλλον πρέπει να ταυτίζονται. Αλήθεια, πώς εννοεί για το κράτος αυτές τις «*μεγάλες δυσκολίες*», στις οποίες αναφέρεται, όταν σε αναντιστοιχία με τη διαλυτική πτώση του τζίρου της αγοράς, κατά μ.ο. 29,1%, οι κρατικές δαπάνες αυξάνονται – ως ν' αφορούσαν σε άλλη χώρα;

Είναι προφανές ότι, όσο η ύφεση βαθαίνει, το κομματικό κράτος αποκόβεται ολοένα και περισσότερο από την πραγματική κατάσταση της οικονομίας και της κοινωνίας. Η πολιτική φύση του προβλήματος και πιο ειδικά η κομματικοκρατική του βάση αναδεικνύονται όσο ποτέ άλλοτε μετά την μεταπολίτευση. Αλλά δημοκρατία με κομματοκρατία και αναλγησία δεν μπορεί να σταθεί χωρίς ημερομηνία λήξης.

Εκεί, κ. πρωθυπουργέ, πρέπει να γίνει η «*πολιτική αντεπίθεση*» – αλλά πραγματικά και όχι βερμπαλιστικά. Μια «πολιτική αντεπίθεση» των πολιτών και όχι των πελατών…

25/8/2011

Πού είναι φέτος τα νέα σχέδια;

Πού είναι φέτος εκείνη η προωθητική δύναμη του Σεπτεμβρίου; Τα νέα σχέδια! Που ένιωθες να κάνεις μετά τη σύντομη αναζωογόνηση του καλοκαιριού. Ότι κάτι θα είναι καλύτερο σε σχέση με πριν. Ότι θα μπορέσεις να πετύχεις κάτι περισσότερο. Για τα παιδιά σου, για σένα, για την κοινωνία.

Επιστρέφοντας από την ολιγοήμερη διακοπή, ακόμη κι αν δεν το ψάξει η ματιά σου, σου τραβούν την προσοχή τα νέα ενοικιαστήρια στα καταστήματα, το σκυθρωπό βλέμμα της πόλης παντού σ' ακολουθεί. Αισθάνεσαι τον αόρατο τυφώνα που σαρώνει την ψυχολογία της πόλης που όχι μόνο δεν υποβαθμίζεται αλλά καθημερινά ανεβοκατεβαίνει τις κλίμακες. Που έχει καταστείλει τη διάθεση και την έχει συνδέσει στη μηχανική υποστήριξη της οικονομικής κρίσης.

Σε αντίθεση με το τραγούδι, όλα τριγύρω αλλάζουνε αλλά τίποτε το ίδιο δεν μένει. *Αλλά στην ουσία τα πράγματα δεν αλλάζουν. Αλλοιώνονται.* Και τα θετικά επίσης σιγά σιγά μαζί με τα αρνητικά. Το σπίτι, η δουλειά, η μόρφωση, η υγεία, τα βασικά, η αξιοπρέπεια, η ποιότητα μαζί με την ευκολία, την ασυδοσία, την αλαζονεία και τη φτήνεια. Το παρήγορο: αυτό που μένει κι αυτό που έρχεται είναι απρόβλεπτα και ανοικτά σε κάθε ανατροπή.

«Πίσω από τις μάσκες κανένας και τίποτε δεν κρύβεται, παρά μόνον το παιγνίδι του κόσμου» έγραψε ο Κώστας Αξελός στο βιβλίο του «Προς την πλανητική σκέψη». Η σημερινή πραγματικότητα δείχνει στο παιγνίδι της εξουσίας του κόσμου. Που ο ένας παραλογισμός διαδέχεται τον άλλον. Το ένα catch-22 το επόμενο. Στο παιγνίδι της παγκόσμιας εξουσίας για περισσότερη εξουσία σε βάρος του βιοτικού επιπέδου, του πολιτισμού και της ανεξαρτησίας των πολιτών που δείχνει να συνεχίζεται ανεμπόδιστο. *Αν εμείς δεν σταματήσουμε να το παίζουμε. Με την ανοχή και τον καταναλωτισμό μας.* Χωρίς να θεωρούμε σα δεδομένο ότι, σήμερα, δεν μπορούμε να κάνουμε και τα δικά μας νέα σχέδια. Και το δικό μας παιγνίδι!

29/8/2011

Βρετανία: «πρόληψη» της βίας και της τρομοκρατίας με καταπάτηση των ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων;…

"NO MORE HATE": Φωτο από ζωγραφιά παιδιού στον καθεδρικό ναό του Όσλο.

Στη Βρετανία πορείες ακροδεξιών απαγορεύονται και μουσουλμάνοι φοιτητές παρακολουθούνται «προληπτικά». Μετά τα γεγονότα στη Νορβηγία και την ανοικτή *αμφισβήτηση* της πολιτικής της πολυπολιτισμικότητας, η στρατηγική της «πρόληψης» κλιμακώνεται σαν μια αμφιλεγόμενη πολιτική επιλογή, κατά των ιδεολογιών μίσους και της τρομοκρατίας, που θέτει υπό αμφισβήτηση τις ατομικές και πολιτικές ελευθερίες των Βρετανών πολιτών.

Η κυβέρνηση, απαγόρευσε *την πορεία* των ακροδεξιών της οργάνωσης English Defence League (*EDL*) στο προάστιο του Τάουερ Άμλετς που ήταν προγραμματισμένη για το ερχόμενο Σάββατο, 3 του Σεπτέμβρη. Στο Τάουερ Άμλετς του ανατολικού Λονδίνου, στους περίπου 230.000 κατοίκους, οι Ασιάτες και οι Αφρικανοί*υπερβαίνουν* το 46% (32% Πακιστανοί). Την ίδια μέρα είχαν προγραμματίσει αντιφασιστική διαδήλωση οργανώσεις όπως το United East End (*UEE*) και το Unite Against Fascism (*UAF*). Τελικά η απαγόρευση της πορείας, που αποφασίστηκε από την κυβέρνηση μετά από εκκλήσεις των αντιφασιστικών οργανώσεων αλλά και του Δημάρχου του Τάουερ Άμλετς, δεν θα αφορά μόνον την πορεία του Σαββάτου αλλά και «*κάθε πορεία στο Τάουερ Άμλετς και τέσσερα γειτονικά προάστια για τις επόμενες 30 ημέρες*»! – απαγορεύοντας, έτσι, ταυτόχρονα και κάθε αντιφασιστική αντιδιαδήλωση όπως και κάθε πολιτική διαδήλωση – πορεία για οποιοδήποτε άλλο ζήτημα επί ένα μήνα. Ωστόσο παρά την απαγόρευση, το EDL δήλωσε ότι θα πραγματοποιήσει τη διαδήλωση – έστω σαν απλή συγκέντρωση και όχι με τη μορφή πορείας – και με ανάλογο τρόπο φαίνεται ότι θα αντιδράσουν και οι ακτιβιστές των αντιρατσιστικών και αντιφασιστικών οργανώσεων.

Σε χθεσινό του *δημοσίευμα* ο Gaurdian αναφέρει ότι τον τελευταίο μήνα η κυβέρνηση ζητά από το προσωπικό των πανεπιστημίων – περιλαμβάνοντας λέκτορες, ιερείς και θυρωρούς – να παρακολουθούν τους μουσουλμάνους φοιτητές που τους θεωρούν «ευάλωτους» στον κίνδυνο ριζοσπαστικοποίησης και στη συνέχεια να ενημερώνουν την αστυνομία. Τα κριτήρια για να τεθεί...

ένας μουσουλμάνος φοιτητής υπό παρακολούθηση – και μάλιστα χωρίς να το γνωρίζει – είναι: να δείχνει μελαγχολικός, να έχει αποξενωθεί από την οικογένεια του, να υποστηρίζει πολιτικές διαμαρτυρίες, να επισκέπτεται εξτρεμιστικά sites στο διαδίκτυο και να ενσωματώνεται ελάχιστα στην κυρίαρχη θρησκευτική διδασκαλία. Στην ομάδα παρακολούθησης θα συμμετέχει κι ένας αξιωματικός από τη Σκότλαντ Γιάρντ.

Οι λέκτορες και οι φοιτητικοί σύλλογοι αντιδρούν διότι ενώ συμφωνούν με την ανάγκη καταπολέμησης της τρομοκρατίας, διαφωνούν με την καταπάτηση των πολιτικών ελευθεριών των φοιτητών. Και αρνούνται την προσκόμιση τέτοιων προσωπικών δεδομένων εάν δεν υπάρχει σχετικό ένταλμα από τις Αρχές. «*Αισθανόμαστε αποτροπιασμό να μας ζητούν να κατασκοπεύουμε αποτελεσματικά τους μουσουλμάνους συμφοιτητές μας. Το να δίνουμε λεπτομέρειες για έναν φοιτητή που η αστυνομία θεωρεί «ευάλωτο» δεν είναι μόνο ηθικά απεχθές αλλά και αντίθετο με την εμπιστευτική φύση της ποιμαντικής υποστήριξης. Μετά από την άνοδο των ομάδων μίσους όπως το EDL και την πρόσφατη σφαγή στη Νορβηγία, γιατί δεν μας ζητούν να αναφερόμαστε, επίσης, και σε φοιτητές που δείχνουν ένα παράλογο μίσος για το Ισλάμ;*» δήλωσε ο James Haywood, πρόεδρος του συλλόγου των φοιτητών του Κολλεγίου του Goldsmiths.

Ο Gaurdian γράφει ότι η Βρετανική κυβέρνηση εγκαινίασε αυτή τη στρατηγική «πρόληψης» το 2007 και φέτος αποφάσισε να την εστιάσει και στα Πανεπιστήμια κατά του «εφησυχασμού» που πιστεύει ότι επικρατεί σε αυτά. Η κυβέρνηση επικαλείται σαν χαρακτηριστική την *περίπτωση* του 23χρονου Νιγηριανού Ουμάρ Φαρούκ Αμπντούλ Μουταλάμπ – βομβιστή της αποτυχημένης απόπειρας σε αεροσκάφος της Northwest το 2009 – για τον οποίο αποκαλύφθηκε, φέτος τον Γενάρη, ότι σπούδασε σε Πανεπιστήμιο του Λονδίνου. Αναφέρονται – χωρίς να κατονομάζονται – 40 Αγγλικά πανεπιστήμια ως ιδιαίτερου κινδύνου για περιπτώσεις ριζοσπαστικοποίησης.

Δέκα χρόνια μετά την 11/9 ο ισλαμικός εξτρεμισμός όχι μόνο δεν έχει καταπολεμηθεί αλλά αντίθετα έχει αναπτύξει στον αντίποδά του μιαν άλλην ιδεολογία μίσους. Τα δύο άκρα πορεύονται πλέον παράλληλα και πολεμούν όχι στα στρατιωτικά πεδία των μαχών αλλά μέσα στις πόλεις και τις κοινωνίες – εξυπηρετώντας, ακόμη, και επί τω χείρω, σαν άλλοθι για τον περιορισμό των πολιτικών ελευθεριών και των ατομικών δικαιωμάτων των πολιτών.

Στον απόηχο των τελευταίων ταραχών στο Λονδίνο, η Βρετανική κυβέρνηση φοβούμενη ότι μπορεί να χαθεί και πάλι ο έλεγχος αντιμετωπίζει αδιάκριτα όλες τις συνιστώσες του προβλήματος με τον ίδιο κατασταλτικό τρόπο. Όχι, βέβαια, ότι δεν υπάρχει κοινός παρανομαστής στην οικονομική και την πολιτισμική κρίση. Αλλά πώς τελικά αυτό το πρόβλημα αντιμετωπίζεται; Με απαγορεύσεις και χαφιεδισμό; Με το να επιλέγεται, στο όνομα του προστατευτισμού της κοινωνίας, ο απολυταρχισμός; Ή με το να επιλέγεται, στο όνομα της τάξης και της νομιμότητας, η δυσλειτουργία της δημοκρατίας;

Απ' ότι φαίνεται κανείς στην Ευρώπη δεν θέλει να συμπορευθεί με την αποστροφή του *λόγου* του Νορβηγού πρωθυπουργού: «*Θα απαντήσουμε στη βία με περισσότερη δημοκρατία και ανεκτικότητα*».

30/8/2011

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Κάτι σαν ψέμα: Κύκλους κάνει το μυαλό μου…

Έφεδρος εργαζόμενος: ένας άνεργος πολυτελείας σε πολιτική ομηρία;…

Επιβάτες στο τρένο της μεγάλης φυγής…

Εκτός από την ανεξέλεγκτη και την ελεγχόμενη χρεωκοπία υπάρχει και η συνειδητή χρεωκοπία…

Χαμογελάστε, το αύριο θα είναι χειρότερο!

Κάτι σαν ψέμα: Κύκλους κάνει το μυαλό μου…

«Εκ προοιμίου», ήταν προγραμματισμένο οι συνομιλίες με το ΔΝΤ να ολοκληρωθούν στις 5 Σεπτεμβρίου και εφόσον εθεωρείτο ότι εφαρμόζονται τα συμφωνημένα τότε να εκταμιευθεί η επόμενη δόση προς το τέλος του μήνα. Αυτό είχε αναφέρει ο αναπληρωτής Δ/ντής Εξωτερικών Σχέσεων του ΔΝΤ, Ντέιβιντ Χώλευ, σε καθιερωμένη*συνέντευξη τύπου* στις 25 Αυγούστου: «*Η αποστολή για την πέμπτη αξιολόγηση βρίσκεται στην Αθήνα. Αναμένεται να ολοκληρώσει την εργασία της περί τις 5 του Σεπτέμβρη. Αν υποθέσουμε ότι οι συμφωνίες βρίσκονται σε ισχύ, τότε το Εκτελεστικό Συμβούλιο του ΔΝΤ θα μπορούσε να εγκρίνει την εκταμίευση της επόμενης δόσης προς το τέλος του Σεπτέμβρη.*»

Αντίθετα, ο κ. Βενιζέλος δήλωσε χθες *σε συνέντευξή* του ότι «*Η διαδικασία που ακολουθείται είναι μια εκ προοιμίου συμφωνημένη διαδικασία…*» και ότι *«…είχε προγραμματιστεί να ολοκληρωθεί αυτός ο κύκλος και είχε προγραμματιστεί και έχει προγραμματιστεί ο δεύτερος κύκλος να ανοίξει σε δέκα περίπου μέρες, στις 14 Σεπτεμβρίου…*». Με όλο το σεβασμό στη θεσμική θέση του κ. Βενιζέλου αυτή η στάση μου θυμίζει το «Κύκλους κάνει το μυαλό μου» στο τραγούδι «Κάτι σαν ψέμα».

Είναι ολοφάνερο ότι, ανεξαρτήτως δηλώσεων, αυτό που συνέβη χθες ήταν εκτός προγράμματος. Φαίνεται, επίσης, λογικό, ότι από τη στιγμή που διαπιστώθηκαν οι γνωστές καθυστερήσεις στις διαρθρωτικές αλλαγές, οι μεγάλες αριθμητικές αποκλίσεις από τους στόχους αλλά και η διαφορετική εκτίμηση για τη δυναμική του ελλείμματος και τις αιτίες του, να θεωρήθηκε η προσωρινή αναστολή της διαδικασίας προτιμότερη από το αρνητικό πρόσημο έτσι ώστε να δοθεί χρόνος για διαβουλεύσεις και σε ευρωπαϊκό κεντρικό επίπεδο. «*Δηλαδή πόσο πάει* (το έλλειμμα), *8%;*» ρώτησαν τον κ. Βενιζέλο και εκείνος απάντησε «*Αυτό θα το δούμε στις 14-15 του μηνός.*»

Στην επίσημη ανακοίνωση της τρόικα αναφέρεται ότι η αποστολή «*αναχώρησε προσωρινά από την Αθήνα προκειμένου να επιτρέψει στις ελληνικές αρχές να ολοκληρώσουν, μεταξύ άλλων, το τεχνικό κομμάτι των εργασιών που αφορούν στον προϋπολογισμό του 2012 και στις δομικές μεταρρυθμίσεις που στόχο έχουν την ενίσχυση της ανάπτυξης. Η αποστολή εκτιμά ότι θα επιστρέψει στην Αθήνα στα μέσα Σεπτεμβρίου, οπόταν και αναμένεται να έχουν ολοκληρώσει οι ελληνικές αρχές το τεχνικό κομμάτι των εργασιών, για να συνεχιστούν οι συζητήσεις των πολιτικών που απαιτούνται προκειμένου να ολοκληρωθεί η αξιολόγηση.*» Ο κ. Βενιζέλος είχε ήδη δηλώσει ότι «*Οι δέκα μέρες που μεσολαβούν είναι απολύτως χρήσιμες και για μας και για την Τρόικα προκειμένου σε τεχνικό επίπεδο να γίνει η επεξεργασία των αριθμών και να καταρτιστούν οι πίνακες…*».

Δύσκολο να πιστέψει κανείς ότι ένα δεκαήμερο μαγειρέματος αριθμών, προσδοκιών και νέων υποσχέσεων θα είναι, τελικά, αρκετό για ν' αλλάξει και πάλι την εικόνα. Η τρόικα θα ζυγίσει

πάλι τα συμφέροντα των δανειστών με το βαθμό αποτυχίας του προγράμματος στην Ελλάδα και θα αποφασίσει. Όσο για μας, θα συνεχίσουμε να κωφεύουμε και να χανόμαστε μες στον τενεκεδένιο στόμφο; Για μία ακόμη φορά, η πολιτική σκοπιμότητα και η επικοινωνιακή τακτική συνεχίζουν ν' αξιολογούνται πιο σημαντικές απ' την αλήθεια.

Το κερασάκι στην τούρτα της πολιτικής αναξιοπιστίας το γευτήκαμε με την παραίτηση-αποπομπή της επικεφαλής του γραφείου Προϋπολογισμού, κυρίας Μπαλφούσια, η οποία εισέπραξε σε ένα απόγευμα - και με το παραπάνω - το κριτικό μένος που έπρεπε στη θέση της να εισπράττει η τρόικα εδώ και ενάμιση χρόνο. Αλλά οι Έλληνες πολιτικοί είναι πάντα παραγωγικοί στον παραλογισμό.

Μετά το «ό,τι νόμιμο και ηθικό» η νέα κατάκτηση είναι ότι *για να θεωρηθεί κάτι έγκυρο δεν αρκεί να είναι επιστημονικά ορθό αλλά θα πρέπει να είναι και πολιτικά σύμφωνο.* Τα εύλογα συμπεράσματα, ακόμη κι αν στηρίζονται σε πραγματικά δεδομένα, δεν είναι κατ' ανάγκην και αποδεκτά. Ακόμη κι αν στη θέση του κριτή βρίσκεται ένας πανεπιστημιακός δάσκαλος και μάλιστα με διαφορετικό ακαδημαϊκό αντικείμενο από εκείνο που σχετίζεται με το υπό θεώρηση θέμα…

3/9/2011

Έφεδρος εργαζόμενος: ένας άνεργος πολυτελείας σε πολιτική ομηρία;…

Κάποιοι, με βάση τη λογική και την εμπειρία τους μπορούν να ισχυριστούν ότι οι κυβερνητικοί «*δεν θα τολμήσουν να τα βάλουν με την εκλογική τους πελατεία. Ότι δεν πρόκειται να αυτοκτονήσουν πολιτικά. Ότι θα μείνουν στα λόγια, για να πάρουν τη δόση, και στην πράξη θα συνεχίσουν το πλιάτσικο στ' απομεινάρια του ιδιωτικού τομέα. Ότι οι Ευρωπαίοι και οι Τροικανοί μπορεί να γαυγίζουν αλλά τελικά δεν δαγκώνουν αφού κι έτσι κερδίζουν. Απλώς πρέπει κι αυτοί κάπως να κατευνάζουν τις δικές τους εκλογικές πελατείες…*»

Κάποιοι άλλοι, με βάση τον βαθμό της υποψίας ή και της καχυποψίας τους μπορούν να ισχυριστούν ότι αντίθετα οι κυβερνητικοί «*θα τολμήσουν γιατί δεν τους νοιάζει πλέον το πολιτικό τους μέλλον. Ότι οι περισσότεροι ή έστω οι βασικοί από αυτούς τα έχουν ήδη οικονομήσει. Αλλά και ότι ακόμη κι αν προκληθεί τέτοια κοινωνική αναταραχή ώστε οι ξένοι να τραβήξουν ξαφνικά το χάλι, πάλι κάποιοι από αυτούς θα έχουν να εισπράττουν δις...*»

Και κάποιοι άλλοι, ακόμη πιο ακραίοι, θα μπορούσαν να ισχυριστούν ότι οι κυβερνητικοί «*και θα τολμήσουν και τα θέλουν όλα. Και το χρήμα και την εξουσία. Ειδικά σε αυτήν τη φάση που πάνω στο πουλώντας γη και ύδωρ για ένα κομμάτι ψωμί ρέει και άφθονο το μέλι. Εξάλλου οι 212,000+ έφεδροι της κρατικής εργασίας θα μπορούσαν να μην χρησιμεύσουν μόνο σαν ένα 40+% μισθολογικής εξοικονόμησης αλλά και σαν ένα νέο προνομιακό στρατόπεδο εκατοντάδων χιλιάδων πολιτικών ομήρων. Άρα η εκλογική πελατεία να μην χαθεί. Αντίθετα η εργασιακή εφεδρεία να είναι (αν τελικά συμβεί) και μια νέα χρυσή πελατειακή εφεδρεία δόκιμων εργαζομένων – στην ουσία ανέργων πολυτελείας – και πολύ πιο σίγουρη από πριν.*»

Και, βέβαια, πάντα υπάρχουν οι πιο καλόπιστοι που λένε *«άσε, θα δούμε…»*. Αλλά αυτό το *«θα δούμε»* είναι και η απόδειξη του βασικού μας προβλήματος. Η απόδειξη της έλλειψης εμπιστοσύνης του μέσου πολίτη και της αναξιοπιστίας του κυρίαρχου πολιτικού λόγου. Που οδηγεί στο γεγονός ότι όλοι, εντός κι εκτός, διαμορφώνουν τη συμπεριφορά τους – τους τελευταίους 16 μήνες – απέναντι σε αυτήν την αβεβαιότητα.

7/9/2011

Επιβάτες στο τρένο της μεγάλης φυγής…

Εδώ δεν είναι Νιγηρία ώστε να κυνηγηθούν πολιτικοί για παράνομες δοσοληψίες με τη Siemens. Εδώ δεν είναι Ισλανδία, Ουκρανία, Ουγγαρία για να κυνηγηθούν πρωθυπουργοί για ζημιογόνες πολιτικές. Εδώ είναι Ελλάδα και οι πολιτικοί ενεργούν με την πεποίθηση ότι όλα επιτρέπονται χωρίς να λογοδοτούν. Για την αναξιοπιστία των προεκλογικών λόγων και τις αποτυχίες των μετεκλογικών προγραμμάτων. Για το μαγείρεμα των στατιστικών στοιχείων. Για τους αναποτελεσματικούς πειραματισμούς που ανακυκλώνονται κάθε τόσο με την αυταρχική επιβολή μέτρων που σπρώχνουν την κοινωνία και τα άτομα βαθύτερα στην ύφεση και την απόγνωση. Για όλα αυτά, εδώ, οι ευθύνες δεν έχουν ονοματεπώνυμο, δεν έχουν τιμωρία, δεν έχουν παραδοχή κι αναθεώρηση των λαθών.

Το βάρος του κόστους εκτονώνεται απευθείας στον κρόταφο της κοινωνίας με το όπλο του τακτικού ή έκτακτου νόμου – κι αν άδικου, τότε «πολεμικά» αναγκαίου. Σε έναν «πόλεμο» στον οποίο τα πιο αδύναμα κοινωνικά στρώματα αποτελούν διαρκώς τη σταθερή και αμετάβλητη παράπλευρη απώλεια. Σε έναν «πόλεμο» που συμπυκνώνεται στην αγωνιώδη προσπάθεια της κυβέρνησης να κρατήσει τα πελατειακά της ερείσματα σε ένα κράτος που θα' πρεπε ήδη να έχει σαρωθεί συθέμελα. Το τρένο μοιάζει να τρέχει χωρίς οδηγό και φρένα πάνω στις ίδιες γραμμές.

Αλλά μπορούν, πράγματι, οι πολιτικοί μας, να πιστεύουν ότι η ατιμωρησία μπορεί εσαεί να συνεχίζεται – κι ας τους δίνει αυτό το δικαίωμα μονάχα η μέθη της αρχομανίας; Μπορούν, πράγματι, να κυβερνούν υπό την απειλή διεθνών τελεσιγράφων και εγχώριων παραποιήσεων και εκβιασμών; Όταν μάλιστα τα γεγονότα τους διαψεύδουν; Με το χρέος να μεγαλώνει, το έλλειμμα να παραμένει σταθερό και με δυσμενέστερη δυναμική παρά τις περικοπές και τις θυσίες, την αγορά να παραλύει και την κοινωνία να βράζει περιμένοντας μιαν ασήμαντη αφορμή για να εκτινάξει το καπάκι;

Το τρένο με το οποίο η χώρα παλεύει να ξεφύγει από το αδιέξοδο, που αυτοί οι πολιτικοί την οδήγησαν, μοιάζει να τρέχει χωρίς μηχανή. Αυτοί οι ίδιοι, συνεχίζουν αμετανόητοι την κατάληψή του, με βίαιο τρόπο, χωρίς να αντιλαμβάνονται ή χωρίς να τους απασχολεί το γεγονός ότι σε αυτό το τρένο, σε αυτό το ξέφρενο ταξίδι της χώρας προς τη διέξοδο ή την καταστροφή που θυμίζει την ταινία «Το τρένο της μεγάλης φυγής», είμαστε όλοι επιβάτες…

16/9/2011

Εκτός από την ανεξέλεγκτη και την ελεγχόμενη χρεωκοπία υπάρχει και η συνειδητή χρεωκοπία…

Αν θέλουμε πραγματικά να κάνουμε το άλμα πάνω απ' το γκρεμό, δεν γίνεται ούτε βηματίζοντας στον αέρα, ούτε κοιτάζοντας συνέχεια προς τα πίσω και προς τα κάτω. Και κανείς Μωυσής δεν αναμένεται να μας ανοίξει τη θάλασσα για να περάσουμε απέναντι. Είμαστε μόνοι μας σε αυτόν τον πόλεμο και μπροστά στο χάσμα.

Αυτός που δεν κόβει απόδειξη… Αυτός που δεν την απαιτεί… Αυτός που θα μπορούσε να πιεστεί και να πειστεί να πληρώσει και δεν πληρώνει… Αυτός που υποχρεώνεται και εκβιάζεται να πληρώνει από το υστέρημά του… Αυτός που δεν αντέχει και αυτοκτονεί… Αυτός που μένει αβοήθητος και απελπισμένος… Αυτός που συνεχίζει να προσθέτει φόρους και ταυτόχρονα να προσλαμβάνει και να διορίζει… Αυτός που αποδέχεται τη δική του διάσωση στη θέση του χαμού του άλλου… Αυτός που θέλει να κερδίσει από την καταστροφή του άλλου…

Όλοι πρωταγωνιστές στην ίδια ταινία καταστροφής, όλοι πρωταγωνιστές σε μια πορεία αδράνειας, δείχνοντας αδύναμοι να αντιδράσουν ή που τελικά δεν φοβούνται για την επόμενη ημέρα. Είτε γιατί έχουν συνηθίσει στην ιδέα ότι αυτή δεν μπορεί πλέον να αποτραπεί είτε γιατί ερμηνεύοντας το «τώρα» και την προοπτική του, καταλήγουν ότι αυτό το «μετά» δεν θα είναι για αυτούς και τόσο χειρότερο – αν όχι καλύτερο.

Μια ιδιότυπη λαγνεία της καταστροφής, μια αίσθηση ότι μια χώρα ολόκληρη σκέφτεται κι ενεργεί, πορεύεται underground, με αποφασιστικότητα και εμμονή προς την ολοκλήρωση μιας ακόμη καταστροφής στη σύγχρονη ιστορία της. Και όπως ένας συνειδητοποιημένος βομβιστής αυτοκτονίας δεν φοβάται το τέλος αλλά αντίθετα βλέπει σε αυτό έναν ιερό σκοπό, έτσι και η κοινωνία μας δεν φοβάται την αυτο-έκρηξή της αλλά επιπλέον την φαντάζεται σαν ένα μέσο λύτρωσης και σωτηρίας.

Αν όμως αυτός ο μηδενισμός έχει βάση, τότε η κατάσταση μοιάζει σα να' χει ζωστεί η χώρα εκρηκτικά και να περιφέρει την απειλή της έκρηξής της σα τη μόνη διέξοδο στο αδιέξοδό της. Σαν η συλλογική συνείδηση να έχει αποδεχθεί την επικείμενη καταστροφή και στο εξής να λειτουργεί με το «σώζων εαυτώ σωθήτω», με το «ό,τι αρπάξουμε» μέχρι τότε – ή και μετά – και «όπως».

Αλλά μόνο η έμπρακτη αυτοκριτική, η συλλογική προσπάθεια με δικαιοσύνη και αλληλεγγύη μπορούν να δώσουν ελπίδα και να κάνουν τη δοκιμασία πιο ανθρώπινη. Να αποκαταστήσουν μέσα μας τη χαμένη αξιοπρέπεια και να επαναφέρουν την αξιοπιστία στη σχέση μας με την Ευρώπη και τον υπόλοιπο κόσμο. *Γιατί για μας τους Έλληνες, το θέμα εκτός από οικονομικό και πολιτικό, είναι και κάτι περισσότερο και πιο πρακτικό: είναι και θέμα ψυχολογίας, διάθεσης και νοοτροπίας.*

18/9/2011

Χαμογελάστε, το αύριο θα είναι χειρότερο!

Σε λίγο, οι υπεύθυνοι της πολιτικής ηγεσίας, θα κληθούν από το λαό να πείσουν ότι, τα δύο τελευταία χρόνια, δεν οδηγούσαν συνειδητά τη χώρα στη χρεωκοπία.

Ότι δεν την «οργάνωσαν» και δεν στοιχημάτισαν σε αυτήν. Θα χρειαστεί να εξηγήσουν γιατί παρότι «γνώριζαν» και «συζητούσαν», ταυτόχρονα παραπληροφορούσαν και αρνιόντουσαν, αρχικά, τις εναλλακτικές πηγές χρηματοδότησης και στη συνέχεια, την πιο έγκαιρη – και άρα λιγότερη επώδυνη – «εκκαθάριση» της κατάστασης.

Να πείσουν ότι η αναξιοπιστία, οι παραλείψεις και ο αυταρχισμός ήταν απλά άδολες ανοησίες και ανεπάρκειες και δεν εξυπηρετούσαν μικροκομματικά και προσωπικά οφέλη. Ότι οι θυσίες που ήδη ξεκίνησαν και θα κλιμακωθούν στην κοινωνία και την πραγματική οικονομία ήταν όντως χρήσιμες και αναπόφευκτες.

Να δικαιολογήσουν την αδράνεια που επέδειξαν, ιδιαίτερα τους τελευταίους μήνες, αφήνοντας αυτή την αδιέξοδη πραγματικότητα στην τύχη της, η οποία ήταν, έτσι, φυσικό να πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο.

Διότι, τελικά, μπορεί να μην ίσχυε εξαρχής ο νόμος του Μέρφι «Αν κάτι μπορεί να πάει στραβά, θα πάει», αλλά σίγουρα τώρα, ισχύει η γενική του φιλοσοφία που συνοψίζεται στο «Χαμογελάστε, το αύριο θα είναι χειρότερο»…

24/9/2011

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Σκότωσε τον πολιτικό πελάτη που έχεις μέσα σου…

Ο φόβος πριν την επόμενη δόση…

Πόσο ελάχιστα είμαστε πραγματικοί...

Δεν είναι η επόμενη μέρα αλλά μια επόμενη εποχή...

Απότυχε Ξανά, Απότυχε Καλύτερα!

Οι παλιοί και νέοι πόλοι της κοινωνικής σύγκρουσης

Σκότωσε τον πολιτικό πελάτη που έχεις μέσα σου…

Η τρόικα παρά την κυβερνητική απραξία και μπροστά στον εκβιαστικό κίνδυνο του Ευρωπαϊκού ντόμινο, πολύ πιθανό να ενδώσει και πάλι στην πολιτική αντίσταση της κυβέρνησης και να συμβιβαστεί με το αντιμεταρρυθμιστικό κίνημα, του οποίου ηγείται η κομματική ψυχή του πασοκ και οι προστατευόμενοι – κάτω από τις φτερούγες της – συνδικαλιστές, διορισμένοι και παντοειδείς κρατικοδίαιτοι υποστηρικτές και διαπλεκόμενοι.

Το μέτωπο της αντιμεταρρύθμισης μοιάζει αραγές και αποφασισμένο να καταναλώνει την οικονομική βοήθεια πρώτα και κύρια για τις «διαιτολογικές» ανάγκες του κράτους και μετά για τις πραγματικές ανάγκες της χώρας που οι πολίτες της έχουν κι αυτοί παγιδευτεί στο νοσηρό παιγνίδι της εξουσίας από φόβο μη χάσουν αυτά που, όμως, ούτως ή άλλως κάποτε θα χάνονταν αφού ποτέ δεν ήταν βάσιμα, στέρεα και αληθινά για να συνέχιζαν να υπάρχουν.

Όταν η συνειδητοποίηση της αυταπάτης από ατομική επώδυνη εμπειρία μετασχηματιστεί σε κοινωνικό ρεύμα τότε θα καταλάβουμε ότι μόνον εκείνοι οι Έλληνες που δεν συμμετείχαν στην καθιστική ευδαιμονία των τελευταίων ετών, αλλά αντίθετα αγωνίστηκαν αθόρυβα στο κοινωνικοοικονομικό και πολιτιστικό περιθώριο, για αυτά που σήμερα προβάλλονται σα στόχοι πολιτικής και νοοτροπίας, θα μπορούσαν να είναι αξιόπιστοι συνομιλητές για το παρόν και ικανοί σχεδιαστές για το μέλλον αυτής της χώρας.

Αυτό άλλωστε συνιστά σήμερα το ζητούμενο και ταυτόχρονα την ανατρεπτική ουτοπία. Να ηγηθούν της Ελλάδας τέτοιοι Έλληνες. Μέχρι τότε κάποιοι θα προστάζουν αναξιόπιστους ηγετίσκους «*εφαρμόστε… εφαρμόστε… εφαρμόστε*», οι αποδέκτες του μηνύματος και η πελατεία τους θα κάνουν δήθεν ότι άκουσαν και ότι προσπαθούν και κάποιοι εξωσυστημικοί και πραγματικά αδύναμοι θα καταστρέφονται χωρίς να φταίνε σε τίποτε και χωρίς καμιά ένδειξη αλληλεγγύης από τους υπόλοιπους.

Παλαιότερα τέτοιους δυσεπίλυτους κοινωνικοοικονομικούς γόρδιους δεσμούς, τους έκοβε η στρατιωτική βία. Αλλά σήμερα οι «στρατηγοί» φορούν πολιτικά και ούτε απαραίτητα κοστούμια. Κάθονται μπροστά σε υπολογιστές και δοκιμάζουν ειδικά προγράμματα και στατιστικά μοντέλα. Αραιά και που θρονιάζονται σαν το Δαρείο, παρακολουθούν και ανανεώνουν τις βάσεις δεδομένων. Στην οθόνη τους οι σημερινοί μας «ηγέτες» αποτελούν έναν άδειο και χωρίς όνομα φάκελο.

Κανείς από αυτούς τους «ηγέτες» δεν μπορεί να θεωρηθεί αξιόπιστος και ικανός διαπραγματευτής για να διεκδικήσει μια πραγματικά – και όχι εικονικά – αξιόλογη θέση για την Ελλάδα σε μια τόσο πολύπλοκη και ανταγωνιστική σύγχρονη παγκόσμια σκακιέρα. Διότι οι πρωταγωνιστές των παγκόσμιων εξελίξεων γνωρίζουν τα πραγματικά τους βιογραφικά, τις πραγματικές τους δυνατότητες και τα πραγματικά τους «πόθεν έσχες». Τους έχουν ήδη κατατάξει, τους κρατούν στο χέρι και τους ελέγχουν.

Η Μέρκελ δεν δήλωσε τυχαία στη συνέντευξή της στη ΝΕΤ «*Εκφράζω το σεβασμό μου στους πολλούς ανθρώπους στην Ελλάδα, οι οποίοι χωρίς να έχουν καμία ανάμειξη στο μεγάλο χρέος βρίσκονται τη στιγμή αυτή αντιμέτωποι με πάρα πολύ δύσκολους καιρούς*». Ούτε βέβαια το είπε για …τον κ. Πάγκαλο! Το είπε για να στείλει το μήνυμα στους Έλληνες ότι οι διαμορφωτές των εξελίξεων γνωρίζουν με ακτινολογική ακρίβεια τους «ηγέτες» μας.

Αλλά το ζητούμενο είναι αυτοί «*οι πολλοί άνθρωποι στην Ελλάδα*» να καταλάβουν τους όρους του παιγνιδιού και όχι μόνον οι αναξιοπαθούντες από αυτούς να βιώνουν τις αρνητικές συνέπειες της προσαρμογής στην πραγματικότητα. Να προσπαθήσουν πραγματικά να αλλάξουν σελίδα τόσο στην ηγεσία όσο και στον εαυτό τους. Μα μην δώσουν την ευκαιρία στους ξένους να υποκαταστήσουν τους Έλληνες ηγετίσκους, αλλά αντίθετα, να δώσουν αυτήν την ευκαιρία στους ίδιους, τη χώρα και την Ευρωπαϊκή της θέση.

Με δυο λόγια το θέμα είναι να απαρνηθούμε τον πολιτικό πελάτη που έχουμε μέσα μας και να προχωρήσουμε με στηρίγματα την αξιοκρατία και την αλληλεγγύη…

1/10/2011

Ο φόβος πριν την επόμενη δόση…

Από τότε που ξεκινήσαμε το ταξίδι ούτε μια φορά δεν καταφέραμε να φτάσουμε σε κάποιο σταθμό. Πήραμε χαλασμένο τρένο; Πήραμε λάθος τρένο; Ή μήπως το τρένο είχε ήδη φύγει όταν εξαρχής φτάναμε στην αποβάθρα; Οι απαντήσεις για τους απογόνους.

Για μας τα γεγονότα που μαρτυρούν ότι για πολλοστή φορά, παρά τις περικοπές και τους φόρους, η προσπάθεια παραμένει εκτός στόχων.

Για μας ο παραλογισμός ενός κράτους που ενώ μπαίνει μέσα διαρκώς την ίδια στιγμή δεν μπορεί να ελαττώσει το προσωπικό του ούτε να πάρει από αυτούς που του χρωστούν ή από αυτούς που θα μπορούσε να πάρει.

Για μας το αδιέξοδο καθώς αυτοί που μέχρι τώρα συνέβαλλαν στην...
προσπάθεια έχουν ήδη αποδυναμωθεί οικονομικά και δεν μπορούν πια να συμβάλλουν ουσιαστικά ούτε στους επιπλέον φόρους ούτε στην αναθέρμανση της παγωμένης αγοράς.

Για το κράτος η αναμονή της επόμενης δόσης. Παρότι έχει πλέον τεκμηριωθεί ότι ο φαύλος κύκλος δανεισμός – λιτότητα – ύφεση δεν οδηγεί ούτε σε βιώσιμη διαχείριση ούτε σε ανάκαμψη αλλά αντίθετα απομακρύνει ολοένα και περισσότερο από τους στόχους και συγκαλύπτει τις αιτίες:

(α) Την προβληματική υποδομή της κοινωνίας (νόμοι, πολιτική βούληση, νοοτροπία) που απορρίπτει ως ξένο σώμα κάθε μεταρρύθμιση (μικρότερο κράτος, άνοιγμα επαγγελμάτων, διαφάνεια, αξιοκρατία, διεύρυνση φορολογικής βάσης).

(β) Την πίεση των δανειστών να εφαρμοστούν ανεφάρμοστα προγράμματα σε αυτές τις κοινωνικές συνθήκες και σε ασφυκτικά χρονικά πλαίσια.

Για την χώρα ο φόβος πριν την επόμενη δόση ότι η επιχείρηση «διάσωση» θα κλείσει άδοξα και καταστροφικά. Ότι στη θέση της θα ανοίξει μια περιπέτεια που όμως μπορεί να χρειάζεται ώστε η χώρα να αποκολληθεί από τον ομφάλιο λώρο της μεταπολίτευσης και να «ενηλικιωθεί» με τον δικό της τρόπο.

Για τους δανειστές η μεταστροφή προς την ιδέα ότι το πειραματόζωο «Ελλάς» έχει πλέον περισσότερα να προσφέρει στο χρηματοπιστωτικό σύστημα ως παράδειγμα αποτυχίας παρά ως πρότυπο διάσωσης.

Πιο κοντινή λοιπόν τώρα από ποτέ η προοπτική να αρχίσουμε να τρέχουμε μόνοι μας ή ακόμη χειρότερα με τους δανειστές στην πλάτη για να φτάσουμε σε κάποιον απ' τους σταθμούς που θα' πρεπε ήδη να είχαμε φτάσει; Γίνεται απλά να κατέβουμε από το τρένο και να μάθουμε να ζούμε χωρίς αυτό; Μια συζήτηση που δεν έγινε. Ένα ερώτημα που θα' πρεπε να είχε απαντηθεί πριν επιχειρηθεί το οποιοδήποτε ταξίδι.

Πάντως την προοπτική «Ινδία» θέλουμε να την αποφύγουμε τόσο εμείς όσο και οι δανειστές. Εμείς για να μην παίρνουμε, αύριο, μισθούς πείνας κι εκείνοι για να μην μας θεωρούν, τώρα, ιερές αγελάδες οι δικοί τους ψηφοφόροι και φορολογούμενοι…

4/10/2011

Πόσο ελάχιστα είμαστε πραγματικοί...

Τρεις δελφίνοιμόλιςοσμίστηκαν την αδυναμία στα λόγια του πρωθυπουργού «*δεν μπορώ να εγγυηθώ σε όλους μια άμεση λύση, μια καλύτερη ζωή σήμερα*» και παρά τη διευκρίνισή του «*ούτε διαμαρτύρομαι, ούτε εγκαταλείπω*» έσπευσαν να μας υπενθυμίσουν με κείμενο-συρραφή των απόψεων τους ότι είναι παρόντες.

Αλλά πού παρόντες; Σε μια κυβέρνηση ήδη αποδυναμωμένη και διαλυόμενη ως πολιτικό κόμμα και αναξιόπιστη ως διαχειριστική δύναμη για την τρόικα; Που ούτως ή άλλως, δηλαδή, δεν μπορεί πλέον να λειτουργήσει ως ικανός πολιτικός φορέας για μια βιώσιμη λύση για την χώρα;

Μου θύμισαν τον αντιπρόεδρο της κυβέρνησης όταν πριν τέσσερα χρόνια είχε δηλώσει κι εκείνος παρών στο Ζάππειο για το κόμμα του – βέβαια με πιο άμεσο και ειλικρινή τρόπο. Ο ίδιος σήμερα χαρακτήρισε το κείμενο έναν «*πολύ καλό οιωνό για την κρίσιμη εβδομάδα που αρχίζει, κατά τη διάρκεια της οποίας κρίνονται πολλά, ίσως όλα*». Και οι τέσσερεις, λοιπόν, δελφίνοι έδειξαν τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνονται στο κόμμα τους την αλληλεγγύη – γιατί στην κοινωνία το έχουν ήδη δείξει.

Στο κείμενο τους οι τρεις υπουργοί της κυβέρνησης προσπαθούν να «αποκαθαρθούν» από τον πελατειακό και συντεχνιακό τρόπο με τον οποίον ασκούσαν την πολιτική τις τελευταίες δεκαετίες χρησιμοποιώντας ανώδυνα λεκτικά σχήματα του τύπου «ανεχτήκαμε, ευνοήσαμε,… τελειώσαμε!». Αλλά σήμερα που τα πολιτικά τους παιδιά μεγάλωσαν κι εδραίωσαν στην κοινωνία τις ανομίες και τις ανηθικότητες των γονέων – και με τα καμώματά τους γελοιοποιούν πλέον τους ίδιους – υποχρεώνονται να τα δαιμονοποιούν και να τα αποκαλούν αντιπάλους.

Αν πράγματι δεν ήθελαν την ανομία της εκλογικής τους πελατείας τότε ας τους έλεγαν την αλήθεια και τι ακριβώς ήθελαν κι έπρεπε να γίνει πριν τις εκλογές. Ή ας προκήρυσσαν νέες εκλογές την κατάλληλη στιγμή. Και τότε θα είχαν επίσημα τη δημοκρατική νομιμοποίηση, που σήμερα τους λείπει, για να προχωρήσουν τις μεταρρυθμίσεις. Αλλά αν τους έλεγαν την αλήθεια θα έχαναν τις εκλογές. Και αντί να έγραφαν σήμερα σαν τιμητές θα συμπαραστεκόντουσαν στους απεργούς. Το έκαναν δεκαετίες, θα το έκαναν και τώρα. Είναι παντελώς υποκριτές και αναξιόπιστοι.

Ούτε καταλαβαίνουν ότι ζητώντας τώρα τη σύμπραξη ανεξάρτητων πολιτών, τους οποίους ταλαιπωρούσαν επί χρόνια, ομολογούν για ακόμη μια φορά την αδυναμία και την έλλειψη πολιτικού θάρρους να συγκρουστούν με τον εαυτό τους έστω και τώρα. Περιορίζονται στο εύκολο. Να καλλιεργούν το μίσος ανάμεσα στις κοινωνικές και επαγγελματικές ομάδες σαν

αντίδοτο στη σκληρότητα και τον αυταρχισμό μιας πολιτικής που δεν έχουν το πολιτικό ήθος και ανάστημα να εφαρμόσουν με δίκαιο και αναλογικό τρόπο στην κοινωνία.

Πώς αλήθεια τιμωρήθηκαν οι δικές τους «*προσοδοφόρες συμφωνίες*», ώστε να έχουν, σήμερα, το δικαίωμα να ομιλούν εκείνοι για ανομία και ατιμωρησία; Όταν ισχυρίζονται ότι «*η αυτογνωσία και η αυτοκριτική είναι αναγκαία, αλλά όχι ικανή προϋπόθεση*» ποιος περιμένουν να πιστέψει έστω και μία τους λέξη; Πάντως αδικούν τα πολιτικά τους παιδιά όταν ισχυρίζονται ότι εκείνα φταίνε για «*την οικονομική καταστροφή του εμπορίου στο κέντρο της Αθήνας*». Οι πολίτες γνωρίζουν ότι η οικονομική ύφεση και το παρεμπόριο είναι οι υπεύθυνοι συνεργικοί παράγοντες.

Μονάχα σε ένα σημείο έχουν δίκηο. Ότι τώρα ήρθε «*η ώρα της πληρωμής*». Αλλά πρώτιστα για κείνους. Δεν θα «*βουλιάξουμε όλοι μαζί*» επειδή αυτοί βουλιάζουν. Και για να σωθεί η κοινωνία, αυτό το πολιτικό σύστημα, που αυτοί έστησαν και συντήρησαν, πρέπει να βουλιάξει. Δεν είμαστε, όμως, όλοι εξαρτήματά του για να βουλιάξουμε μαζί του.

Αλλά με τέτοιες ιδέες ωρίμασαν πολιτικά οι τρεις πολιτικοί μας. Με τέτοιες αντιλήψεις: κόμμα = κράτος = κοινωνία. Με αυτήν την εμμονή για την οποία τώρα κρίνουν τα παιδιά τους: «*όλα είναι δικά μας*». Αυτό βγαίνει στο κείμενο τους κι ας είναι μια προχειρογραμμένη συρραφή απόψεων. Όλα στη συσκευασία του ενός. Ζωή κρατικοδίαιτη. Ζωή με δανεικά. Ζωή εικονική.

Κι αυτήν την ύστατη στιγμή, που η χώρα από φωτεινό παρελθόν της Ευρώπης χαρακτηρίζεται σαν το σκιάχτρο και το σκοτεινό της μέλλον, αυτοί εξακολουθούν να παραμένουν «λίγοι» μες στην ταπεινή τους ματαιοδοξία. Εξακολουθούν ανειλικρινείς. Θυμίζουν εκείνον το φοβερό στίχο του Ελύτη στο AD LIBITUM: «*πόσο ελάχιστα είμαστε πραγματικοί*».

16/102011

Δεν είναι η επόμενη μέρα αλλά μια επόμενη εποχή...

Μετά τη χρεωκοπία των εθνών, ο κόσμος ελέγχεται από τις εταιρείες που επικράτησαν από τον αναμεταξύ τους πόλεμο. Έτσι παρουσιάζεται ο κόσμος του 2018, σε μια *ταινία* επιστημονικής φαντασίας που γυρίστηκε το 1975. Ένας κόσμος που διοικείται από τα στελέχη των εταιρειών και παρέχει στο πλήθος όλα τα βασικά αρκεί να μην ανακατεύεται στη διοίκηση και τη λήψη των αποφάσεων. Το συμφέρον της εταιρείας είναι και συμφέρον της κοινωνίας στην οποία η διαφορετική άποψη δεν έχει θέση και το συναίσθημα περιττεύει. Ακόμη και η εκτόνωση των πιο βίαιων συναισθημάτων είναι κατευθυνόμενη μέσα από ένα βίαιο παιγνίδι, το Rollerball.

Ωστόσο ο καλύτερος και πιο αγαπημένος στο πλήθος αθλητής, είναι ταυτόχρονα και αντισυμβατικός, γιατί εξακολουθεί να σκέφτεται και δεν μπορεί να καταλάβει γιατί πρέπει ν' αποδεχθεί αυτόν τον ευνουχισμό της ατομικότητας. Αγωνίζεται να κρατηθεί μες στο παιγνίδι ακόμη κι όταν το σύστημα προσπαθεί να τον πετάξει έξω και να τον εξοντώσει.

Αναφέρω την ταινία γιατί η «προφητεία» της πέτυχε να συγκλίνει με τη σημερινή πραγματικότητα στο γεγονός ότι το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα επιχειρεί σήμερα να ξεπεράσει την κρίση του και να αναδιαρθρωθεί δημιουργώντας υπερεθνικές ζώνες επιρροής που θα μπορούν να διοικούνται από συγκεντρωτικές εξουσίες ώστε να αναπτύσσονται με ευνοϊκότερους όρους ανταγωνισμού.

Αλλά η σημερινή συστημική κρίση δεν είναι στενά οικονομική. Είναι κρίση οικολογική σε υπαρξιακό βαθμό για την ανθρωπότητα. Είναι κρίση κοινωνική διότι ένα οικοδόμημα προνοίας και εργασίας του εικοστού αιώνα γκρεμίζεται συθέμελα και ταχύτατα. Είναι κρίση πολιτισμική διότι η υπέρβαση της εθνικότητας είναι ταυτόχρονα και κρίση ταυτότητας και προτύπων ζωής. Είναι κρίση πολιτική διότι τα γεγονότα δείχνουν ότι η διαχείρισή της προς την ανάπτυξη δεν θέτει σαν απαραίτητο όρο τη δημοκρατία όπως τη γνωρίζαμε στη Δύση.

Μπορεί να θεωρηθεί ειρωνικό σε μια δημοκρατική Δύση να επικαλούμαστε την ανάγκη του εκδημοκρατισμού. Αλλά τελικά φαίνεται ότι έχει κι αυτό τη σημασία του σε μια μεταβατική φάση που η επόμενη μέρα, στην πραγματικότητα, σημαίνει κι επόμενη εποχή. Και αυτό που βιώνουμε σήμερα μπορεί να οδηγήσει στο θεώρημα ότι ο εκδημοκρατισμός της κοινωνίας δεν είναι αίτημα μόνο όταν αυτή η κοινωνία μεταβαίνει από τον ολοκληρωτισμό προς τη δημοκρατία αλλά και αντίστροφα.

«*Δεν μπορεί να υπάρξει τήρηση του νόμου χωρίς δημοκρατία. Ταυτόχρονα η δημοκρατία δεν μπορεί να υπάρξει και να αναπτυχθεί χωρίς να κυριαρχεί ο νόμος, γιατί ο νόμος είναι προορισμένος να προστατεύει την κοινωνία από τις καταχρήσεις της εξουσίας και να*

εξασφαλίζει στους πολίτες, όπως και στις οργανώσεις και τις εργατικές ενώσεις τους, τα δικαιώματα και τις ελευθερίες τους. Ξέρουμε τι συμβαίνει όταν υπάρχουν αποκλίσεις από αυτές τις αρχές» (1) έγραφε ο *Μιχαήλ Γκορμπατσώφ* σηματοδοτώντας μιαν άλλη εποχή για τη Σοβιετική Ένωση και όχι μόνο. «*Κάθε έθνος έχει το δικαίωμα να επιλέγει το δικό του τρόπο ανάπτυξης, να ορίζει το πεπρωμένο του, την επικράτειά του και τους ανθρώπινους και φυσικούς πόρους του*» (1).

Σήμερα στη χώρα μας αυτά που συμβαίνουν δεν οδηγούν ούτε στην εξυγίανση του πολιτικού συστήματος, ούτε στην αντιμετώπιση της κρατικοδίαιτης σπατάλης, ούτε στην ανάπτυξη της χώρας. Οδηγούν, βίαια κι εκβιαστικά, στην αντικατάσταση εθνικών και κοινωνικών σταθερών με άλλες οι οποίες όμως δεν διακρίνονται ούτε για τον ανθρωποκεντρικό τους προσανατολισμό, ούτε για το σεβασμό στη δημοκρατία. Αλλά μια εποχή δεν μπορεί να αλλάξει χωρίς τη συμμετοχή και τη θέληση των κοινών ανθρώπων.

Και ο Τζόναθαν, ο αντισυμβατικός ήρωας της ταινίας, δίνει το ανθρώπινο μέτρο απέναντι στην παντοδυναμία και τη θεοποίηση του χρηματικού κέρδους και της εξουσίας. Το ίδιο του το όνομα δεν μοιάζει να είναι μια τυχαία σεναριακή επιλογή. Όπως ο γλάρος*Ιωνάθαν Λίβινγκστον* στο γνωστό παραμύθι του *Ρίτσαρντ Μπαχ*, έτσι και ο Τζόναθαν δεν ήταν ένα «κοινό πουλί». Γι' αυτόν «*σημασία δεν είχε το φαγητό, αλλά το πέταγμα*». Η ελευθερία της σκέψης και η δυναμική των επιλογών. Αυτός θα είναι και ο δικός μας «μονόδρομος» προς τη νέα εποχή.

(1) Μιχαήλ Γκορμπατσώφ. ΠΕΡΕΣΤΡΟΙΚΑ. *Νέα σκέψη για τη χώρα μας και τον κόσμο*. Εκδόσεις «ΝΕΑ ΣΥΝΟΡΑ» 1987 (*σελ.182, 315*)

22/10/2011

Απότυχε Ξανά, Απότυχε Καλύτερα!

Μέσα σε διάστημα μικρότεροαπό 20 μήνες και μετά από 5 δόσεις μνημονίου, συνολικά 65 δις, η κυβέρνηση δεν επιτυγχάνει σε κανένα στόχο και το δημόσιο χρέος αυξάνεται κατά περίπου 50 δις. Η χώρα πριν καν λάβει την 6η δόση κηρύσσεται από το ΔΝΤ και τους εταίρους σε κατάσταση 10ετούς στενά επιτηρούμενης χρεωκοπίας κατά το πρότυπο που είχε σκιαγραφηθεί στη Σύνοδο του Ιουλίου και είχε ήδη περιγραφεί από τη Σύνοδο Κορυφής της 11ης Μαρτίου 2011: «*Εάν, αναπάντεχα, μια χώρα αποδειχθεί αφερέγγυα, το κράτος μέλος πρέπει να διαπραγματευθεί συνεκτικό σχέδιο αναδιάρθρωσης με τους πιστωτές του από τον ιδιωτικό τομέα, σύμφωνα με τις πρακτικές του ΔΝΤ, προκειμένου να αποκατασταθεί η βιωσιμότητα του χρέους*».(1)

Η κυβέρνηση, λοιπόν, με την πολιτική της επιταχύνει αποφάσεις που εθεωρούντο ακραίες κι απευκταίες και μάλιστα για το 2013. Επιταχύνει την αναπόφευκτη αναδιάρθρωση, η οποία μπορεί να γίνεται σε καλύτερο timing για τους δανειστές, αλλά στην ουσία επισημοποιεί και επιβεβαιώνει την αφερεγγυότητα που μας καταλόγιζαν, αποθαρρύνει τους επενδυτές και αποδυναμώνει τις εμπορικές συναλλαγές για το άμεσο μέλλον που θα είναι ζωτικής σημασίας για την αντιμετώπιση της ύφεσης. Υποχρεώνει την κοινωνία και το έθνος σε μακροχρόνιο καθεστώς ξένης εξάρτησης και επιτροπείας με απρόβλεπτες συνέπειες.

Πού λοιπόν μας οδηγεί αυτή η κυβέρνηση; Χωρίς καμία εγγύηση για την τόνωση της πραγματικής αγοράς, αλλά αντίθετα με την εύλογη πρόβλεψη για ακόμη λιγότερη προσφορά ρευστότητας και ακόμη λιγότερη ζήτηση; Τι πιο φυσικό, ελλείψει βιώσιμου σχεδίου ανάπτυξης, η ατομιστική οικονομική επιβίωση με κάθε μέσο να αναδειχθεί σε ρυθμιστικό κανόνα στη ζούγκλα μιας πολυετούς ύφεσης;

Πόσες μέρες ακόμη μπορεί να λειτουργήσει μια κοινωνία χωρίς κοινωνική συνοχή και αμφισβητώντας την πολιτική της εκπροσώπηση; Πόσες μέρες ακόμη θα γελοιοποιούμαστε διεθνώς επειδή μια πολιτική ομάδα δεν θέλει να αποδεχτεί τις ευθύνες της και να χρησιμοποιήσει τους δημοκρατικούς θεσμούς για μια ομαλή μετάβαση σε μια κατάσταση ελάχιστα αποδεκτής κοινωνικής συναίνεσης για να φύγουμε από τη στασιμότητα;

Ας αφήσουν, λοιπόν, παράμερα τον εγωισμό τους. Αρκετά ωφελήθηκαν, όσοι από αυτούς ωφελήθηκαν τόσες δεκαετίες. Τα τελευταία δύο χρόνια εκφράζουν την αποτυχία και το διασυρμό της χώρας σε κρίσιμες εθνικές στιγμές. Μια νέα χρηματοδότηση αυτής της αποτυχίας δεν πρόκειται να δώσει προοπτική.

Είναι μια πολιτική ομάδα που θα' πρεπε να είναι και διαχειριστές μιας άλλης ομάδας στο Facebook, γνωστής σαν «*TheFailurists*»(«Οι Αποτυχιστές») που έχουν κεντρικό σύνθημα το «Απότυχε Ξανά, Απότυχε Καλύτερα!»…

Με αφορμή τη σημερινή επέτειο ας τολμήσουν να αρνηθούν τις αυθαιρεσίες τους και ας δώσουν στο λαό την ευκαιρία να αποφασίσει για την τύχη του.

(1) *Συμπεράσματα* των Αρχηγών Κρατών και Κυβερνήσεων της Ζώνης του ευρώ της 11ης Μαρτίου 2011

28/10/2011

Οι παλιοί και νέοι πόλοι της κοινωνικής σύγκρουσης

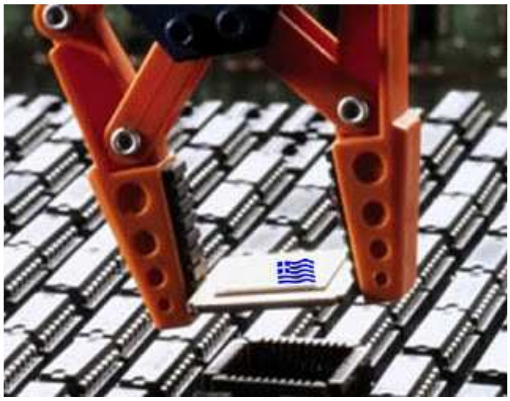

Στη μεταπολιτευτική μας δημοκρατία ο έλεγχος της πολιτικής εξουσίας άλλαζε χέρια μεταξύ των γνωστών δυο κομμάτων που τη νέμονταν και την μοίραζαν αναλογικά στους ψηφοφόρους σε μια σχέση βαθιάς αλληλοϋποστήριξης, οικονομικής ανόδου και κοινωνικής ασφάλειας. Η πολιτική και οικονομική ιδιοτέλεια έγιναν κυρίαρχη ιδεολογία που ανέβαζαν σταθερά τόσο το μέσο βιοτικό επίπεδο όσο και τη μέση ατομική και κοινωνική αξιοπρέπεια. Γιατί τα δανεικά ήταν… πολλά!

Ωστόσο η κακοδιαχείριση και η κατασπατάληση της ξένης οικονομικής βοήθειας, που δινόταν για την παραγωγικότητα μιαςΕυρωπαϊκής Ελλάδας, εκφύλιζαν τις αναπτυξιακές ευκαιρίες στο γνωστό κακόγουστο καταναλωτικό αμόκ και τα εικονικά life-styles νεόπλουτων μικροαστών που μετέφεραν σταδιακά την πολιτική και πολιτιστική τους ένδεια στη φυσιογνωμία της χώρας.

Τα ανώτερα κοινωνικά στρώματα βλέποντας τα κέρδη τους να αυξάνονται χάιδευαν και προωθούσαν με κάθε τρόπο αυτήν την απρόσμενη για την ελληνική πραγματικότητα και τις δικές τους δυνατότητες ευδαιμονία. Οι πιο πλούσιοι και ισχυροί εκπρόσωποί τους ακούμπησαν στο κράτος και συνεργάστηκαν με τους πολιτικούς οργανώνοντας με τα χρόνια ένα άτρωτο δίκτυο διπολικής αλλά και συνεργατικής εξουσίας που σε πρώτη φάση ήταν αποδεκτό από τους ψηφοφόρους διότι τους έδινε με το παραπάνω αυτά που ήθελαν αρκεί να το αφήνουν απερίσπαστο να ξεσαλώνει. Και για τους μεν και για τους δε, οι πραγματικοί παρίες της κοινωνίας, που σήμερα στην κυριολεξία εξοντώνονται, τους ήταν αδιάφοροι.

Αλλά το γνωστό δικομματικό δίπολο δεν μπορεί να λειτουργήσει σήμερα σαν το «γιν-γιανγκ» της κοινωνικής ειρήνης. Έχουμε μπει στη δεύτερη φάση. Στο δικό μας plan-b. Στον ένα πόλο φαίνεται ότι συγκεντρώνονται πλέον συλλήβδην όλοι οι καταχραστές της πολύχρονης οικονομικής αναπτυξιακής χρηματοδότησης που έχουν προσφάτως αυτοανακηρυχθεί σε «σωτήρες» της χώρας. Όλοι αυτοί που μοίραζαν τα χρήματα σαν τραπουλόχαρτα με τα πούρα στη γωνία του στόματος και τις μαφιόζικες και αναξιοκρατικές συμπεριφορές. Στον άλλο πόλο οι ψηφοφόροι που, παρά τα παλιά συμβόλαια τιμής και αίματος με τους πολιτικούς τους νονούς, βλέπουν το ανεβασμένο τους βιοτικό τους επίπεδο να ξεφουσκώνει και την αξιοπρέπεια τους να καταρακώνεται.

Ο πρώτος πόλος θα προσπαθήσει να κρατηθεί στην εξουσία αναζητώντας, όμως, τον εξαγνισμό και τη στήριξη στην αυστηρότητα και την τιμωριτική διάθεση των δανειστών. Ο δεύτερος πόλος θα προσπαθήσει να μετατρέψει την αδυναμία του να αλλάξει τη ροή των πραγμάτων και την εκδικητική του διάθεση σε δυνάμεις αποτελειωτικής καταστροφής των πραγμάτων. Αδιέξοδο! Και οπωσδήποτε σε τέτοιες συνθήκες ανωμαλίας οι όποιες αιτιάσεις για λογική, νομιμότητα, ηθική και δικαιοσύνη χρειάζονται αναβάπτιση σε νέες πολιτικούς συσχετισμούς και συγκυρίες για να έχουν πάλι κάποια τύχη εφαρμογής.

Σε κάθε περίπτωση τα μεσαία στρώματα – ανεξαρτήτως συμβατικής κομματικής τοποθέτησης – είναι αυτά που πρέπει να σηκώσουν τη σημαία την αλλαγής. Όχι μόνο γιατί αυτά σήμερα πλήττονται προς εξαφάνιση αλλά γιατί αποτελούν τη βάση για την ανάπτυξη με όρους, βέβαια, υγιούς ιδιωτικού ανταγωνισμού και ανταποδοτικών σχέσεων με ένα αδιάφθορο και αντικειμενικό κράτος. Για όσο διάστημα αυτός ο στόχος θα θεωρείται ανέφικτος και γραφικός τόσο η αδιέξοδη βία και η σύγκρουση θα είναι οι καθημερινότητές μας.

Παρότι οι συνθήκες θυμίζουν την προδικτατορική περίοδο (οικονομική στασιμότητα, πολιτική καταπίεση και απαξίωση, κοινωνική αστάθεια), ο σημερινός «ανένδοτος αγώνας» θα πρέπει να κατευθύνεται με αμείλικτο τρόπο κατά της καταστροφικής υποκρισίας των πολιτικών και της νοσηρής εξάρτησης των ψηφοφόρων. Τώρα που φθείρονται οι επάργυρες όψεις, το πραγματικό συνεργατικό και αντιπαραγωγικό δίπολο της μεταπολίτευσης, «πολιτικός-ψηφοφόρος», προβάλλει αποτρόπαιο και συγκρουσιακό.

Κάθε πρόταση διεξόδου για τη χώρα θα πρέπει να κτυπηθεί μαζί του μέχρι τέλους. Γιατί το τέλος αυτής της μάχης θα είναι και νέα αρχή για τη χώρα.

29/10/2011

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Τότε για το Στέμμα… Σήμερα για τον Ήλιο…

Ένα μήνυμα από τη χώρα-πειραματόζωο…

Ψήφος εμπιστοσύνης στην αναξιοπιστία και την παραπολιτική...

Απλά μαθήματα αποδυνάμωσης της δημοκρατίας…

Ένας τριπλός ρόλος για τον κύριο Λουκά Παπαδήμο…

Πρόβα τζενεράλε για μια μετεκλογική «τρικομματική» συνεργασία, μια "Ολλανδία του Νότου"...

Σήμερα είμαστε ακόμη πιο άοπλοι…

Η λευκή και μαύρη μαγεία των αριθμών

Διαβάζοντας σήμερα τα «Γράμματα σ' ένα Φίλο Γερμανό» του Αλμπέρ Καμύ...

Πού οδηγούν οι θυσίες των Πρωθυπουργών;

Από τη ζωή των μαριονετών…

Η λύση Μέρκελ «Τελική Λύση» κατά των αδυνάτων της ΕΕ;

Τότε για το Στέμμα… Σήμερα για τον Ήλιο…

Ένας φίλος από το ΠΑΣΟΚ, από τον βαθύ πυρήνα του πρόσφατου δημοσκοπικού 14.7%, μου έλεγε χθες βράδυ, σε μια κρίση ειλικρίνειας, συγκλονισμένος από την κίνηση του πρωθυπουργού για δημοψήφισμα:

«*Η βασική ιδέα είναι απλή:Τις εκλογές τις χάνουμε σίγουρα. Το δημοψήφισμα μπορεί και να το κερδίσουμε! Κι έτσι την παραμονή μας στην εξουσία! Κι από το βέβαιο ασσόδυο να φέρουμε κι εξάρες!*

Για μας η πολιτική ήταν και είναι μια προσωπική, οικογενειακή υπόθεση. Οι θεσμοί είναι χρήσιμοι μόνον αν μας ωφελούν. Αν όμως θίγεται η πολιτική μας επιβίωση ή έστω πληγώνεται ο ανθρώπινος μας εγωισμός, περιφρονούμε τους θεσμούς, ακόμη κι αν πρόκειται για αυτόν τον ίδιο τον θεσμό του Προέδρου της δημοκρατίας. Το αποδείξαμε και στην Επέτειο. Δεν έχουμε τέτοιους δημοκρατικίστικους ενδοιασμούς σε θέματα αρχής.

Αν λοιπόν οι δανειστές δεν μας γυρίσουν μπούμερανγκ τον εκβιασμό και τρέχουμε πίσω από καμιά δόση παρακαλώντας τους πάλι να επιστρέψουν, τότε ίσως καταφέρουμε να κλέψουμε άλλους τρεις μήνες από τον χρόνο της χώρας και τη ζωή των πολιτών της.

Και να τους τραβήξουμε όλους σε μια τρίμηνη πορεία γεμάτη απρόοπτες εξελίξεις. Με τα βήματα της χώρας να θυμίζουν την ταινία «Το Πράσινο Μίλι». Αλλά αν καταφέρουμε και φτάσουμε τη χώρα να ψηφίζει ΝΑΙ ή ΟΧΙ θα είναι κάπως σαν τότε, την προηγούμενη φορά.

Τότε για το Στέμμα. Σήμερα για τον Ήλιο. Αλλά εμείς θα προσπαθήσουμε να τους πείσουμε ότι είναι για την Πατρίδα. Με κάθε τίμημα. Ακόμη και αυτήν! Ούτως ή άλλως καθαρόαιμοι φιλο-Ευρωπαίοι δεν είμασταν εξαρχής, ούτε και γνήσιοι αντιαμερικανοί. Βασίλειο του ΠΑΣΟΚ είμασταν πάντα και θα το παλέψουμε μέχρι την ύστατη στιγμή.».

Όσο εκείνος μου άνοιγε την καταπράσινη ψυχή του εγώ σκεφτόμουν εκείνο το φοβερό σκίτσο του Ορνεράκη, για το δημοψήφισμα του 1974, με το πιτσιρίκι να κατουράει το βασιλικό στέμμα. Και τόλμησα να το τροποποιήσω για τις ανάγκες της δικής μου ψυχής…

1/11/2011

Ένα μήνυμα από τη χώρα-πειραματόζωο…

Όταν ρωτάς «ΝΑΙ ή ΟΧΙ στην Ευρώπη και το ευρώ» έναν λαό, που γνωρίζεις ότι στην πλειοψηφία του επιθυμεί να παραμείνει και στα δύο, και «τσοντάρεις» τεχνητά το αταίριαστο ερώτημα «ΝΑΙ ή ΟΧΙ στη σύμβαση», το οποίο γνωρίζεις, ότι όντας το διαβατήριο της χώρας προς την εξάρτηση και των πολιτών προς την εξαθλίωση, ο ίδιος αυτός λαός το απορρίπτει, τότε και ο πιο μικρόνους, ο πιο αδαής, ο πιο καλοπροαίρετος αντιλαμβάνεται ότι πρόθεσή σου είναι να εκμαιεύσεις το ΝΑΙ στην άρνησή του εκβιάζοντας το ΟΧΙ στην κατάφασή του. Του λες: «*Αν πεις ΟΧΙ στην πολιτική μου, που ξέρω ότι διαφωνείς, τότε θα πω και γω για σένα ΟΧΙ στην Ευρώπη και το ευρώ, που ξέρω ότι συμφωνείς*»..

Ενώ, λοιπόν, το αντικείμενο της πολιτικής διαμάχης στη χώρα ήταν εξαρχής το ΝΑΙ ή ΟΧΙ στα μνημόνια και σήμερα το ΝΑΙ ή ΟΧΙ στην αποτυχημένη και αδιέξοδη πολιτική και σε αυτούς που ωστόσο την εφαρμόζουν, αντιθέτως, η συλλογιστική του δημοψηφίσματος παραβλέπει το προφανές και προσπαθεί να εκβιάσει τη νομιμοποίηση της αυθαιρεσίας και της αποτυχίας.

Και μάλιστα με τον εξής αντιφατικό των καλών προθέσεων τρόπο: Διακινδυνεύοντας, δηλαδή, την έξοδο ενός φιλοευρωπαικού λαού από την ευρωζώνη αν αυτός εκφράσει την αντίθεσή του σε μια πολιτική που τον καταδικάζει στη σύγκρουση και το περιθώριο και την ίδια στιγμή διακινδυνεύοντας το χάος στην ίδια την Ευρώπη, στην ενότητα και την ισχυροποίηση της οποίας, υποτίθεται ότι προσβλέπει το πολιτικό του ερώτημα.

Τόσο το ετεροχρονισμένο timing που ο πρωθυπουργός θυμήθηκε τη γνώμη του λαού όσο και ο τρόπος του «ερωτήματος πολλαπλής επιλογής» που έθεσε, στην ουσία ακυρώνουν την αξία της άμεσης δημοκρατικής συμμετοχής στο σημερινό αδιέξοδο της χώρας. Αλλά τις πραγματικές προθέσεις του πρωθυπουργού και τις εναλλακτικές θέσεις και συμμαχίες θα τις αναδείξει ο χρόνος προς τις αναπόφευκτες εκλογές και οι πολιτικές εξελίξεις που θα ακολουθήσουν.

Πάντως στο πρόσωπο και την άτακτη πτώση του πρωθυπουργού δεν καταρρέει με θόρυβο μόνο μια κομματική αυτοκρατορία σε μια μικρή χώρα της ευρωζώνης αλλά και μια αντίληψη ότι όλα μπορούν να σχεδιάζονται και να εφαρμόζονται με τάξη και ασφάλεια χωρίς τη συγκατάθεση του λαού. Και αυτό είναι ένα μήνυμα από τη χώρα-πειραματόζωο προς τις άλλες χώρες της Ευρώπης αλλά και πέρα από αυτήν. Παρ' όλη την αποτυχία και το διασυρμό, σε μια από τις χειρότερες στιγμές της ιστορίας μας, έχουμε και πάλι ένα θετικό μήνυμα να στείλουμε στην ανθρωπότητα…

2/11/2011

Ψήφος εμπιστοσύνης στην αναξιοπιστία και την παραπολιτική...

Από ψήφος εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση εκφυλίστηκε σε ψήφο προς παραίτηση του πρωθυπουργού και πρόκριμα για συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ. Ένας ακόμη ευτελισμός των δημοκρατικών θεσμών. Μια ακόμη απαξίωση τουκοινοβουλευτισμού.

Αλλά πού στηρίζεται όλη αυτή η περιρρέουσα ατμόσφαιρα όταν ούτε ο πρωθυπουργός έχει ξεκαθαρίσει την πρόθεσή του να παραιτηθεί, ούτε ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης να συγκυβερνήσει, αν όχι στη βούληση ενός ενεργού πολιτικού παρασκηνίου που απεργάζεται τα σχέδια της επόμενης μέρας;

Και ποιας επόμενης μέρας; Μήπως εκείνης που έχει ήδη ξεκινήσει με τα γεγονότα του τελευταίου Ιουνίου; Μήπως το πραγματικό «διακύβευμα» είναι η αποτελεσματική τιθάσευση της κοινωνικής διαμαρτυρίας, η διαχείριση της κοινωνικής αντίδρασης στα ήδη γνωστά και νέα άγνωστα οριζόντια οικονομικά μέτρα, με κάθε πολιτικό μέσο, όταν το υπάρχον μονοκομματικό εργαλείο έχει καταστεί ανενεργό;

Φαίνεται ότι ήρθε η ώρα να επιστρατευτεί και να μπει στο κάδρο και το δεύτερο κεφάλι του λαβωμένου μεταπολιτευτικού τέρατος. Του δικέφαλου τέρατος που θέλει με κάθε τρόπο να προλάβει ένα ανεπιθύμητο πολυκομματικό εκλογικό αποτέλεσμα, τις απρόβλεπτες και ενδεχομένως μη ελέγξιμες πολιτικές συμμαχίες, που μπορεί να θέσουν σε κίνδυνο την πεπατημένη και σήμερα «επικαιροποιημένη» δικομματική εναλλαγή-συνδιαλλαγή στην εξουσία.

Που θέλει να αποτρέψει την εμφάνιση νέων προσώπων και νέων θέσεων που κανείς από τους σημερινούς πρωταγωνιστές, εντός κι εκτός, δεν επιθυμεί να αντιμετωπίσει.

Την προδικτατορική περίοδο, οι ανεπιθύμητες εκλογές οδήγησαν σε πραξικόπημα. Σήμερα κάθε ακραία εξέλιξη προβάλλεται σαν μη επιθυμητή αλλά στη θέση της μονάχα φαιδροί ψευδο-μακιαβελισμοί επιχειρούνται. Η επέκταση της εγχώριας οικονομικής και πολιτικής κρίσης και στην Ιταλία δείχνει ότι παρά τις όποιες προσπάθειες ελέγχου αυτής της αναταραχής, η κατάσταση ξεφεύγει ολοένα και περισσότερο.

Σε αυτές τις συνθήκες η αποψινή διαδικασία για ψήφο εμπιστοσύνης είναι μια ακόμη άχρηστη διαδικασία που απλά επικυρώνει την πολιτική αναξιοπιστία και την πολιτική του παρασκηνίου - παρεκτός κι αν οδηγήσει σε πτώση της κυβέρνησης.*Διότι η άμεση προκήρυξη εκλογών είναι ο μόνος τρόπος να αρχίσουμε να διαχειριζόμαστε, σαν έθνος, την κρίση με πραγματικούς όρους.*

4/112011

Απλά μαθήματα αποδυνάμωσης της δημοκρατίας…

Αυτή η κυβέρνησηέχει αναλάβει εργολαβία την απομυθοποίηση της δημοκρατίας. Ίσως διότι οι τρόποι της δημοκρατίας να μην εξυπηρετούν τους τρόπους της δημοσιονομικής διαχείρισης και οικονομικής ανάπτυξης που οι κυβερνώντες έχουν δεσμευτεί να επιβάλλουν στην κοινωνία.

Απομυθοποίηση των δημοκρατικών μεθόδων, όπως η κίνηση του δημοψηφίσματος που εκτός από τον αυτο-ακυρωτικό της μεταχρονισμό, έσκασε σαν πυροτέχνημα στον αττικό ουρανό κι έτσι ανώδυνα, σα να μη συνέβη ποτέ, την έφαγε το μαύρο σκοτάδι.

Απομυθοποίηση της πολιτικής άποψης, όπως αυτές που αλλάζουν οι βουλευτές πιο εύστοχα κι από χαμαιλέοντες, έτσι απλά, σαν η γνώμη τους να μην είχε κανένα βάρος, καμία συνέπεια, καμία σοβαρότητα, καμία αξιοπιστία. Ως να μην ήσαν βουλευτές. Ως να συναινούν στη δόλια υφαρπαγή των ψήφων τους.

Απομυθοποίηση των διαδικασιών, όπως η ψήφος εμπιστοσύνης στην αναξιοπιστία και την αβεβαιότητα που στην ουσία συνοψίστηκε στο «*... κι από Δευτέρα αυτόκλητη κυβέρνηση σωτηρίας Παπαζέλου και παντός τύπου προθύμων αρριβιστών διάρκειας τουλάχιστον... μιας εβδομάδας*».

Η χώρα συνεχίζει να βυθίζεται χωρίς σεβασμό στη δημοκρατία και να εξωθείται στα άκρα χωρίς άξιους πολιτικούς. Η χώρα που γέννησε την έννοια της δημοκρατίας. *Ένας ακόμη λόγος για να μην αφήνουμε να την εξευτελίζουν με έναν τέτοιο ανυπόφορο και απροκάλυπτο τρόπο!*

5/11/2011

Ένας τριπλός ρόλος για τον κύριο Λουκά Παπαδήμο…

Το δικομματικό πολιτικό σύστημα του οποίου τα συνεχώς φθίνοντα εκλογικά ποσοστά ανέρχονται μετά βίας στο 1/3 του εκλογικού σώματος, υποχρεώθηκε σε μια τακτική αναδίπλωση. Απέναντι στην εγχώρια κοινωνική αντίδραση και την ανοικτή αμφισβήτηση των ξένων προσπάθησε να κερδίσει χρόνο τοποθετώντας έναν τεχνοκράτη καταρχήν ανεκτόν στους μεν και κατεξοχήν αποδεκτόν στους δε. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο κ. Παπαδήμος, εκλήθη από το καταρρέον πολιτικό σύστημα για να ενσαρκώσει έναν τουλάχιστον τριπλό ρόλο:

....Του πολιτικού αερόσακου ανάμεσα στην πολιτική της τρόικας και την κοινωνική σύγκρουση, που βρισκόταν και βέβαια εξακολουθεί να βρίσκεται επί θύραις, εφόσον ούτε η ονομαστική αλλαγή πρωθυπουργού, ούτε η συμμετοχή νεοδημοκρατών και πολιτικών άλλων κομμάτων στη μεταβατική κυβέρνηση πρόκειται να αλλάξει την αποτυχημένη πολιτική που μεταξύ άλλων διπλασίασε, μέσα σε δύο χρόνια, την ανεργία στο 18.4%.

....Του ηρεμιστικού φαρμάκου που φιλοδοξεί από τη μια να δώσει, στο εσωτερικό, τη χαμένη αισιοδοξία για το αποτέλεσμα της μέχρι τώρα μάταιης προσπάθειας, που στο όνομα της μη χρεωκοπίας διαλύει την πραγματική οικονομία και την κοινωνική συνοχή, και από την άλλη, στο εξωτερικό, να αποκαταστήσει την αξιοπιστία και την ηρεμία στους δανειστές και τις αγορές.

....Του ψυχεδελικού φαρμάκου που θα κάνει τον πολίτη να παραισθάνεται, μεταξύ άλλων, την επιτροπεία σαν αλληλεγγύη, την εκκολαπτόμενη διάσπαση της ευρωζώνης σαν προοπτική ενότητας και την οικονομική εξαθλίωση των μεσαίων στρωμάτων σαν εργαλείο οικονομικής ανάπτυξης.

Ο κ. Παπαδήμος θα δείξει στο άμεσο χρονικό διάστημα αν προτίθεται να συμβάλλει στην εθνική υπόθεση σαν μια ανεξάρτητη, κριτική, δυναμική και αξιόπιστη Ελληνική και Ευρωπαϊκή φωνή ή απλά σαν εντολοδόχος των γνωστών εγχώριων και ξένων οικονομικών συμφερόντων με τα οποία συναλλάχθηκε και το διεφθαρμένο μεταπολιτευτικό πολιτικό σύστημα.

Και στις δυο περιπτώσεις ο λαβωμένος δικομματισμός θα καραδοκεί για να τον πριμοδοτήσει ή να τον υπονομεύσει ανάλογα με τις μικροκομματικές επιδιώξεις του για σύντομη «ανάρρωση» και «ολική επαναφορά» στις επικείμενες εκλογές. Χωρίς να αποκλείεται η πιθανότητα να μετατραπεί αυτή η μεταβατική κυβέρνηση σε επικίνδυνη και αυτοκαταστροφική αποστολή για τον δικομματισμό.

Πάντως ο εξαήμερος τραγέλαφος μέχρι την αναγγελία του μεταβατικού πρωθυπουργού προδιαγράφει το προεκλογικό ξεσάλωμα των αμετανόητων του δικομματισμού. Σε αυτή τη σύντομη(;) πορεία προς τις εκλογές, οι πολιτικές και οικονομικές επιλογές του κ. Παπαδήμου, η στάση της κοινωνίας και οι οικονομικές εξελίξεις στην υπόλοιπη Ευρώπη θα είναι οι κύριοι αστάθμητοι παράγοντες των εξελίξεων.

11/11/2011

Πρόβα τζενεράλε για μια μετεκλογική «τρικομματική» συνεργασία, μια "Ολλανδία του Νότου"...

Η μεταβατική προεκλογικήκαι κυρωτική της συμφωνίας της 26/27 Οκτωβρίου κυβέρνηση δεν αντιπροσωπεύει τα ποσοστά των πολιτικών δυνάμεων στη σημερινή ελληνική κοινωνία αφού αποτελεί προϊόν επιλεκτικής ευρύτερης και όχι καθολικής συνεργασίας των κοινοβουλευτικών κομμάτων ή και ανεξαρτήτων μη πολιτικών προσωπικοτήτων και στην ουσία φιλοδοξεί να εκφράσει την ανοχή μιας πραγματικής πλειοψηφίας άνω του 60% σε μια πραγματική και ανομοιογενή μειοψηφία – με αντικρουόμενα κομματικά, πολιτικά και ιδεολογικά συμφέροντα – κάτω του 40%.

Σε αυτό το σύντομο χρονικό διάστημα, όσο η τρόικα θα την πιέζει να «τελειώνει» με τις εκκρεμότητες και η κοινωνία θα της θυμίζει διαρκώς, με ήπιο ή εκρηκτικό τρόπο, τον μειοψηφικό χαρακτήρα και την αμφίβολη νομιμότητά της, εκείνη θα πορεύεται μέσα από τις δικές της αντιθέσεις (λ.χ. κύρωση πλαισίου με/χωρίς τα μέτρα, αλλαγή φορολογικής πολιτικής, προεκλογικές σκοπιμότητες). Ωστόσο, ο υπερτροφικός αριθμών των μελών αυτής της κυβέρνησης θέτει εξαρχής υπό αμφισβήτηση τον μεταβατικό της χαρακτήρα και δεσμεύει την ευελιξία και την ταχύτητα των αποφάσεων σε μικροκομματικές εξισορροπήσεις.

Το ενδιαφέρον στοιχείο είναι ότι ο λίβας της οικονομικής κρίσης φαίνεται να ωριμάζει πρόωρα και στη χώρα μας το φρούτο της λαϊκιστικής ευρωπαϊκής ακροδεξιάς. Ο αιμάσσων δικομματισμός ακούμπησε αμήχανος αλλά πιο σίγουρος απάνω της. Το σκηνικό αυτής της μεταβατικής κυβέρνησης μοιάζει με μια παρατεταμένη πρόβα τζενεράλε για μια «τρικομματική» μετεκλογική συνεργασία του δικομματισμού με την ακροδεξιά (στήριξη/συμμετοχή), που είναι και συμβατή με τη διαρκή της άνοδο την τελευταία δεκαετία στην Ευρώπη. Ανάλογες πολιτικές εμπειρίες αποτελούν η Δανία, στην οποία μέχρι τις πρόσφατες εκλογές του 2011 συγκυβερνούσαν οι Φιλελεύθεροι, οι Σοσιαλδημοκράτες και οι ακροδεξιοί και η Ολλανδία, στην οποία οι ακροδεξιοί συνεχίζουν και σήμερα να στηρίζουν την κυβέρνηση και βέβαια να επηρεάζουν καθοριστικά τις επιλογές της.

Έτσι, έστω και σε ένα διαφορετικό επίπεδο, να μην μπορεί πλέον να εκπληρωθεί η υπόσχεση του απερχόμενου πρωθυπουργού ότι θα έκανε την Ελλάδα, μια «Δανία του Νότου», αλλά η πιθανότητα να γίνουμε μια «Ολλανδία του Νότου» παραμένει ζωντανή... *Σε κάθε περίπτωση το ερώτημα είναι αν θα παραμείνουμε θεατές ή αν θα ανέβουμε και εμείς στη Σκηνή…*

12/11/2011

Σήμερα είμαστε ακόμη πιο άοπλοι…

Όχι! Δεν ενέδωσε όλη η μαθητική και φοιτητική γενιά του Πολυτεχνείου. Αυτοί που τότε ήταν πράγματι εκεί, μέσα ή έξω, το γνωρίζουν πολύ καλά και απλώς απαξιούν και να συμμετέχουν σε αυτήν την ισοπεδωτική κουβέντα.

Η αλήθεια που πρέπει να γνωρίζουν οι νεότεροι είναι πως τότε υπήρξε κι ένα πλήθος - μικρό ή μεγάλο κανείς δεν γνωρίζει - που παρότι ενεργό στην τότε εξέγερση ούτε τη σκέψη του νάρκωσε στα μολυσμένα προϊόντα της μεταπολίτευσης ούτε εξευτέλισε τη ζωή του. Ένα πλήθος, κυρίως ανώνυμο, που βάδισε ασύντακτα και επιβίωσε και δημιούργησε στο περιθώριο της δανεικής ευημερίας.

Σήμερα, αυτό το κομμάτι της γενιάς του Πολυτεχνείου, άγνωστο και διασκορπισμένο αλλά υπαρκτό, αποτελεί ένα μαγικό καθρέπτη όχι μόνο γιατί κρατά ζωντανό το φως εκείνων των ημερών, αλλά και γιατί όταν κοιτάζεται μέσα του το άλλο κομμάτι, το γνωστό, μπορεί να βλέπει όλη του την παραμόρφωση, όλη την αλλοτρίωση.

Αλλά όπως τότε κείνα τα παιδιά ήταν άοπλα και το φώναζαν στο ραδιοφωνικό τους πομπό «*Είμαστε Άοπλοι... Είμαστε Άοπλοι... Είμαστε Άοπλοι*!», άλλο τόσο άοπλα είναι και τα σημερινά μας παιδιά και ίσως πολύ περισσότερο άοπλα γιατί το κράτος και η κοινωνία τα αφόπλιζαν χρόνια και σήμερα είναι ακόμη πιο εκτεθειμένα στην καταστολή όχι μόνο της ελευθερίας τους αλλά και της ίδιας τους της εξέλιξης σαν άνθρωποι και εργαζόμενοι.

Μια φοβερή αμηχανία με είχε καταλάβει όταν πριν λίγα χρόνια μου είχε ζητήσει η μικρή μου κόρη να πάω στο σχολείο να τους μιλήσω για κείνες τις ημέρες. Δεν μπόρεσα να το αποφύγω αλλά με θυμάμαι σιωπηλό απέναντι στα γεμάτα έκπληξη μάτια των μαθητών που με κοιτούσαν σαν ένα περίεργο πλάσμα της ιστορίας, φορτωμένο πολύ μακρινά και ηρωικά μηνύματα, από αυτά που εγώ δεν είχα και δεν μου έρχονταν στο μυαλό παρά εκείνοι οι στίχοι του Διονύση: « *Πώς να κρυφτείς απ' τα παιδιά; / Έτσι κι αλλιώς τα ξέρουν όλα. / Και μας κοιτάζουν με μάτια σαν κι αυτά…*». Και πήρα τη δύναμη για να τους πω δυο λόγια…

17/11/2011

Η λευκή και μαύρη μαγεία των αριθμών

Εργαλείο πολλαπλών χρήσεων μπορεί να γίνει η επιστήμη ειδικά όταν ασχολείται με τους αριθμούς και ειδικότερα με τη σύνθεση, το «διάβασμα» και την ερμηνεία τους. Γενικά, είναι θετικά μαγική η δύναμη των αριθμών όταν αυτοί υπηρετούν την αλήθεια και καταστροφική όταν υπηρετούν την επιλεκτική παραποίησή της. Ζούμε πονηρούς κι επικίνδυνους καιρούς με τα πολιτικά επιχειρήματα και τις συμβατικές πολιτικές οριοθετήσεις να παραχωρούν, μέρα τη μέρα, τη θέση τους σε μια επιδέξια προπαγάνδα που στοχεύει στο μεγαλύτερο δυνατό έλεγχο της δημόσιας κριτικής έτσι ώστε η πολιτικοοικονομική περιθωριοποίηση των μικρομεσαίων στρωμάτων να παγιωθεί ως μια πορεία μη αντιστρεπτή.

Αυτή η επιδέξια προπαγάνδα «ανακάλυψε» ότι ο κ. Ράϊχενμπαχ, στη χθεσινή του ομιλία για την τριμηνιαία έκθεση της task force, στις Βρυξέλλες, δήλωσε ότι είναι «αντιπαραγωγικό» το γεγονός οι ελεύθεροι επαγγελματίες να έχουν μικρότερα εισοδήματα από τους μισθωτούς. Η είδηση αναπαράχθηκε αστραπιαία και διανθίστηκε, μετά από επεξεργασία των αριθμητικών φορολογικών δεδομένων, από «προκλητικά» παραδείγματα φοροδιαφυγής από αυτήν την επαγγελματική ομάδα που η ανομία της μεταφέρει τα βάρη στους μισθωτούς που πλέον έχουν «αγιάσει» υπό το φορτίο της αδικίας και του κατατρεγμού.

Ωστόσο, όσο όμορφα κι αν είναι τα χείλη που την εκφωνούν, όσο έξυπνα κι αν είναι τα χέρια που την γράφουν, η προπαγάνδα είναι πάντα στη βάση της άσχημη κι ανόητη. Όσες φορές και να ακούσεις την ομιλία του κ. Ράιχενμπαχ, όσες φορές και να διαβάσεις την πρώτη τριμηνιαία έκθεση της task force, δεν βρίσκεις πουθενά αυτή την έκφραση που του καταλογίστηκε ως «είδηση». Κι αν διαθέσεις και λίγες ώρες στο site του Υπουργείου Οικονομικών και αποφασίσεις να παρουσιάσεις τα σχετικά στοιχεία, αφτιασίδωτα και γυμνά, τότε καταλήγεις σε… άλλα συμπεράσματα.

Ότι αυτή η προπαγάνδα όχι μόνο δεν υπηρετεί την αλήθεια αλλά προωθεί τον τυφλό κοινωνικό αυτοματισμό, προετοιμάζει και στήνει την εναλλαγή στα κτυπήματα των διαφορετικών κοινωνικών κι επαγγελματικών ομάδων με στόχο τη μεγαλύτερη εξασθένιση και τον καλύτερο έλεγχο τους.

Στους δύο Πίνακες που ακολουθούν, από τα απλά αριθμητικά στοιχεία των δημοσιεύσεων του Υπουργείου Οικονομικών (Στατιστικά Δελτία 2006 – 2010), προκύπτει ότι αντίθετα με την προπαγάνδα, τα τελευταία πέντε χρόνια οι ελεύθεροι επαγγελματίες όχι μόνο δηλώνουν, κατά μέσο όρο, το μεγαλύτερο εισόδημα (Πίνακας 1) αλλά και ότι το ποσό αυτό αυξήθηκε την τελευταία χρονιά κατά 7.7% σε σχέση με την προηγούμενη (Πίνακας 2). Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει φοροδιαφυγή. Απλά σημαίνει ότι τα έσοδα σε ένα σημαντικό βαθμό δηλώνονται. Η ελάττωση των φορολογικών συντελεστών θα ήταν το κλειδί ώστε και αυτό το ποσοστό να ανεβεί αλλά και η αυστηρότητα του κράτους να αποκτήσει λογικό έρεισμα.

ΠΙΝΑΚΑΣ 1. Συγκριτικά στοιχεία για τις φορολογικές δηλώσεις μισθωτών και ελεύθερων επαγγελματιών από το 2006-2010, βάσει των δεδομένων του Υπουργείου Οικονομικών.

	ΜΙΣΘΩΤΟΙ			ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΕΣ		
ΟΙΚ/ΚΟ ΕΤΟΣ	ΑΡΙΘΜΟΣ	ΔΗΛΩΘΕΝ ΕΙΣΟΔΗΜΑ (ΕΥΡΩ)	ΜΕΣΟΣ ΟΡΟΣ (ΕΥΡΩ)	ΑΡΙΘΜΟΣ	ΔΗΛΩΘΕΝ ΕΙΣΟΔΗΜΑ (ΕΥΡΩ)	ΜΕΣΟΣ ΟΡΟΣ (ΕΥΡΩ)
2010	2,005,328	39,764,165	19,829	345,077	10,990,065	31,848
2009	2,027,552	38,998,872	19,234	370,754	10,962,948	29,569
2008	2,018,905	36,927,234	18,290	355,162	10,195,373	28,706
2007	2,002,475	34,386,569	17,170	344,427	9,417,354	27,342
2006	1,973,744	32,345,605	16,387	336,029	8,630,654	25,564

ΠΙΝΑΚΑΣ 2. Αριθμός φορολογουμένων και μέσοι όροι δηλωμένων ποσών για τις φορολογικές δηλώσεις όλων των επαγγελματικών ομάδων και των συνταξιούχων για το 2010 και σε σύγκριση με το 2009, βάσει των δεδομένων του Υπουργείου Οικονομικών.

	ΑΡΙΘΜΟΣ (2010)	ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΜΕ 2009 (%)	ΜΕΣΟΣ ΟΡΟΣ ΦΟΡ/ΚΗΣ ΔΗΛΩΣΗΣ (ΕΥΡΩ) (2010)	ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΜΕ 2009 (%)
ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΕΣ	345,077	-6.9	31,848	+7.7
ΕΜΠΟΡΟΙ – ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΙ – ΒΙΟΤΕΧΝΕΣ-ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΕΣ	680,270	-3.8	20,870	+1.9
ΜΙΣΘΩΤΟΙ	2,005,328	-1	19,829	+3
ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΙ	1,624,801	+7	16,546	+4.1
ΓΕΩΡΓΟΙ-ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΟΙ-ΑΛΙΕΙΣ - ΕΚΜ. ΔΑΣΩΝ	394,632	+1.7	11,572	+1.2
ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΙΕΣ	644,870	+8.5	6,042	-5.1

Πέρα όμως από την αποκατάσταση της αλήθειας, που μπορεί στις υπάρχουσες κανιβαλικές πολιτικοοικονομικές συνθήκες να μην έχει και ιδιαίτερη σημασία, το ενδιαφέρον θα έπρεπε να εστιάζεται στα στοιχεία του Πίνακα 2, όπως για παράδειγμα στη θεαματική ελάττωση του αριθμού των απασχολουμένων στην πραγματική οικονομία μέσα σε ένα χρόνο (ελεύθεροι επαγγελματίες: -6.9%, έμποροι… : -3.8%) όταν στην ίδια χρονική περίοδο αυξήθηκαν εξίσου θεαματικά οι … συνταξιούχοι (7%) και οι …εισοδηματίες (8.5%)!

Αλλά τέτοιοι προβληματισμοί και ανησυχίες θα έπρεπε να «συγκινούν» μια (συγ)κυβέρνηση που θα αγωνιζόταν πραγματικά για το ξεπέρασμα της κρίσης και το μέλλον αυτού του τόπου και όχι για τη διάλυση των παραγωγικών δυνάμεων και την παράδοσή του. Ας ελπίσουμε ότι η γενίκευση της κρίσης στην Ευρώπη θα αναθεωρήσει – αν όχι ματαιώσει – όλην αυτήν την παράνοια…

18/11/2011

Διαβάζοντας σήμερα τα «Γράμματα σ' ένα Φίλο Γερμανό» του Αλμπέρ Καμύ...

Σε χθεσινό του άρθρο, το Spiegel, παρατηρεί ότι ο άξονας Βερολίνο-Παρίσι και οι πρόσφατες αποφάσεις των Μέρκελ-Σαρκοζί αποτελούν στην ουσία μια υπέρβαση των Ευρωπαϊκών θεσμικών οργάνων. Σύμφωνα με τη «μέθοδο Μέρκελ» η Ευρώπη, με πραγματική εμπροσθοφυλακή τη Γερμανία, μετατρέπεται σταδιακά σε μια συγκεντρωτική εξουσία που θα μπορεί, παρακάμπτοντας την ανεξαρτησία των κρατών-μελών, να επεμβαίνει και να ρυθμίζει τους προϋπολογισμούς και την οικονομική, δημοσιονομική και φορολογική πολιτική τους.

Προσωρινό εμπόδιο στην επισημοποίηση αυτής της διακυβερνητικής μορφής εξουσίας αποτελεί η πρόβλεψη της αρχής της ομοφωνίας στη λήψη των αποφάσεων. Ωστόσο μπροστά στο γεγονός ότι «η κρίση τα αλλάζει όλα», και με επικεφαλής τους παλιούς και νέους υποστηρικτές του ευρωπαϊκού «σκληρού πυρήνα», θα μεθοδευτούν οι αναγκαίες αλλαγές στις Συνθήκες που ισχύουν, ώστε να μετασχηματίσουν τη σημερινή αναφερόμενη σαν «εικονική κοινοτικοποίηση» της οικονομικής και δημοσιονομικής πολιτικής σε πραγματικότητα. Ένας ευρωπαϊκός «σκληρός πυρήνας» που θα οδηγήσει στις Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης.

Πέρα και από αυτές τις ίδιες τις γερμανικές συνταγματικές δεσμεύσεις για την δυνατότητα μεταβίβασης εξουσίας στις Βρυξέλλες, αφού υπάρχει μια διάταξη (Αρ.146), η οποία από τη διαίρεση της χώρας το 1949 «προσέβλεπε» στη χρονική στιγμή της επανένωσης, όταν ο γερμανικός λαός «με την ελεύθερη βούλησή του» θα είχε πια το δικαίωμα να αποκτήσει ένα εντελώς νέο Σύνταγμα. Και βέβαια πέρα από τις συνταγματικές δεσμεύσεις και την ανεξαρτησία των υπόλοιπων κρατών-μελών, αφού ήδη οι εθνικές τους ταυτότητες είναι «σήμερα απλά σκιές του παλιού τους εαυτού».

Ωστόσο ο Védrine, πρώην σύμβουλος του Μιτεράν και υπουργός εξωτερικών της Γαλλίας επί Ζοσπέν, υποστηρίζει ότι είναι πάντα υπέρ μιας οικονομικής κυβέρνησης, σαν διακυβερνητική λύση, αλλά υπό τον όρο να είναι σαφές ποιος θα λαμβάνει τις αποφάσεις και τι θα αποφασίζεται. Πιστεύει ότι η δημοσιονομική κυριαρχία είναι το θεμέλιο των ευρωπαϊκών δημοκρατιών και πρέπει να παραμείνει στα χέρια των εθνικών κοινοβουλίων. Ακόμη πιστεύει ότι οι ευρωπαϊκοί λαοί δεν είναι πρόθυμοι να εκχωρήσουν περισσότερη κυριαρχία στις Βρυξέλλες. Η άποψη του Védrine απηχεί τη γαλλική δυσπιστία για την έλλειψη δημοκρατικής νομιμότητας της «μεθόδου Μέρκελ» και της γερμανικής προοπτικής της Ομοσπονδιοποίησης.

Με αφορμή το άρθρο του Spiegel μπαίνω στον πειρασμό να μεταφέρω λίγες φράσεις από τα «Γράμματα σ' ένα Φίλο Γερμανό» που έγραψε ο Αλμπέρ Καμύ και δημοσιεύθηκαν στη Γαλλία μετά την απελευθέρωση. Στον πρόλογό του, ο Καμύ, διευκρινίζει: «.. *όταν ο συγγραφέας αυτών των Γραμμάτων λέει «εμείς» δε σημαίνει πάντα «εμείς οι Γάλλοι» αλλά*

«εμείς οι ελεύθεροι Ευρωπαίοι». Βάζω αντιμέτωπες δυο στάσεις κι όχι δυο έθνη…». Και στο τρίτο του Γράμμα (Απρίλιος 1944) σε κάποιο σημείο γράφει:

«*Λέτε Ευρώπη, αλλά έχετε στο μυαλό σας γη για στρατιώτες, σιταποθήκες, βιομηχανίες υποταγμένες, κατευθυνόμενη διανόηση. Πάω παρά πολύ μακριά; Αλλά ξέρω τουλάχιστο ότι, όταν λέτε Ευρώπη, ακόμα και στις καλύτερες στιγμές σας, όταν αφήνεστε στα ίδια σας τα ψέματα, τίποτε δε σας εμποδίζει να σκέφτεστε μια λεγεώνα από έθνη ευκολόπιστα, που τα οδηγεί μια Γερμανία αφεντάδων σ' ένα νεφελώδες και ματοβαμμένο μέλλον. Θα ήθελα να νιώσετε αυτή τη διαφορά. Η Ευρώπη είναι για σας αυτός ο χώρος που περιβάλλεται από θάλασσες και βουνά, που κόβεται από φράγματα, ο σκαμμένος από μεταλλεία, ο γεμάτος από θερισμένα στάχυα, όπου η Γερμανία παίζει μια παρτίδα με μοναδική της μοίρα το κέρδος του παιγνιδιού. Αλλά για μας είναι η γη του πνεύματος, όπου εδώ και είκοσι αιώνες το ανθρώπινο πνεύμα συνεχίζει την πιο καταπληκτική του περιπέτεια. Είναι η προνομιούχος αρένα, όπου η πάλη του ανθρώπου της Δύσης ενάντια στον κόσμο, στους θεούς, στον εαυτό του, φτάνει σήμερα στην πιο συγκλονιστική της στιγμή. Το βλέπετε, δεν υπάρχει κοινό μέτρο.*»

ΠΗΓΕΣ

Πώς η Ευρώπη μπορεί να αναγεννηθεί από τις στάχτες. *Άρθρο του Spiegel*
Γράμματα σ' ένα φίλο Γερμανό. Albert Camus, Εκδ. ΝΕΦΕΛΗ, 1982

19/11/2011

Πού οδηγούν οι θυσίες των Πρωθυπουργών;

Παπανδρέου και Μπερλουσκόνι, τα δυο πιο πρόσφατα παραδείγματα-χωρίς εκλογές. Κόουεν και Σόκρατες τα δυο λιγότερο πρόσφατα παραδείγματα-με εκλογές. Και από σήμερα αναμένεται η Ισπανία. Όλα μέσα στο 2011! Οι επικεφαλής της πολιτικής ηγεσίας στις πιο ευάλωτες υπερχρεωμένες και ελλειμματικές χώρες της ευρωζώνης, οι εκλεγμένοι πρωθυπουργοί, καταρρέουν πρόωρα υπό την πίεση της αδυναμίας να διαχειριστούν τη συστημική οικονομική κρίση.

Πλάι στις μάταιες θυσίες των ευρωπαίων πολιτών να τιθασεύσουν το λερναίο τέρας της ύφεσης, που βάζουν σε αμφισβήτηση τις πολιτικές και οικονομικές επιλογές των Βρυξελλών, έρχονται να προστεθούν οι θυσίες των πρωθυπουργών, που αλλάζουν ή παραιτούνται με εκλογικές ή μη εκλογικές συνοπτικές διαδικασίες βάζοντας σε αμφισβήτηση την ίδια την τύχη των δημοκρατικών διαδικασιών σε αυτές τις χώρες και κατ' επέκταση στην ευρωζώνη.

Τις βάζουν σε αμφισβήτηση διότι οι τρόποι που η πολιτική εξουσία μεταβιβάζεται πρόωρα ή «προσωρινά» και στη συνέχεια ασκείται, έστω και μετά από εκλογές, στην ουσία αποτελεί μια «συναινετική αυθαιρεσία» που παρακάμπτει τους γνωστούς κοινοβουλευτικούς δημοκρατικούς θεσμούς – που ενδεχομένως στο άμεσο μέλλον θα επιδιωχθεί και η θεσμική της νομιμοποίηση σε ένα ευρύτερο ευρωπαϊκό πλαίσιο.*Τις βάζουν σε αμφισβήτηση διότι ενώ οι πρωθυπουργοί αλλάζουν, οι αποτυχημένες πολιτικές μένουν οι ίδιες και ενισχύονται.*

Αυτοί που σήμερα υπερθεματίζουν ανακουφισμένοι στις κερκίδες αυτού του πανευρωπαϊκού «Κολοσσαίου», στην πραγματικότητα, με την ανοχή τους σε αυτήν τη συμπαιγνία και αυθαιρεσία, προτρέπουν αυτό το νεφελώδες γερμανο(γαλλικό) εξουσιαστικό ιδεώδες να συνεχίζει τις μάταιες ανθρωποθυσίες, όχι μόνο τις προσωπικές δικές τους, αλλά εξίσου τη συλλογική θυσία της ανεξάρτητης εθνικής άποψης και διεκδίκησης, κοινωνικής οργάνωσης και πολιτιστικής θεώρησης που χαρακτήριζαν μέχρι σήμερα την ευρωπαϊκή προοπτική.

Αυτοί που σήμερα επικροτούν ανυποψίαστοι, πρέπει τουλάχιστον να προβληματιστούν μήπως ήδη αποφασίζεται «αντ' αυτών» για το ποια Ευρώπη εκείνοι θα έπρεπε να ήθελαν, χωρίς καν να ερωτηθούν. *Ας βάλουν τον πήχυ της πολιτικής τους υποψίας λίγο ψηλότερα και ας ανησυχήσουν τώρα - όχι αύριο - μήπως αυτές οι «θυσίες των πρωθυπουργών» είναι απλά εικονικές μπροστά στις δικές τους θυσίες, και ακόμη σπουδαιότερα, μπροστά στις θυσίες των χωρών και των παιδιών τους που θα είναι κυνικά πραγματικές…*

20/11/2011

Από τη ζωή των μαριονετών…

Ο πάτος που πριν λίγο καιρό έβαζε, στις φαντασιώσεις του, ο κ. Βενιζέλος, τώρα χαίνει ακόμα βαθύτερος και χρονικά απροσδιόριστος στον κυνισμό του κ. Ράιχενμπαχ.

Κάπου εκεί στο βάθος, τον είδε ο Γερμανός, στα έσχατα όρια της κοινωνικής αντοχής και της υποβάθμισης των τρεχουσών «αξιών», που κρύβονται και τα κίνητρα των επενδυτών που θα «αναπτύξουν» τη χώρα. Εκεί που το βάρος της ανεργίας και της υποαπασχόλησης θα έχει ισοπεδώσει την κάθε απαίτηση, την κάθε διεκδίκηση και αξιοπρέπεια του απελπισμένου πολίτη.

Όχι μόνο του Έλληνα πολίτη αλλά και κάθε Ευρωπαίου πολίτη. Σε μια Ευρώπη που η ενότητά της θα κρέμεται από τα τευτονικά χείλη της Μέρκελ ενώ εκείνη θα την σπρώχνει αυτάρεσκα και αλαζονικά στα κομμάτια εξ ων συνετέθη. Σε μια Ευρώπη που θα' χει μπερδέψει την ψήφο με την υπογραφή και θα' χει ανακατέψει τη δημοκρατία με τον αυταρχισμό.

Που οι μοναδικές εφικτές «τροποποιήσεις» που θα μπορούν να επιτυγχάνουν, οι επίδοξοι αμφισβητίες συγκυβερνώντες, με ή χωρίς εκλογές, θα είναι... τα νέα επιπλέον δις μέτρων που θα προστίθενται στους προϋπολογισμούς οι οποίοι θα αποστέλλονται delivery προς ψήφιση – χωρίς απαραίτητα να οδηγούν σε βιώσιμες οικονομικές και κοινωνικές διεξόδους.

Διότι ούτε οι κοινωνίες είναι δυνατόν να λειτουργούν σαν τράπεζες, ούτε οι χώρες σαν τραπεζικά υποκαταστήματα, ούτε οι πολιτικοί σαν τραπεζικοί υπάλληλοι. Αυτές οι διαστροφές της πολιτικής συμπεριφοράς, αυτές οι στρεβλώσεις των δημοκρατικών θεσμών, αυτή η σκληρότητα κατά των κοινωνιών δεν μπορούν να κρατήσουν για πολύ.

Όλες αυτές οι εικονικές πραγματικότητες, με τις πομφόλυγες που τις παράγουν και τους μαριονετίστες που τις σκηνοθετούν, θα δώσουν τη θέση τους σε βιώσιμες καταστάσεις υπό την πίεση των πραγματικών αδιεξόδων στις κοινωνίες. Ας προετοιμαζόμαστε για αυτό δίνοντας τον καλύτερο εαυτό μας.

26/11/2011

Η λύση Μέρκελ «Τελική Λύση» κατά των αδυνάτων της ΕΕ;

Σύμφωνα με το δημοσίευμα στο Bild, που στη συνέχεια αναδημοσίευσε το Welt, το δίδυμο Μερκοζί θα επιχειρήσει σε χρόνο ρεκόρ να επιβάλλει, μέχρι τις αρχές του επόμενου έτους, μια νέα Ευρωπαϊκή Συμφωνία, η οποία παρότι θα αφορά κρίσιμα ζητήματα για το παρόν και το μέλλον της ΕΕ και της ευρωζώνης, δεν θα χρειάζεται, σε αυτή την επείγουσα φάση, να πάρει έγκριση από τα εθνικά κοινοβούλια.

Σύμφωνα και με το Reuters, αυτή η νέα συμφωνία θα στοχεύει να εξασφαλίσει σε κεντρικό ευρωπαϊκό επίπεδο την αυστηρή τήρηση των δημοσιονομικών εθνικών στόχων με έλεγχο των προϋπολογισμών και των ελλειμμάτων, σε τέτοιο βαθμό, που οι παρεκκλίσεις θα συνεπάγονται την παραπομπή του κράτους, που τους αθετεί, στο Ευρωπαϊκό δικαστήριο. Με σφραγίδα τη γερμανική πεποίθηση ότι αυτό το αυστηρό πλαίσιο θα ηρεμήσει τις αγορές και θα αποτελέσει τη βάση για μια πιο ενεργητική στάση της ΕΚΤ στην κρίση.

Αν αυτά τα δημοσιεύματα επαληθευτούν, θα μπορούσαμε να πούμε ότι η Μέρκελ, είτε σα μέσο πίεσης, είτε επειδή πιστεύει ότι αυτή είναι η τελική λύση, προωθεί μια πολιτική που συνοψίζεται στο «*Έχετε πλεόνασμα; Καλωσορίσατε στη Γερμανική Ευρώπη! Δεν μπορείτε να έχετε; Raus*!». Κι αν το ερώτημα απευθυνθεί σε μας τότε σίγουρα η εικονική πραγματικότητα του προϋπολογισμού για το 2012 δεν θα είναι μια πειστική απάντηση.

Αν αυτά τα δημοσιεύματα επαληθευτούν ποιες, αλήθεια, θα ήταν οι χώρες που θα δεχόντουσαν, στις σημερινές συνθήκες, να προσχωρήσουν σε μια τέτοια Συμφωνία; Πριν λίγες μέρες ο Ιρλανδός υπουργός Οικονομικών Νούνεν δήλωσε ότι υπάρχουν ελάχιστες πιθανότητες να εγκρίνουν οι Ιρλανδοί αλλαγές σε συνθήκες της ΕΕ και αμφισβήτησε τη γερμανο-γαλλική πρόθεση να δοθεί στις ευρωπαϊκές αρχές παρεμβατική εξουσία στους εθνικούς προϋπολογισμούς των χωρών της ευρωζώνης. Και ο Ιρλανδός Πρωθυπουργός Κένι έχει ήδη καταστήσει σαφές στις Βρυξέλλες ότι θα ήταν εξαιρετικά δύσκολο, σήμερα, να κερδίσει ένα δημοψήφισμα.

Αν αυτά τα δημοσιεύματα επαληθευτούν τότε το πιθανότερο θα είναι να έρθουμε πιο κοντά στην οριστική χρεοκοπία. Διότι μια «οριζόντια» πολιτική επί δυνατών και αδυνάτων κρατών είναι, σε υπερεθνικό ευρωπαϊκό επίπεδο, το ίδιο αδιέξοδη με τη γνώριμη εθνική οικονομική πολιτική «επί δικαίων και αδίκων» που συνεχίζει να εφαρμόζεται στη χώρα μας από τη συγκυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με τη δεξιά και την ακροδεξιά. *Το ζητούμενο είναι εάν αυτή η freak συγκυβέρνηση, μπροστά στην επικείμενη τελική λύση της Μέρκελ, η οποία μπορεί να μετατραπεί σε σχέδιο «Τελικής Λύσης» κατά των αδυνάτων της ΕΕ, έχει επεξεργαστεί κάποιο σχέδιο-b ή απλά, αν συμβεί το απεφευκτέο, οι δημοσιογράφοι και ο λαός θα ψάχνουν ανάμεσά της τους υπεύθυνους συγκυβερνώντες…*

ΥΓ. Στα γερμανικά «Τελική Λύση»: *Die Endlösung...*

27/11/2011

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Όχι! Αυτή η φωτογραφία θυμίζει την παλιά Ευρώπη!

Χώρα ειδικού τύπου - ΧΜΕΑ

Η τέχνη να επιβιώνεις μες στην αβεβαιότητα

Για την απελευθέρωση των ιατρικών υπηρεσιών

2012: το δικαίωμα στη μεταφυσική πίστη…

Όχι! Αυτή η φωτογραφία θυμίζει την παλιά Ευρώπη!

Η σημερινή Bild, παρουσιάζοντας το πετυχημένο φωτομοντάζ του Hermann Bredehorst, θέτει το ερώτημα: «*Merkozy: μοιάζει με τη νέα Ευρώπη;*» Η απάντηση σε αυτό που η φωτογραφία υπονοεί και το άρθρο υποστηρίζει θα πρέπει, προφανώς, να είναι: «*Όχι! Αυτή η φωτογραφία θυμίζει την παλιά Ευρώπη!*».

Κοιτάζοντας πίσω, η ιστορία της Ευρώπης ξεχειλίζει από ολέθρους για εθνική κυριαρχία, από βία και ρατσισμό. Αθρόα τα ιστορικά γεγονότα που έχουν εμπλουτίσει το «συλλογικό ασυνείδητο» της ηπείρου και της έχουν προσδώσει ένα ηφαιστειώδες προφίλ, που μπορεί να εκρηγνύεται από εποχή σε εποχή είτε γεννώντας πρόοδο και ευημερία για τους πολίτες της, είτε προξενώντας μεγάλες καταστροφές και δυστυχία.

Είχαμε την τύχη, οι περισσότεροι, να μεγαλώσουμε ή και να ωριμάσουμε σε μια σχετικά ειρηνική περίοδο, που βέβαια δεν της έλειψαν οι ιδεολογικές και πολιτικοοικονομικές αναταράξεις. Όμως αυτές δεν στάθηκαν αρκετές για να συλλάβουμε στη συνείδησή μας την πραγματικότητα της προηγούμενης παραγράφου και εδραίωσαν μέσα μας μια πεποίθηση ασφάλειας που όμως αποτελεί περισσότερο μια ψυχολογική και λιγότερο μια ιστορική πραγματικότητα.

Μάθαμε δηλαδή, επηρεασμένοι από τη σύγχρονή μας πολιτικοοικονομική συγκυρία, να αντιλαμβανόμαστε και να θεωρούμε τη ζωή μας σα μια διαρκή ειρηνική ανέλιξη, οπωσδήποτε μέσα από καθημερινές δυσκολίες, αλλά βασικά εξαρτημένη από την προσωπική προσπάθεια και βέβαια συνδεδεμένη με τις κοινωνικές και πολιτικές θέσεις και σχέσεις του καθενός, ειδικά στη χώρα μας.

Αυτοί, όμως, οι μικρόκοσμοι της σιγουριάς, αυτές οι ασφαλιστικές δικλείδες της ατομικής και κοινωνικής εξέλιξης, αυτό το εξελικτικό μοντέλο που «διαρκώς βελτιώνεται», όλες αυτές οι σταθερές σήμερα καταρρέουν, κτυπημένες σαν τους δίδυμους πύργους, και μάλιστα σε αργή κίνηση.

Τα κτίσματα ισοπεδώνονται με έναν τρόπο επιβραδυνόμενης και ελεγχόμενης πτώσης που ωστόσο μέσα στη σκόνη και το θόρυβό της δεν μπορούμε ούτε να διακρίνουμε ούτε να ακούσουμε τι ακριβώς συμβαίνει. Απλά αισθανόμαστε τη σύγκρουση, την ανασφάλεια, το φόβο, τον τρόμο αλλά κανείς δεν μπορεί να μιλήσει με τέτοια λόγια ή να κάνει τέτοιες πράξεις ώστε οι υπόλοιποι να τον ακολουθήσουν με ελπίδα για μια βάσιμη διέξοδο και προοπτική.

Αμήχανοι πρωταγωνιστές σε ένα σκηνικό παρατεταμένης αγωνίας στο οποίο μπορούν να συμβούν τα πάντα, είτε στη δράση, είτε στο τέλος. Σε μια καθημερινότητα που δεσπόζουν τα απειλητικά επίκαιρα, οι ταραγμένες ζωές των φίλων, των γνωστών και των αγαπημένων προσώπων, η ανατροπή της δικής μας. Σε μια καθημερινότητα που ο ανθρώπινος έλεγχος

χάνεται και η σκληρότητα εξαπλώνεται. Και που ενδεχομένως μας επιφυλάσσει να αναπληρώσουμε στη συνείδησή μας το έλλειμμα της πιο σκοτεινής ιστορικής μας πλευράς.

Ή αντίθετα να βρούμε τους τρόπους, σαν Ευρωπαίοι πολίτες, να διαψεύσουμε τις σκοτεινές προβλέψεις. Να διαψεύσουμε την ιστορία που δεν ήθελε ποτέ την Ευρώπη να αντλεί τη δύναμή της μέσα από την ένωση των πολιτών της. Να βρούμε τους πολιτικούς τρόπους να ξεπεράσουμε την κρίση με σεβασμό και αγάπη για τον άνθρωπο και τη δημοκρατία χωρίς ρεβανσισμούς και σκληρότητες και να προχωρήσουμε τον πολιτισμό ένα βήμα μπροστά και πέρα από την άβυσσο που οι οικονομικές συνθήκες μας ανοίγουν. Για να αποτρέψουμε αυτό που περιέγραφε ο Τσάρλι Τσάπλιν στην ταινία του «Ο Μεγάλος Δικτάτωρ»:

«*Σε αυτούς που μπορούν να με ακούσουν, λέω: Μην απελπίζεστε. Η δυστυχία που είναι σήμερα πάνω μας δεν είναι παρά το πέρασμα της απληστίας και της οξύτητας εκείνων που φοβούνται την ανθρώπινη πρόοδο. Το μίσος θα περάσει και οι δικτάτορες θα πεθάνουν. Η δύναμη που πήραν από τον λαό θα επιστρέψει στον λαό και όσο οι άνθρωποι πεθαίνουν η ελευθερία δεν θα πάψει να υπάρχει…*».

1/12/2011

Χώρα ειδικού τύπου - ΧΜΕΑ

Στις Βρυξέλλες θέλουν να μας παρουσιάζουν σα μια «ειδική περίπτωση». Κι εμείς συμπεριφερόμαστε ωσάν αυτό το «προνόμιο» του πειραματόζωου ή πιο κομψά της «χώρας–μελέτη περίπτωσης» (country case-study) να μας προστάτευε ή και να μας κολακεύει – αλλά ίσως περισσότερο επειδή νιώθουμε ότι αυτός ο χαρακτηρισμός κάπου μπορεί κιόλας να μας αντιπροσωπεύει.

Χώρα «ειδικού τύπου» διότι παρά τα δύο τελευταία χαμένα χρόνια, τα βυθισμένα στο τέλμα της αποτυχίας των στόχων και την ύφεση, οι δανειακές δόσεις συνεχίζουν να κάνουν λογιστικούς κύκλους χωρίς ούτε να ελαττώνουν το αντιθέτως διαρκώς αυξανόμενο χρέος, ούτε να μπορούν να εξασφαλίσουν αναπτυξιακή ανάσα.

Χώρα «ειδικού τύπου» διότι τα μέτρα-μέσα εξελίσσονται σε «τελικό σκοπό», με μια «ειδική κυβέρνηση» κι εκατομύρια «ειδικούς πολίτες» να περιμένουν στωικά την ώρα και τη στιγμή που κάποιος κ. Ράϊχενμπαχ θα τους αναγγείλει το κοινωνικό και οικονομικό τέλος του πάτου – με το πολιτικό να έχει ήδη τεθεί από την παρουσία και μόνο των κ. Ράϊχενμπαχ.

Χώρα «ειδικού τύπου» διότι βιώνει και διδάσκει μια «ειδική δημοκρατία», όπου μια μη εκλεγμένη κυβέρνηση, επειδή «ειδικές δημοσκοπήσεις» την παρουσιάζουν δημοφιλή, μπορεί και να θεωρείται ηθικά και πολιτικά εξουσιοδοτημένη να αποφασίζει για το μέλλον σε χρονικά βάθη που υπερβαίνουν και αυτόν ακόμη τον χρονικό ορίζοντα πολλών εκλεγμένων κυβερνήσεων.

Χώρα «ειδικού τύπου» διότι η πολιτική συμπεριφορά μπορεί να ανατραπεί ανά πάσα στιγμή και προς κάθε κατεύθυνση και οι πολιτικοί να διακηρύσσουν ελαφρά τη καρδία ότι δεν πίστευαν ποτέ σε αυτά που αυταρχικά και καταστροφικά εφάρμοζαν. Διότι η ακροδεξιά μπορεί να δηλώνει ότι δεν είναι ακροδεξιά αλλά και οι εταίροι της στην κυβέρνηση να μην την λαμβάνουν σοβαρά υπ' όψιν σαν ακροδεξιά - και ν' ανακαλύπτουν την πραγματική ακροδεξιά… στην αντίδραση των πολιτών. Ειδικού τύπου ιδεολογίες σε μια χώρα που θαρρείς ότι ποτέ δεν έζησε την επταετία της…

Χώρα «ειδικού τύπου» διότι προβαλλόμαστε στον κόσμο σα μια χώρα με ειδικές ανάγκες (ΧΜΕΑ), όχι τόσο για την οικονομική μας αδυναμία όσο για την ιδεολογική υστέρηση και την πολιτική ατολμία. Αυτή είναι η εικόνα μας, και μετά τον χαρακτηρισμό μας σαν «ειδικής χώρας», θα υποστούμε και τον χαρακτηρισμό των «ειδικών πολιτών», που στην ουσία θα φωτογραφίζει ασθενείς πάσχοντες από χρόνια έλλειψη αυτοσεβασμού και ιστορικής συνείδησης.

Πριν από τρία χρόνια, με αφορμή τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου, γράφαμε *σε ανάρτησή* μας: «*Η καταστροφή έρχεται όταν δεν υπάρχουν σχέδια δημιουργίας που να εμπνέουν τους νέους ανθρώπους. Όταν δεν υπάρχουν αδιαπραγμάτευτες δομές που να στηρίζουν την αξιοκρατία και τις ίσες ευκαιρίες στην κοινωνική εξέλιξη. Όταν δεν υπάρχουν ηγέτες που να εμπνέουν με το προσωπικό τους παράδειγμα. Όταν δεν υπάρχει ακολουθία λόγων και πράξεων. Όταν δεν υπάρχει σχέδιο με δίκαιη και αποτελεσματική εφαρμογή του.*»

6/12/2011

Η τέχνη να επιβιώνεις μες στην αβεβαιότητα

Μετά την διαφωνία της Βρετανίας, η Ουγγαρία και η Τσεχία διατύπωσαν ήδη τις επιφυλάξεις τους για το νέο ευρωπαϊκό σύμφωνο δημοσιονομικής πειθαρχίας που κατέληξε η Σύνοδος Κορυφής την περασμένη εβδομάδα. Τις μέρες που ακολούθησαν, οι οίκοι αξιολόγησης συνέχισαν να υποβαθμίζουν και να απειλούν για συνολική υποβάθμιση της ευρωζώνης και οι οικονομικοί δείκτες μαρτυρούν ότι τίποτε δεν άλλαξε στο ζήτημα της αξιοπιστίας έναντι των αγορών. Το ΔΝΤ, κάνοντας ένα βήμα παραπάνω, τόλμησε την πρόβλεψη ότι αν αυτή η ρότα συνεχιστεί, ο κίνδυνος για ένα νέο 1930 μέσα στο 2012 είναι ήδη ορατός.

Είναι ευνόητο ότι σε ένα τέτοιο ρευστό παγκόσμιο κλίμα τίποτε δεν μπορεί να εγγυηθεί θετική έκβαση για το ελληνικό PSI, ούτε και την αποφυγή μιας άτακτης χρεοκοπίας, ενδεχόμενο που παραμένει ανοικτό με ό,τι αυτό μπορεί να συνεπάγεται. Ούτε βέβαια η επίπλαστη πολιτικοοικονομική ισορροπία που προσπαθεί ατυχώς να εκφράσει η συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, δεξιάς και ακροδεξιάς μπορεί να εγγυηθεί, απουσία λαϊκής εντολής, την αποδοχή και την επιτάχυνση των δομικών μεταρρυθμίσεων που αποτελούν βασική προϋπόθεση για να δοθεί η πρώτη μεγάλη δόση της νέας δανειακής σύμβασης.

Η ίδια λοιπόν η επικαιρότητα μας φέρνει πιο κοντά στην αλήθεια και μας προδιαθέτει για τα ερχόμενα – όντας ήδη στο βαθύτερο σημείο της ύφεσης, σύμφωνα με τον κ. Παπαδήμο, ή οδεύοντας ακόμα προς αυτό, σύμφωνα με τον κ. Ράιχενμπαχ. Ούτως ή άλλως, με τα κυβερνητικά τυφλά και αλλεπάλληλα κροσέ και άπερκατ να έχουν ήδη γεμίσει το κοινωνικό ρινγκ με εκατοντάδες χιλιάδες πολίτες, πολλούς σε κατάσταση νοκ-άουτ και άλλους να παραπαίουν ζαλισμένοι πάνω στο καναβάτσο.

Είναι άραγε δυνατόν οι ψηφοφόροι να ανέχονται, σε σύγχρονα δημοκρατικά καθεστώτα και εν καιρώ ειρήνης, πολλά χρόνια λιτότητας με περικοπές εισοδημάτων, υπερφορολογήσεις, αρνητική ανάπτυξη και αύξηση της ανεργίας; Είναι άραγε δυνατόν να αποδώσει ποτέ η οποιαδήποτε αναδιάρθρωση δημόσιου χρέους χωρίς ανάλογη και παράλληλη ελάφρυνση του χρέους των νοικοκυριών; Μπορεί να θεωρηθεί βιώσιμη η οικονομία ενός κράτους αν δεν είναι βιώσιμα τα νοικοκυριά του;

Αν ζούσε σήμερα ο Κλαούζεβιτς σίγουρα θα είχε να γράψει πολλά για τη φύση και τις συνέπειες αυτού του ιδιότυπου οικονομικού παγκόσμιου πολέμου που τον κινεί η φρενίτιδα για μια προνομιακή κατάσταση ανταγωνιστικότητας που θα εξασφαλίζει στον νικητή μακροχρόνια οικονομική και κατ' επέκταση πολιτική κυριαρχία η οποία όμως θα τείνει να εδραιωθεί σε βάρος των κοινωνικοοικονομικών δικαιωμάτων και ελευθεριών που κέρδισαν οι λαοί της Δύσης τον προηγούμενο αιώνα.

Ο πόλεμος, έγραφε ο Κλαούζεβιτς, είναι μια πράξη βίας, προορισμένη στο να καταναγκάσει τον αντίπαλο να εκτελέσει τη θέλησή μας και διευκρίνιζε ότι στόχος είναι ο αφοπλισμός του εχθρού. Αλλά για να υποταγεί ο εχθρός στη θέλησή μας πρέπει να τον οδηγήσουμε σε κατάσταση δυσμενέστερη από τη θυσία που του ζητούμε. Πρέπει είτε να τον αφοπλίσουμε

πραγματικά είτε να τον θέσουμε σε τέτοιες συνθήκες που να αισθάνεται απειλούμενος απ' αυτή την πιθανότητα.

Στην ευρωζώνη η επιλογή της μεθόδου της εσωτερικής υποτίμησης στην ουσία λειτουργεί σαν πολεμική μέθοδος με το όπλο της ύφεσης να γκρεμίζει το κοινωνικό κράτος, να διαλύει τα μικρομεσαία στρώματα, να καταστρέφει την πραγματική οικονομία, ακυρώνοντας τη ζήτηση και την κατανάλωση, να διευρύνει το χάσμα ανάμεσα στη φτώχεια και τον πλούτο και να εδραιώνει το φόβο και την ανασφάλεια σα μέσα επικράτησης. Με αυτόν τον τρόπο, ανάπτυξη μπορεί να γίνει κατανοητή και δυνατή μόνο μέσα από τα ερείπια του παρόντος.

Η όλη κατάσταση θυμίζει τον ραβίνο Μαρσάκ στην ταινία των αδελφών Κοέν «Ένας σοβαρός άνθρωπος» που θέτει το ερώτημα: «*Όταν η αλήθεια βρεθεί πως ήταν ψέματα και όλη η ελπίδα μέσα σου πεθαίνει, τότε τί*…;». Τότε, θα μπορούσαμε να του απαντήσουμε, όλα θα εξαρτηθούν από την τέχνη σου να μάθεις να επιβιώνεις μες στην αβεβαιότητα. Που συνοψίζεται στο πως θα διαχειριστείς αυτήν την μακροχρόνια οικονομική καταιγίδα φόρων και λιτότητας στο επίπεδο της εργασίας, του νοικοκυριού, της επιχείρησης, της καθημερινότητας. Σαν κράτος και σαν πολίτες.

Στο πως, για παράδειγμα, θα συνεχίσεις να παρέχεις ποιοτικές υπηρεσίες σε συνθήκες που τα κόστη αυξάνονται, οι τιμές συμπιέζονται και η εμπορική διαθεσιμότητα υλικών και πρώτων υλών δοκιμάζεται. Όταν το τσουνάμι της εσωτερικής υποτίμησης σκεπάσει την παραγωγικότητά σου και τα εργαλεία που θα απομείνουν δεν θα αρκούν για να θωρακιστεί μια έστω μικρή αλλά απαραίτητη ανταγωνιστικότητα, σαν το relanty στο όχημα του μέλλοντος.

Στο πως η τενεκεδένια νεοπλουτίστικη νοοτροπία της μεταπολίτευσης είναι δυνατόν να ξεπεραστεί με αστυνομικά μέτρα όταν μάλιστα τα εφαρμόζουν βρώμικα και υπόλογα στο παρελθόν χέρια. Στο πως η ψυχολογία της αγοράς θα ανέβει χωρίς υποθηκευτικό του μέλλοντος των πολιτών πλαστικό κι αεριτζίδικο χρήμα. Στο πως η βιωσιμότητά μας θα εξαρτηθεί μόνο από την γενναία και διαφανή χρηματοδότηση της πραγματικής οικονομίας και όχι από μέτρα καταστολής που καθημερινά την βομβαρδίζουν υπέρ της παραοικονομίας.

Οι εταιρείες, οι μεγάλες επιχειρήσεις, οι τράπεζες φαίνεται ότι προετοιμάζονται για ένα νέο, αλλά και αναπόφευκτο από καιρό, σκηνικό. Και ίσως η τελευταία Σύνοδος Κορυφής να τους έδωσε περισσότερο χρόνο για αυτό. Αλλά κανείς δεν προετοιμάζει τον απλό πολίτη, τη μικρή επιχείρηση. Είτε τους φοβίζουν με επικείμενους αρμαγεδώνες είτε τους παραμυθιάζουν με ψεύτικες ελπίδες. Λες και για αυτούς δεν επιφυλάσσεται το πέρασμα από την έρημο αλλά η παραμονή σε αυτήν. Αλήθεια που τελειώνει η δημοκρατία και που αρχίζει ο φασισμός μέσα σε όλη αυτήν την αβεβαιότητα…

17/12/2011

Για την απελευθέρωση των ιατρικών υπηρεσιών

Στις 21/12 αναρτήθηκε στο διαδίκτυο *εγκύκλιο*του υπουργείου υγείας με θέμα την «Εφαρμογή του Ν.3919/2011(ΦΕΚ Α'32)». Μετά την προσωρινή *ανάκληση* της εφαρμογής του νόμου τον Νοέμβριο, ο κ. Λοβέρδος επανέρχεται και επιχειρεί να ισορροπήσει, για μία ακόμη φορά, ανάμεσα στις πιέσεις της τρόικα, ιδιωτικών επιχειρηματικών συμφερόντων και των εκπροσώπων των ιατρικών κλάδων.

Σύμφωνα με μια καλοπροαίρετη ματιά, το πνεύμα του νόμου σκοπεύει να καταργήσει πολλούς ισχύοντες νομικούς περιορισμούς ώστε να δοθεί νέα ώθηση στο ιατρικό επάγγελμα προς όφελος και ενίσχυση ενός υγιώς νοούμενου επαγγελματισμού και ανταγωνισμού, προς όφελος της ανάκαμψης της οικονομίας και της απασχόλησης, και πρωτίστως προς όφελος αλλά και διασφάλιση της δημόσιας υγείας.

Από αυτήν την άποψη, άρθρα όπως η κατάργηση της απαγόρευσης «*για ένα πρόσωπο της ασκήσεως επαγγέλματος έξω από ορισμένο γεωγραφικό διαμέρισμα, εντός του οποίου και μόνο είναι αυτή επιτρεπτή*», όπως η κατάργηση της απαγόρευσης «*για ένα πρόσωπο της δημιουργίας περισσότερων εγκαταστάσεων ή επαγγελματικής δραστηριοποιήσεως σε περισσότερες εγκαταστάσεις, σε ένα ή περισσότερα γεωγραφικά διαμερίσματα*» ή η κατάργηση άρθρων όπως «*Η επιβολή της ασκήσεως επαγγέλματος ή η απαγόρευση της ασκήσεώς του υπό ορισμένη ή ορισμένες εταιρικές μορφές ή ο αποκλεισμός της ασκήσεώς του υπό εταιρική μορφή, επιτρεπομένης μόνο της ατομικής ασκήσεως αυτού*» είναι στη σωστή κατεύθυνση εφόσον έτσι θα δοθούν περισσότερες επαγγελματικές ευκαιρίες στους γιατρούς, ατομικά ή ομαδικά, να αναπτύξουν την επιστημονική αλλά και επιχειρηματική τους δραστηριότητα, και περισσότερες ευκαιρίες πρόσβασης κι επιλογής στους ασθενείς και σε πιο εξειδικευμένες ιατρικές υπηρεσίες, ιδιαίτερα στην επαρχία. Οι σημερινές οικονομικές συνθήκες, οι κοινωνικές ανάγκες και η κοινή λογική, είναι οι άδολοι μάρτυρες υπεράσπισης σε τέτοιες κινήσεις και αλλαγές στα ισχύοντα.

Όμως το κύριο ζητούμενο σε αυτήν τη μεταρρύθμιση, δηλαδή η προσαρμογή του ιατρικού επαγγέλματος και των ιατρικών υπηρεσιών σε πιο ανταγωνιστικές συνθήκες οικονομίας και απασχόλησης, διατρέχει τον κίνδυνο να εκφυλιστεί σε αλλαγή μόνο ποσοτικού και όχι ταυτόχρονα ποιοτικού χαρακτήρα. Και έτσι να ακυρωθεί. Αυτός ο κίνδυνος περιγράφεται σε δύο άρθρα του νόμου. Το ένα σύμφωνα με το οποίο καταργείται «*Η πρόβλεψη αποκλειστικής δυνατότητας ή απαγόρευσης διάθεσης είδους αγαθών από ορισμένη κατηγορία επαγγελματικών εγκαταστάσεων*» και ενέχει τον κίνδυνο μιας ισοπεδωτικής εμπορευματοποίησης και υποβάθμισης του αγαθού της υγείας, και το άλλο σύμφωνα με το οποίο αίρεται «*Η επιβολή περιορισμών σχετιζομένων με τη συμμετοχή στη σύνθεση του μετοχικού ή εταιρικού κεφαλαίου, συναπτομένων προς την ύπαρξη ή την έλλειψη ορισμένης επαγγελματικής ιδιότητας*» και ενέχει τον κίνδυνο να εγκλωβιστεί το προϊόν της υγείας αποκλειστικά στη μέγγενη του μικρότερου κόστους και του μεγαλύτερου κέρδους, που ασφαλώς και πρέπει να λαμβάνονται σημαντικά υπ' όψιν στην άσκηση της σύγχρονης ιατρικής, αλλά όχι και να την καθορίζουν. Και οι πιθανότητες να μην την καθορίζουν είναι περισσότερες όταν η πλειοψηφία των επικεφαλής μιας μικρής ή μεγάλης μονάδας υγείας έχουν ορκιστεί στο νόμο του Ιπποκράτη και

γνωρίζουν εκ πείρας τι σημαίνει «ωφελέειν ή μη βλάπτειν» για τον ασθενή και πως αυτό μπορεί να διασφαλίζεται – και πολλές φορές ανεξαρτήτως κέρδους.

Αλλά αυτά μοιάζουν μάλλον ψιλά γράμματα για τον νομοθέτη εκείνον, ο οποίος απλά συμμορφώνεται στην άκριτη διαχείριση, παραβλέποντας κάθε έννοια ουσίας και οράματος για το μέλλον. Για αυτόν οι όροι της διαχείρισης υποβάλλονται από την τρόικα και αυτός απλά εκτελεί. Στο κείμενο του ΔΝΤ για την 5η Αναθεώρηση (GREECE - *Fifth Review Under the Stand-By Arrangement, Rephasing and Request for Waivers of Nonobservance of Performance Criteria* - November 30, 2011) γράφει: «*The law removes restrictions to closed professions related to quantity, geography, scale, incorporation, prices,number of licenses, and prior conditions for licenses*» (*οι υπογραμμίσεις δικές μου*). Δεν θα έπρεπε, όμως, ειδικά στον τομέα της υγείας να υπήρχε και μία προσθήκη του τύπου: «provided quality of services health»; Διότι υπό τέτοιες πιθανές συνθήκες και όρους το μόνο σίγουρο για το οποίο δεν θα μπορεί να εγγυηθεί η πολιτεία στους ασθενείς θα είναι η ποιότητα των υπηρεσιών. Οι παροικούντες γνωρίζουν.

Μένει να αποδειχτεί αν η έννοια «ποιότητα» και οι δικλείδες διασφάλισής της υπάρχουν ή όχι στη λογική του συστήματος διαχείρισης της χρεωκοπημένης χώρας μας και συνεπώς αν οι νομοθέτες μπορούν ή όχι ν' ασχολούνται με τέτοια ζητήματα. Ωστόσο ένας τέτοιος συμβιβασμός αποτελεί και μια αντίφαση των αναπτυξιακών προθέσεων. Πώς, για παράδειγμα, θα αναπτύξεις ιατρικό και οδοντιατρικό τουρισμό χωρίς να μπορείς να διασφαλίζεις την ποιότητα των εγχώριων ιατρικών υπηρεσιών;

Αλλά ούτε και στην απλή διαχείριση μπορούν να τα καταφέρουν. Στο ίδιο κείμενο του ΔΝΤ τονίζεται: «…*while the liberalization of regulated professions has been delayed, with further time allowed for required restrictions to be reinstated*». Και σήμερα *η Ναυτεμπορική* επιβεβαιώνει αυτόν τον άχαρο κι ανεπιτυχή εκτελεστικό τους ρόλο «*Νέα προθεσμία ως τα μέσα Ιανουαρίου έχουν τα υπουργεία, από το υπουργείο Οικονομικών, ώστε να εντοπίσουν τα ... επιμέρους προβλήματα που παρουσιάζει το άνοιγμα των περίπου 350 «κλειστών» επαγγελμάτων τα οποία τυπικά θα έπρεπε να είχαν απελευθερωθεί ως τα μέσα Ιουλίου*».

Κι έτσι λοιπόν, από Ιούλιο σε Ιούλιο. Η νέα παράταση του υπουργείου υγείας για εφαρμογή του νόμου από τον Ιούλιο του 2012 – αν δεν υπάρξει δεύτερη ανάκληση – φιλοδοξεί να έχει και την τρόικα ικανοποιημένη ότι "καταργεί", χωρίς όμως να καταργεί στην πράξη, και τους συνδικαλιστές σχετικά εφησυχασμένους ότι "δεν καταργεί" άμεσα και άρα μπορούν να ελπίζουν ότι μέχρι τότε τα πράγματα ή και ο υπουργός – το πιθανότερο – να έχουν αλλάξει. Η ουσία, όμως, είναι ότι για τουλάχιστον άλλους έξι μήνες – τους τόσο κρίσιμους και για το χώρο της υγείας – καθηλώνεται και αποδυναμώνεται ακόμη περισσότερο όποιος θα ήθελε να μπει ή όντας ήδη μέσα ν΄αντισταθεί στις δυσκολίες της αγοράς με περισσότερες νόμιμες και για όλους ευκαιρίες στον ανταγωνισμό και την ύφεση.

Αντίθετα ο κ. Λοβέρδος φαίνεται ότι προτιμά να ακροβατεί και να δίνει χρόνο κι ευκαιρίες από τη μια στους συνδικαλιστές αλλά και στον ίδιον και την υποψηφιότητά του στο ΠΑΣΟΚ, και από την άλλη σε δυνατούς ιδιώτες παίκτες που από Σεπτέμβρη, όταν η σήψη των ατομικών ιατρείων και των μικρών επιχειρήσεων υγείας θα έχει σημαντικά προχωρήσει, αυτοί θα έχουν καλύτερα οργανωθεί και θα μπορούν με μεγαλύτερη ασφάλεια να επενδύσουν επί των παλιών ερειπίων. Διότι μέχρι τότε – πολύ ενωρίτερα κατά τη γνώμη μου – τα πάντα θα έχουν κριθεί για το αν, πως και πότε θα αξίζει κάποιος να επενδύσει στην υγεία. Μέχρι τότε, τα κυβερνητικά υβρίδια, θα δείχνουν ότι όλα θα τ' αλλάζουν και όλα τα ίδια θα μένουν. Αρκεί τα δανεικά να γυρνούν φορτωμένα τόκους και χαράτσια στους δανειστές. Πάντως η επιτυχία αυτής της καιροσκοπικής τακτικής φαίνεται πολύ πιθανό ότι θα κριθεί – και ενδεχομένως ανακοπεί – μέσα στον καταλυτικό Γενάρη.

25/12/2011

2012: το δικαίωμα στη μεταφυσική πίστη…

Μάχη με το χρόνο. Άλλοι για να επιβιώσουν πολιτικά, άλλοι οικονομικά. Για να επιβιώσει η δημοκρατία και να διασωθούν οι κοινωνίες από την άτακτη χρεωκοπία, διασώζοντας ένα κοινό νόμισμα, χωρίς όμως να τεκμηριώνεται η αξία της προσπάθειας όταν αυτές δεν μπορούν να το διαχειριστούν με πολιτικό τρόπο, μαζί και ισότιμα. Και όσο ο χρόνος βαθαίνει τόσο η μάχη ακριβαίνει και οι απώλειες αυξάνονται.

Αλλά το κόστος αυτής της μάχης διαφέρει στον καθένα ποσοτικά και ποιοτικά. Άλλος μπορεί να χάνει απλά την πολιτική του πελατεία όταν ο άλλος σταδιακά παραδίδει τις πινακίδες του αυτοκινήτου του, χάνει σχεδόν απόλυτα την αγοραστική του δύναμη σε σημείο να δανείζεται για να πληρώνει τα λερναία ελλείμματα που κάθε μήνα βγάζουν κι άλλα κεφάλια, χάνει τη δουλειά ή την επιχείρησή του και στο τέλος το σπίτι του. Και αυτές οι απώλειες είναι μεταδοτικές. Από γείτονα σε γείτονα και από χώρα σε χώρα.

Και αυτά συμβαίνουν όταν δεν έχει τεκμηριωθεί στον επίσημο διεθνή και εγχώριο επιστημονικό οικονομικό λόγο, ότι είναι αυτά τα ελλείμματα και αυτά τα χρέη οι αιτίες του κακού που μαίνεται από χρόνο σε χρόνο και δηλητηριάζει την ψυχολογία και τη ζωή των ανθρώπων. Και επειδή ακριβώς υπάρχει μια τέτοια αντιγνωμία και επιστημονική αντιπαράθεση για τις αιτίες και τους τρόπους διαφυγής από την κρίση, από ένα χρονικό σημείο κι έπειτα, έννοιες όπως «άκαμπτη γερμανική στάση», «αδιαπραγμάτευτη λιτότητα» και «ανεξέλεγκτες αγορές» αποκτούν μια μεταφυσική διάσταση με τους πολιτικούς να μετατρέπονται στους ιερείς μιας παγκόσμιας κοινωνικοοικονομικής «θρησκείας» που χαρακτηρίζεται από το μισάνθρωπο προσανατολισμό της.

Όταν στις επιστημονικές εφαρμογές κάτι δεν πάει καλά, τότε απαιτείται μια σχολαστική αναδρομή και μελέτη του χθες ώστε να εξαχθούν χρήσιμα συμπεράσματα για αλλαγές και βελτιώσεις στα λάθη και τις παραλείψεις. Εμείς όμως ζούμε το αντίθετο. Ζούμε την εμμονή στην ανακύκλωση του λάθους. Σε σημείο να αναρρωτιόμαστε αν πρόκειται για μια «θυσιαστική πορεία» για κάποιο ανώτερο σκοπό που θα οδηγήσει στην ευημερία και την κοινωνική δικαιοσύνη, σε πιο στέρεα και παραγωγική βάση, ή αν αυτές οι θυσίες είναι ο ίδιος ο σκοπός.

Το 2012, με πρώτη τη χώρα μας, οι αδιάλλακτες δυνάμεις ενός τεκμηριωμένου λάθους παίρνουν κι επίσημα το πάνω χέρι. Η task force και οι Γάλλοι αναλαμβάνουν αποφασιστικό ρόλο στην οργάνωση του δημόσιου τομέα. Ιδιώτες αναλαμβάνουν διοικητικό ρόλο στη μάχη κατά της φοροδιαφυγής. Ο προϋπολογισμός έχει ήδη σχεδιαστεί από την τρόικα και θα ελέγχεται αυστηρά κατά την εκτέλεσή του. Η κυριαρχία του ελληνικού κράτους έχει ήδη παραχωρηθεί και οι πολιτικοί κομίζουν στο κοινοβούλιο μεταφρασμένα κείμενα και επιστολές

τα οποία αφού υπογράψουν μετά ωθούνται διακριτικά στο περιθώριο της πραγματικής εξουσίας και απλά εισπράττουν το μισθό τους.

Και όλα αυτά για να γίνει ακόμα πιο αποτελεσματική μια αποτυχημένη κατεύθυνση. Το 2011, παρά τη λιτότητα, όλοι οι οικονομικοί δείκτες χειροτέρεψαν. Τα κρατικά εσόδα μειώθηκαν και βυθιστήκαμε περισσότερο στο χρέος παρά τις δανειακές δόσεις. Μοιάζει πλέον αυθεντική μεταφυσική πίστη να θεωρεί κανείς ότι υπό αυτές τις αντιπαραγωγικές και συρρικνωτικές συνθήκες, στις οποίες η ανταγωνιστικότητα δεν μπορεί να ενισχυθεί, μπορεί κάτι ουσιαστικά να αλλάξει προς το καλύτερο.

Το ερώτημα είναι αν οι απλοί ευρωπαίοι πολίτες, τόσο οι ισχυροί άδωροι δωρητές όσο και οι αδύναμοι ματαιοπαθούντες δανειολήπτες, συνεχίσουν να παίζουν αυτό το καταστροφικό παιγνίδι και μες στο 2012, εξωθώντας στην άκρη το δικαίωμά τους σε μια μεταφυσική πίστη ή αν θα προκαλέσουν τέτοιες κοινωνικές εξελίξεις οι οποίες θα ξαναδώσουν στον κοινοβουλευτισμό τη δημοκρατική του ταυτότητα και στους πολιτικούς τη χαμένη τους τιμή…

31/12/2011